

ஸ்ரீ காஞ்ச் காமடிகாடி பீடாதிபதி
ஜகத்குரு

ஸ்ரீ ஜெயந்திர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகள்

அருள்ய அமுதரிமாழ்

ஸ்ரீ ராம் டிரஸ்ட் ரிவளியே

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

அமுதமொழி

ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதி
ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளின்
அருளுரை

தொகுத்தவர் :
பன்மொழிப் புலவர்
பைங்காநாடு வெங்கட்ராம சாஸ்திரிகள்

ஸ்ரீராம் டிரஸ்ட் வெளியீடு

145, லிங்கச்செட்டி தெரு,
சென்னை - 600 001

முதற் பதிப்பு : பிப்ரவரி, 1987

உரிமை ஆசிரியருக்கு.

விலை: ரூ. 15-00

தயாரிப்பு : டாக்டர் விக்கிரமன்

மேலட்டை: மணியம் செல்வன்

உள் சித்திரங்கள்: வினு, ஸுபா, உமாபதி, சிவா.

போட்டோ: ஓம் சுப்பிரமணியம்

சென்னை-24, விசாலம் பிரிண்டிங் ஹவுஸ் அச்சகத்தில்
கம்போஸ் செய்து ஆர்ட் புருப் எடுக்கப்பட்டு, சென்னை-2
பீகம்சாகிப் இரண்டாவது வீதியிலுள்ள, ஆர்.ஜே. பிராஸஸ்
ஆப் செட்டிஸ் அச்சிடப்பட்டது.

முன்னுரை

ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதாள் காலடி என்ற புண்ணிய சேஷத்திரத்தில் அவதரித்து, குமரி முதல் இமயம் வரையில் யாத்திரை செய்து ஷண்மதங்களை ஸ்தாபித்தார் என்று வரலாறு கூறுகிறது.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சிறப்புக்குரிய காமகோடி பீடம் பெருமை வாய்ந்தது. அத்தகைய பெருமைக்குக் காரணம் ஆதிசங்கரரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றும் ஆசாரியர்களின் வழித் தோன்றல்களின் புனிதப் பணிகளும், நித்திய பூஜைகளும், அவர்கள் கடைபிடித்து வரும் நெறிமுறைகள் தாம் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

காமகோடி பீடத்தின் 69-ஆவது பீடாதிபதிகளான ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் மக்களின் மேம் பாட்டையும் நலனையும் கருதிச் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து நல்வாக்குகளை அருளிக் கடைக்கண் நோக்கால் கடாஷித்து வருகிறார்கள்.

எளிமையும், புனிதமும், ஸத்யமுமான அன்னரின் அருள்மொழி அமுதத் துளிகள் மக்கள் நல்லறிவு பெற்று நலம் பெறவும் நாடு சுபீட்சமடையவும் அருமருந்தாகும் என்பதைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம்.

நான் ஆசிரியப் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றபின், ஒரு நாள் பழம்பெரும் தமிழ் இலக்கியப் பத்திரிகையாளரான 'அமுதசுரபி' ஆசிரியர் டாக்டர் விக்கிரமன் அவர்கள் ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளின் அமுத

மொழிகளைத் தொகுத்துத் தொடர்ச்சியாக 'அமுதசுரபி' யில் வெளியிட்டால் இளம் தலைமுறையினர்க்கு நன்மை ஏற்படும் என்றார். அதன்படி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அனுக்ரகத்தையும் ஆசியையும் பெற்று சுவாமி அருள் உரை மொழிகளை நேரில் கேட்டும் பல பத்திரிகைகளிலிருந்துத் தொகுத்தும் அளித்து வந்தேன். சுமார் ஆறு ஆண்டுகளாக 'அமுதசுரபி' யில் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு வந்த 'அமுதசுரபி' பதிப்பாளர்களுக்கு என் நன்றி.

அந்த 'அமுதமொழி' எக்காலத்திற்கும் பொருந்தக் கூடியவை. நிலைத்திருக்கக் கூடியவை. ஆதலால் புத்தக வடிவில் அதைப் பொக்கிஷமாகப் பாதுகாக்கவேண்டியது நம் கடமை என்று 'அமுதசுரபி' வெளியீட்டாளர்களான ஸ்ரீராம் டிரஸ்ட் நிறுவனத்தார் முடிவெடுத்து அதைப் புத்தக வடிவில் வெளியிடத் திட்டமிட்டனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் புத்தகமாக வெளியிட அனுமதியளித்து அருளாசி கூறினார்கள். அவர்களுடைய திருப் பாதங்களில் மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

இப்பணியில் என்னை ஊக்குவித்துத் தொடர்ச்சியாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அமுதமொழிகளை 'அமுதசுரபி'யில் வெளியிட்டதோடன்றி இப்போது ஸ்ரீராம் டிரஸ்ட் வெளியீடாக சிறந்த முறையில் பிரசுரித்துள்ள 'அமுதசுரபி' பதிப்பாளர் திரு. ஏ. வி. எஸ். ராஜா அவர்களுக்கு என் நன்றி உரித்தாகுக.

பொதுமக்கள் அனைவரும் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுகிறேன்.

பைங்காநாடு
வெங்கடராம சாஸ்திரிகள்
(தொகுப்பாசிரியர்)

பதிப்புரை

தமிழ் நாட்டில் 1948 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் தரம் மிகுந்த இலக்கியப் பத்திரிகையான 'அமுதசுரபி' யைத் தொடர்ந்து வெளியிடும் பணியை 1976 ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீராம் டிரஸ்ட் ஏற்றது. தமிழ் வாசகர்களின் பாராட்டுதலையும், பெரு மதிப்பையும் பெறும் வகையில் 'அமுதசுரபி' மாத இதழையும், தீபாவளி மலரையும் வெளியிட்டு வருகிறோம். தமிழ் மக்களுக்குப் பயன்படும் சிறந்த நூல்களையும் வெளியிட வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு முதல் வெளியீடாக காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜயேந்திர ஸரஸ்வதி சுவாமிகளின் அருள் உரைகளைத் தொகுத்து வெளியிடுவதில் பெருமை யடைகிறோம்.

காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் உலக நன்மை கருதியும், மக்கள் மேம்பாட்டைக் கருதியும் அவ்வப்போது அருளிய உரைகளைத் தொகுத்துப் பன்மொழிப் புலவர் பைங்காநாடு வெங்கட்ராம சாஸ்திரிகள் 'அமுதசுரபி'யில் எழுதிவந்தார்கள். அவற்றை நூல் வடிவில் தொகுத்து வெளியிட நாம் அனுமதி கேட்டபோது ஸ்ரீ ஆச்சார்ய சுவாமிகள் சென்னை, மயிலாப்பூர் முகாமில் தங்கியிருந்த போது ஸ்ரீ பைங்காநாடு வெங்கட்ராம சாஸ்திரிகளைப் பாராட்டி ஸ்ரீராம் டிரஸ்டின் வெளியீடாக இந்த நூலைப் பிரசுரிக்க ஆசை கூறினார்கள்.

ஓவியர் மணியம் செல்வன், உமாபதி, வினு, ஸுபா, சிவா ஆகிய ஓவியர்களின் சித்திரங்களுடன் இந்தத் தொகுப்பைத் தமிழ் மக்களுக்கு அளிப்பதில் மிக்க பெருமையடைகிறோம்.

தொடர்ந்து நல்ல தரமுள்ள பல நூல்களை வெளியிடத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் ஆதரவு தருவார்கள் என நம்புகிறோம்.

ஏ. வி. எஸ். ராஜா

நிர்வாக அறங்காவலர்
ஸ்ரீராம் டிரஸ்ட்

23-1-1987 }
சென்னை-1 }

பெருளடக்கம்

1. விநாயகர் பெருமை	9
2. தர்மத்துக்கே ஜெயம்	11
3. இறையருள் பெறும் வழி	13
4. பகவானுக்குக் கொடுங்கள்	15
5. பராசக்தியின் அருள்	17
6. கடவுளை வழிபட்டால்	19
7. மூன்றும் சேர்ந்ததே	23
8. பகவானை வென்ற மகான்கள்	25
9. பக்தியும் கடமையும்	27
10. பகவத் கீதை	30
11. பகவத் கீதை தோற்றம்	33
12. தெய்வ சக்தியும் அசுர சக்தியும்	36
13. கடவுளைப் பற்றித்தான் சந்தேகம்	39
14. வாழவைக்கும் வேதம்	41
15. சமுதாய நல சேவை	43
16. பெண்களின் கடமை	45
17. மூன்று குறைபாடுகள்	47
18. புராணங்கள் கற்பனை அல்ல	49
19. படித்த படிப்பு	52

20. அசுவமேத கைங்கர்யம்	54
21. இன்பமே துன்பமில்லை	57
22. தீய குணங்கள்	59
23. முக்தியளிக்கும் தலங்கள்	61
24. வாழ்க்கை முறையில் வழிபாடுகள்	64
25. குருநாதரின் தனிச்சிறப்பு	66
26. இராமாயணம் புகட்டும் நீதிகள்	70
27. விக்கிரக வழிபாடு	73
28. அகமும் புறமும்	75
29. நீரில்லா நெற்றி	77
30. சைவத் திருமுறைகளும் திவ்யப் பிரபந்தங்களும்	79
31. வெற்றி நமதே	81
32. காலையில் எழுந்தவுடன்	84
33. வேற்றுமைகளிலும் ஒற்றுமை	87
34. இரு கண்கள்	90
35. அனைவரும் நண்பர்கள்	92
36. மாருதியின் பெருமை	95
37. பகையறியாப் பண்பு	98
38. கஷ்டங்கள் பெருகக் காரணம் என்ன?	105
39. ஒற்றையடிப் பாதை	108
40. குரங்குப் பிடி	110
41. தெரியாமல் போய்விட்டதே	112

42.	விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் புராண அறிவும்	115
43.	நாட்டுக்குத் தேவை நல்லாசிரியர்கள்	117
44.	தேசிய ஒருமைப்பாடு	120
45.	சமயம் தோன்றியது ஏன்?	122
46.	இந்து என்பவன் யார்?	124
47.	ஆனந்தமான வாழ்வு	126
48.	ஆசை அறுபட	129
49.	முரண்பாடில்லை	131
50.	முதலில் முதியவர்கள் பயிலட்டும்	133
51.	உத்தமமான ஆசார்யப் புருஷர்	135
52.	குரு பக்தி	137
53.	சமயக் கல்வி	139
54.	கடமையில் நமுவக் கூடாது	141
55.	தாழ்ந்தவர் எவருமில்லை	143
56.	தனக்கு உவமை இலாதான்	145
57.	இந்து மதமும் இறை உணர்வும்	148
58.	பாரதம் காட்டும் சாந்திவழி	152
59.	சர்வோதயம்	155
60.	குருவின் குரு	157
61.	அழியாத மதம் நம் மதம்	159

விநாயகரை முக்கியமாக ப்ரணவ ஸ்வரூபமாக வணங்கினால் நன்மைகள் பல உண்டாகும். பின் வரும் கதை இதை விளக்கிக் காட்டுகிறது. ஒரு முறை ஓளவையார் விநாயக பூஜை செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது, சுந்திர மூர்த்தி நாயனாரும், சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் யானை மேலும், குதிரை மேலும் சவாசி செய்து கொண்டு கைலாசம் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஓளவையாரையும் தங்களுடன் வரும்படி அழைத்தனர்.

ஆனால் ஓளவையார் பூஜையைப் பாதியில் விட்டு விட்டு அவர்களுடன் செல்ல இணங்கவில்லை. அவர் பூஜையைத் தொடர்ந்தார். அதன் முடிவில் எவ்வாறு கைலாசத்தைச் சென்றடைவது என்று யோசிக்கலானார். உடனே விநாயகர் தம் துதிக்கையினால் ஓளவையாரைச் சுமந்து எல்லோருக்கும் முன்னால் கைலாயம் சேர்ந்துவிட்டார். அதனால் விநாயகரைத் தொழுதால் முடியாதது என்று எதுவும் இருக்காது.

கஷ்டங்கள் வரும் சமயம் அழுது பலன் இல்லை. நம் அறிவை உபயோகிப்பதில் தைரியமும் சக்தியும் பரீட்சிக்கப் படுகின்றன. உண்மையில் இடையூறுகள் தாம் வாழ்க்கையில் சுவையூட்டுபவை. நம்மிடம் உள்ள மிக நல்ல குணங்களை வெளியில் கொண்டுவர இவை நமக்குச் சவால் விடுகின்றன.

இறைவன் நமக்கு ஞானத்தை அளித்துள்ளார். அதன் உதவியால் இடையூறுகளை வெல்ல வேண்டும்.

எந்த ஒரு காரியத்தை ஆரம்பிக்கும் பொழுதும், தடைகளை வெல்வதற்குரிய சக்தியைக் கொடுப்பதற்காக விநாயகரை வணங்குகிறோம். விநாயகர் உண்மையாகவே தம் முடைய அருளால் எல்லா இடையூறுகளையும் கடக்க உதவுகிறார்.

அதனால் விநாயகரைத் திருப்தி செய்தால் வாழ்க்கையில் அடைய முடியாதது ஒன்றும் இல்லை. இழந்த பொருள்களைக் கூட அவருடைய அருளால் மீண்டும் பெறலாம்.

விஷ்ணு ஆலயத்திலும் யானை முகத்துடனும், துதிக்கையுடனும் கூடிய விஷ்வக்சேனரை முதலில் பிரார்த்திக்கிறோம். விநாயகரை வணங்கி அவர் அருள் பெற்ற பிறகு வேறு தெய்வத்தை நாடவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஏனென்றால் அவர் பிரணவ ஸ்வரூபமாக இருக்கிறார்.

விநாயகரை எல்லாரும் வழிபட்டு அவர் அருளால் எல்லாத் தடைகளையும் கடந்து சீரிய முயற்சிகள் எல்லா வற்றிலும் வெற்றி பெறுவோமாக.

அரசியல் — அரசாங்கம் என்றாலே வீரம், சூழ்ச்சி போன்றவை இருந்துதான் வந்திருக்கின்றன. ஆனால் இந்த வீரமும் சூழ்ச்சியும் நியாயத்துக்காகச் செய்யப்பட்டதா அல்லது அதர்மத்துக்காகச் செய்யப்பட்டதா என்ற முறையில் தான் கதையின் கருத்துக்களை நாம் உன்னிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

வீரத்திலும், தீரத்திலும், வலிமை மிக்கவர் இருதரப்பிலும் நிறையப் பேர் இருந்திருக்கிறார்கள். எண்ணிக்கையிலும் துரியோதனன் சார்பில் நிறையப் பேர் இருந்திருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் வீரத்தை வீரத்தால்தான் வெல்ல முடியும். அதேபோல சூழ்ச்சியைச் சூழ்ச்சியால்தான் வெல்ல முடியும் என்ற நோக்கத்தோடு இருதரப்பிலும் பலர் இருந்தனர்.

ஆனால், சிறுவயது முதற்கொண்டே தர்மபுத்திரர் போன்றவர்கள் நியாயத்துக்கும் தர்மத்துக்காகவுமே வாழ்ந்து வந்தார்கள். துரியோதனன் போன்றவர்கள் அநியாயத்துக்கும் அக்கிரமத்துக்காகவுமே பாடுபட்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம், பேராசை, பொருமை. மேலும் கடவுளின் திருவுள்ளமுகூட. ஏனென்றால் பலமுறை துரியோதனன் போன்றவர்களுக்குப் பல பெரியோர்கள் நல்லுரை உரைத்த போதிலும், நியாயத்தை, தர்மத்தை உணர்த்திய போதிலும், துரியோதனன் சொல்கிறான்:

“நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரியென்று என் புத்திக்குப் படுகிறது. ஆனால் அதன்படி செய்ய என் மனம் ஒத்துழைக்க வில்லை. ஏதோ ஒரு சக்தி என் உள்ளத்திலிருந்து நான் நினைக்கும் பிரகாரம் செய்யவொட்டாமல் தடுக்கிறது.”

மேலும் எப்பொழுதெல்லாம் துரியோதனன் போன்ற வர்கள் தந்தை தாய் உள்பட பெரியோர்களிடம் வணங்கி ஆசி பெறுகிறார்களோ, அப்பொழுதெல்லாம் அவர்கள் ஆசி வழங்கும் போது “தர்மத்துக்கே ஜெயம்” என்று கூறிக் கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள்.

ஆகவே பாரதக் கதையை நோக்கும்போது வீரமும், சூழ்ச்சியும், மற்றும் எத்தனையோ நிறைந்திருந்தாலும் தர்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் வெற்றி கிட்டியிருக்கிறதே தவிர, வீரத்தாலும், சூழ்ச்சியாலும் மட்டும் அல்ல. வீரமும் சூழ்ச்சியும் தற்காலிக வெற்றிதேடும் உபாயங்கள். ஆனால் நிலையான அழிவில்லாத வெற்றிக்குத் தர்மமே முழு முக்கிய சாதனமாக அமைகிறது.

ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் அர்ச்சுனுக்குத் தோழனாக இருந்து வழி காட்டினார். பரமேச்வரன் சுந்தரருக்குத் தோழனாயிருந்து பல அற்புதங்களை யெல்லாம் காட்டி ஆட்கொண்டார். இக்காலம் ஜனங்களிடையே அற்புதங்களைக் காட்டி வியக்கவைக்கக்கூடிய காலமாக இருக்கிறது. ஆனால் இன்று அற்புதங்கள் காட்டும் எவரும் உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கக் கூடிய முறையில் அற்புதம் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. ஆனால் அன்று பரமசிவன் காட்டியருளிய அற்புதத்தில் நெல்லை வண்டி வண்டியாகக் கொடுத்து அருளி, மக்களுடைய வறுமையை அகற்றினார் என்று சுந்தரர் வரலாறு கூறுகிறது.

இறைவன் அன்று பெரிய புராணத்திலுள்ள அடியார்கள் களின் வரலாற்றை அடி எடுத்துக் கொடுக்கவில்லை என்றால் சேக்கிழார் பெருமானுடைய தமிழ்ச் சுவையை நம்மால் அநுபவித்து இருக்க முடியாது.

சுந்தரர் இறைவனிடம் பொன்னும் பொருளும் கேட்டுப் பெற்றதோடு மேலான அருளையும் கேட்டுப் பெற்றார். சுந்தரர் கேட்டதையெல்லாம் இறைவனும் அருளினார். ஆனால் நாம் கேட்பதை எல்லாம் இறைவன் அருளுவதில்லை.

இறைவன் கொடுத்ததை யெல்லாம் சுந்தரர் உலக மக்களுக்காக வழங்கினார். அதனால் இறைவனும் கொடுத்தார்.

இன்று நாம் இறைவனிடம் கேட்பதில் நம் குடும்பத்துக்காகக் கேட்பதுகூடக் குறைந்து, நமது சுய தேவைக்கு வேண்டிய அற்பப் பொருள்களைக் கேட்பதிலேயே நம் பிரார்த்தனை நின்று விட்டதனால் இறைவன் நாம் கேட்பதை யெல்லாம் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் நமக்குத் தேவையுள்ளதை மட்டும் கொடுக்கிறார்.

இன்று குழந்தைகள் கேட்பதை யெல்லாம் தாய் தந்தையர் கொடுத்து விட்டு அல்லற்படுவது போல் அல்லாமல் உலகுக்கெல்லாம் தாய் தந்தையரான இறைவன் நாம் கேட்பதை எல்லாம் கொடுத்துவிட்டு நம்மை அல்லற்பட வைக்காமல், நமக்குத் தேவையுள்ளதை மட்டும் கொடுத்து நாம் அமைதியாக வாழ வழி செய்கிறார்.

இறைவனுடைய அருள் பெற்றதற்கு அடையாளம் பொன்னும் பொருளும் கிடைப்பதோடு அமைதியும் பெற வேண்டும். அதைத்தான் அன்று சுந்தரர் பெற்றார். இன்று நாமும் பெறவேண்டும். கேட்பதென்பது மனிதனுடைய உரிமை. கொடுப்பதென்பது இறைவனுடைய தன்மை. எவ்வளவு இருந்தாலும் நம் மனம் திருப்தி அடைவதில்லை. ஆகவே கிடைத்ததைக் கொண்டு திருப்தி அடையவேண்டும்.

நம்மைக் காட்டிலும் இன்னும் கஷ்டப்படுகிறவர்களைப் பார்த்து மனத்தைத் திருப்தி செய்து கொள்ளவேண்டும். திருப்தியுடன் வாழ்வதுதான் மனிதவாழ்வின் பூரணத்துவம். இந்தப் பூரணத்துவத்தைப் பெற பெரியோர்களுடைய வாழ்க்கையை அறிந்து அவர்கள் அருளிய பாடல்களைப் படித்து இறைவன் அருளைப் பெற வேண்டும். ॐ

சர்வ துக்கத்தையும் போக்குவதற்குச் சதா ஈச்வரனையே நினைத்தால் மனத்துக்குச் சாந்தி ஏற்படும். சந்தோஷம் இரண்டு விதம். ஒன்று பேரின்பம். இன்னொன்று சிற்றின்பம். எட்டக் கூடிய பொருள்களைச் சிந்திப்பதும், சிறிது காலமே இருக்கக் கூடிய சுகத்தோடு இருப்பதும் சிற்றின்பமாகும். புத்திக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தியை நினைந்து அதன் மூலம் வரும் இன்பமே பேரின்பமாகும்.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஐந்து இந்திரியங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பிராணியும் ஒவ்வொரு இந்திரியத்தின் மூலமாக மரணத்தை அடைகிறது. அப்படி இருக்க ஐந்து இந்திரியங்களும் சேர்ந்து இருக்கும் மனிதனின் நிலையைச் சொல்ல வேண்டுமா? பகுத்தறிவுடைய மனிதர்கள், நித்திய சுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவைகளிலேயே இந்திரியங்களைச் செலுத்த வேண்டும். ஐந்து இந்திரியங்களையும் கொண்டு பிராணிகளைவிட நாம் அதிகக் கஷ்டப்பட்டக் கூடாது.

மனத்தை ஓர் இடத்தில் வைக்காவிட்டால் இந்திரியங்கள் அநேகமாக மனத்தைச் சார்ந்தே இருக்கும். ஒவ்வொரு இந்திரியமும் நல்ல வழியிலும் செல்கிறது; கெட்ட வழியிலும் செல்கிறது. நல்ல வழியில் செல்வதைத் தெய்வ சேஷ்டை என்றும், கெட்ட வழியில் செல்வதை அசுர சேஷ்டை என்றும் கூறுவதுண்டு.

ஆகவே மனத்தைப் பகவானின் திருவடியிலும், வாக்கைப் பகவானைத் துதிப்பதிலும், கைகளைப் புஷ்பங்களைக் கொண்டு பகவானைப் பூஜை செய்வதிலும், காதுகளைப் பகவத் குணங்களைக் கேட்பதிலும், பகவானை நினைப்பதில் புத்தியையும், பகவானை நன்கு அலங்கரித்துத் தரிசிப்பதில் கண்ணையும்— இவ்விதமாக ஒவ்வோர் இந்திரியத்தையும் பகவானிடம் ஈடுபடுத்தி விட்டால் துக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவைகளைச் சிந்திக்கவோ, பார்க்கவோ, கேட்கவோ, செய்யவோ முடியாமல் சந்தோஷமாக வாழலாம்.

மனத்துக்கு இரண்டு நிலைகள் உண்டு. பிரேமை ஏற்பட்டால் மனம் மிகவும் மெல்லியதாக இருக்கும். துவேஷம் ஏற்பட்டால் மனம் மிகவும் கடினமாகும்.

“என் மனம் மெல்லியதாக இருந்தால் உன் மிருதுவான பாதத்திற்குப் பாதுகையாக உபயோகப்படுத்திக் கொள். கடினமாக இருந்தால் பரமேச்வரனின் கல்யாண காலத்தில் அம்மி மிதிக்க வேண்டுமல்லவா? அம்மி மிதிக்க உகந்த கல்லாக ஏற்றுக் கொள்” என்று கூறுகிறார் ஒரு பக்தர்.

ஆகவே நாமும் மனத்தைப் பகவானின் பாதத்தில் அர்ப்பணம் செய்து விடுவோம். பரிபூரணமான சந்தோஷத்தை அடைவோமாக.

நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு உறுப்பின் மூலம் ஒவ்வொரு காரியத்தைச் செய்கிறோம். ஒவ்வொரு உறுப்புக்கும் ஒவ்வொரு சக்தியுண்டு. அந்தச் சக்தியினால்தான் நாம் காரியங்களைச் செய்ய முடிகிறது.

கையினால் பளுவான சாமான்களைத் தூக்க வேண்டும் என்றால் கைக்குச் சக்தி வேண்டியிருக்கிறது. பக்கவாதம் வந்துவிட்டாலோ கை சக்தியை இழந்துவிடுகிறது. எதையும் தூக்க முடிவதில்லை.

கண்ணால் உருவங்களைப் பார்க்கிறோம். அதே கண் பார்க்கும் சக்தியை இழந்துவிட்டால் எதையும் காண முடியாது.

காதால் விஷயங்களைக் கேட்கிறோம். காது செவிடாகி விட்டால் காது கேட்கும் சக்தியை இழந்து விட்டால் பின்னர் காதால் எந்த விஷயத்தையும் கேட்கமுடியாது.

வாயால் பேசுகிறோம். ஆனால் ஊமையாக ஆகிவிட்டால் அதாவது பேசும் சக்தியை இழந்துவிட்டால் பேச முடியாது. இதுபோல் ஒவ்வொரு செயலும் ஒவ்வொரு சக்தி மூலமாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. உடலில் காரியங்களைச் செய்யும் சக்தி இல்லாவிட்டால் “சிவனே என்று கிட” என்கிறார்கள். ஆகவே சக்தி இல்லாமல் ஒரு காரியமும் நடக்காது.

அந்த சக்தி பலவிதம்.

உணவை உட்கொள்வதன் மூலமாக உடம்பில் சக்தி வளர்கிறது. பண்பலம் இருக்கும்வரை ஒருவித சக்தி உடலிலிருக்கிறது. விஷயங்களைச் சிந்திப்பதற்குப் புத்தியிலும் ஒருவிதமான சக்தி இருக்கிறது. உண்ட உணவு ஜீரணம் ஆவதற்கு உடம்பிலே ஒருவித சக்தி வேண்டியுள்ளது. நாலுபேரிடம் பேசி விஷயங்களைச் சாதிப்பதற்குச் செல்வாக்கு எனும் சக்தி வேண்டியிருக்கிறது.

பேசும்பொழுதே பலரைச் சிந்திக்க வைக்க நகைச்சுவைச் சக்தி வேண்டியிருக்கிறது. துன்பங்களைத் தாங்கிக்கொள்ள இதயத்தில் ஒருவித சக்தி தேவைப்படுகிறது.

பெரிய கட்டடங்கள், தொழிற்சாலைகள், விஞ்ஞான முன்னேற்றம் போன்ற ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் ஒவ்வொரு சக்தி தேவைப்படுகிறது. இந்தச் சக்திகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் சேர்த்துச் சக்தி கொடுப்பதற்கு ஒரு பெரிய மாபெரும் சக்தி தேவைப்படுகிறது. அந்தச் சக்தியைத்தான் பராசக்தி என்பார்கள். அந்தப் பராசக்தியினுடைய தொடர்பு இல்லா விட்டால் பரமசிவனாலும் ஒரு வேலையும் செய்யமுடியாது என்று ஆதிசங்கரர் ஸௌந்தர்யலஹரியில் கூறுகிறார்.

இறைவனை வழிபட வேண்டும். இறைவனைத் துதிக்க வேண்டும். இறைவன் அருளைப் பெறவேண்டும் என்றால் அதற்கும் இந்தப் பராசக்தியினுடைய அருள் இல்லாமல் அதைப்பெற முடியாது என்று ஸௌந்தர்ய லஹரியில் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்தப் பராசக்தியை விஷ்ணு, பிரம்மா, இந்திரன் முதலான தேவர்கள் வழிபட்டு அவள் அருளைப் பெற்றுத் தான் தங்கள் காரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். ॐ

பத்துப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன் இருந்ததைவிட இப்பொழுது பக்தி மக்களிடையே நிறையத் தென்படுகிறது. ஆனாலும் ஜனங்களுக்குக் கஷ்டங்களும் வியாதிகளும் நிறைய இருக்கின்றன. இவை நிறைய வரவரப் பக்தியும் மேன்மேலும் வளர்கிறது. இவ்விதம் பக்தி நம்மிடம் வளர்ந்தும் கூட, துக்கங்களும் வியாதிகளும் அதிகமாக வருவதற்குக் காரணங்கள் என்ன?

ஓரளவுக்கு நமக்குக் கடவுள் பக்தி இருந்த போதிலும் பேராசையும் ஒழுக்கமின்மையும், கட்டுப்பாடின்மையும், சுயநலமும் நம்முடைய வாழ்க்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டன. நமக்கு எவ்வளவு வந்தாலும் “போதும்” என்ற திருப்தி நம் மனத்தில் ஏற்படுவதில்லை. அவ்வளவு பேராசை.

பாப புண்யங்கள் மீது நமக்குப் பயம் இல்லாமல் போய் ஒழுக்கக்கேடு ஏற்பட்டு விட்டது. அத்துடன், தான் மட்டும் செளக்கியமாய் இருந்தால் போதும் என்ற சுயநலச் சிந்தனை வேறு. எந்தக் கடவுளிடம் சென்று நாம் பிரார்த்தனை செய்கிறோமோ, உண்டியில் காணிக்கை முதலியவை செலுத்துகிறோமோ, தேரும் திருவிழாவும் எடுத்து ஊர்வலம் முதலியவை நடத்துகிறோமோ, அந்த இறைவனுடைய

சொத்துக்களை, பூமி முதல் சாமான்கள், ரூபாய் வரை அனுபவிப்பதிலும் அதிக ஆர்வம் காட்டுகிறோம். பலகாரியங்களுக்கு நிறையச் செலவு செய்யும் நாம், கோவிலுக்கு என்று மிகவும் சொற்பச் செலவே செய்கிறோம்.

கோவில் என்பது தனி மனிதனின் சொத்தல்ல. தேசத்தின் சொத்து. தேசத் துரோகம் எவ்வளவு பெரிய குற்றமோ, அதைவிடப் பெரிய குற்றம் தெய்வத்தினுடைய பொருள்களில் கை வைப்பது. ஜனங்களுக்குச் சாப்பாட்டிற்கு அரிசி எவ்வளவு முக்கியமோ, துணிமணிகள் எவ்வளவு முக்கியமோ அதைக் காட்டிலும் நாட்டில் பொருளாதார வளர்ச்சியும், அம்மை, காலரா போன்ற வியாதிகள் இல்லாத ஒரு நிலையும், மனச்சாந்தியும் மிக மிக அவசியம். இவற்றை அளிக்க வல்லவை கிராம தேவதா மூர்த்திகளும் கோவில்களில் உள்ள மூர்த்திகளுமே.

இந்தக் கோவில்களுக்கு உள்ள நிலை, இன்று விளக்குக் கூடப் போட முடியாத நிலை. கடவுளுக்கு நிவேதனம் செய்வது என்பது கடவுள் முன்னால் நைவேத்யத்தை வைப்பது என்பதுதான். அதாவது பகவானுக்குத் தெரிவிப்பது தான். பிறகு அதை மனிதன்தான் உட்கொள்கிறான். இதை அறிந்தும் கடவுளுக்கு நிவேதனம் செய்விப்பது, வீட்டிலும் சரி கோவிலிலும் சரி கஷ்டமாக இருக்கிறது. இவ்விதம் வாழ்க்கையில் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக உள்ள இந்தக் கோவில்களுக்கே தீபம் போடுவது, நிவேதனம் செய்வது ஆகியவை கஷ்டமாய் இருக்கும்போது மக்களுக்கு வியாதிகளும், துன்பங்களும் மன அமைதி இல்லாத நிலைமையும் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் சுகாதார வளர்ச்சிக்கும் நாம் எவ்வளவு செலவு செய்கிறோமோ, அதில் சிறிது பாகமாவது இவ்விரண்டிற்கும் ஆதாரமாயுள்ள சிறு கோயில்களுக்கும் செலவு செய்ய நாம் கவனித்தால் போதும்.

கோயில் சொத்துக்கள் நம்மிடம் இருந்தாலும் சரி
கோயில் சொத்துக்களின் வருமானம் வந்தாலும் சரி, அவற்
றைக் கோயில்களில் ஒப்படைத்து விடுங்கள்.

கடவுளை உண்மையாக வழிபட்டால், கோவில் சாமான்
களுக்கு ஆசைப்படாவிட்டால் குடும்பங்களில் கஷ்டங்கள்,
வியாதிகள் முதலியவை சீக்கிரம் குறைந்து விடும். ீ

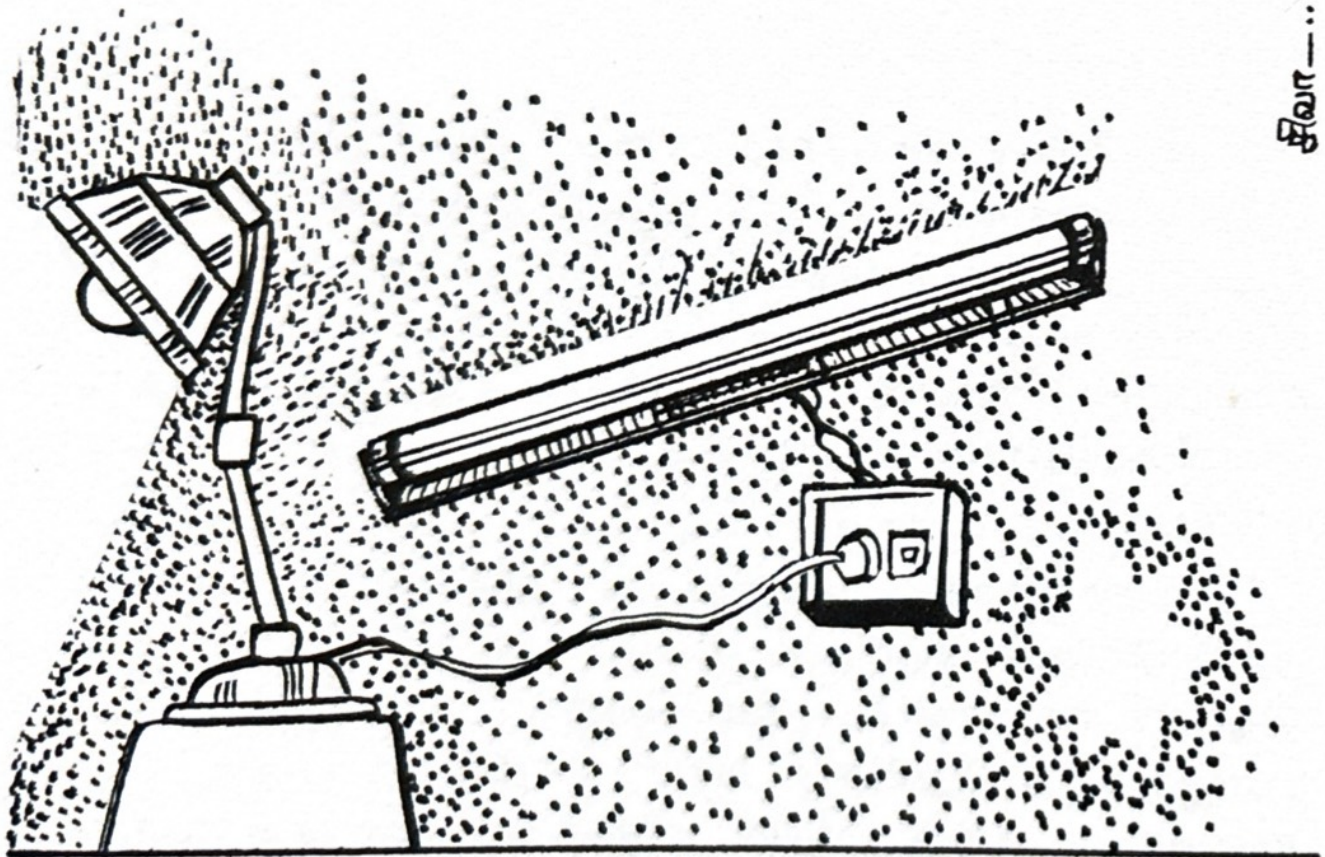
பட்சணக்கடைகளில் பலவிதமான தின்பண்டங்களைக் காண்கிறோம். அவையெல்லாம் ஒருவித மாவினாலும் சர்க்கரையினாலும் கலந்துச் செய்யப்பட்டவைதான். இவ் விரண்டிற்கும் பசுபசுப்புக்காக நெய் கலக்க வேண்டியிருக்கிறது. இம் மூன்றையும் சேர்த்துப் பலவிதத் தின்பண்டங்கள் தயாரிக்கிறார்கள். தனியாக மாவையும், தனியாகச் சர்க்கரையையும் வைத்துக் கொண்டு ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இம்மூன்றும் சேர்ந்தே பலவிதத் தின்பண்டங்களாக உருவாகின்றன.

அதுபோல ஈச்வரன், மாயை, ஜீவன் மூவரும் சேர்ந்து இந்த உலகை உண்டாக்குகிறார்கள். தனியான சக்தி வெறும் ஜடம். தனியான ஈச்வரன் வெறும் சைதன்யம். தனியான ஜீவனாலும் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. சைதன்யமான ஈச்வரனால் ஜடமான மாயையை வைத்துக் கொண்டு ஜீவனின் புண்ணிய பலத்தின் பயனாக உலகம் படைக்கப்படுகிறது.

மின்சார சக்தி கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. அந்த மின் சக்தி செப்புக் கம்பிகள் மூலமாக வரும் போது அதைத் தொட்டால் ஷாக் அடிக்கிறது. அதுபோல் வெறும் கண்ணுக்குத் தெரியாத மாயா சக்தியினால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அந்த மாயா சக்தியை ஈச்வரன் ஆதாரமாக

வைத்துக்கொண்டு உலகைப் படைக்கும் பொழுது சக்தியின் பெருமையை உணரமுடிகிறது.

மின்சக்தி பாயும் பர்ஸிட்டிவ், நெகடிவ் கம்பிகளை எடுத்து ஒரு ப்ளக்கில் பொருத்தினால் ஒலி பெருக்கிக் கருவி போன்றவை பணிபுரியக் காணலாம். அதுபோல் ஈச்வரனும் மாயையும் சேர்ந்து ஜீவனின் கர்ம பலத்தோடு தொடர்பு கொள்வதே உலகப் படைப்புக்குக் காரணமாக அமைகிறது. அதை நம்மால் நன்றாகக் காணமுடிகிறது. ஒன்றுமே செய்ய முடியாத, காணமுடியாத மின்சக்தி, இத்தனை வடிவமாக வரும்போது எத்தனை காரியங்களைச் செய்ய முடிகிறது! வெறும் அருவமாக உள்ள மின்சக்திதானே இத்தனைக்கும் காரணமாக ஆகிறது? அதுபோல எல்லாவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்ட பரம்பொருளான பரமாத்மா, ஈச்வரன், உலகம், ஜீவன், மாயை, சுகதுக்கங்கள் இத்தனைக்கும் காரணமாகிறார். நிர்க்குணம், சகுணமாகி, சகுணம் அவதார வடிவம் எடுப்பதையும் காண்கிறோம்.

மனிதனுக்குப் பரிபூரண அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் அளிப்பது மதம். மதத்தினால் பூசல் விளையும் என்றும் அது மக்களுக்கு விரோதமானது என்றும் சொல்வது பொருந்தாத ஒன்று.

திரேதா யுகத்திலும், பகவான் மனித அவதாரம் எடுத்தார். கிருத யுகத்தில் முழுக்க முழுக்க நன்மையே இருந்தது. திரேதா யுகத்தில் நன்மை அதிகமாகவும், தீமை கொஞ்சமாகவும் இருந்தது. துவாபர யுகத்தில் நன்மையும் தீமையும் சமமாக இருந்தன. ஆனால் கலியுகத்தில் தீமை முக்கால் பங்காகவும் நன்மை கால் பங்காகவும் இருக்கிறது.

கெடுதல்கள் தோன்றும் போதெல்லாம் பகவான் அவதாரம் செய்கிறார் என்ற போதிலும், 'கலியுகத்தில் அவதாரம் செய்யாததால், பகவான் இருக்கிறாரா?' என்றே சந்தேகம் ஏற்படலாம்.

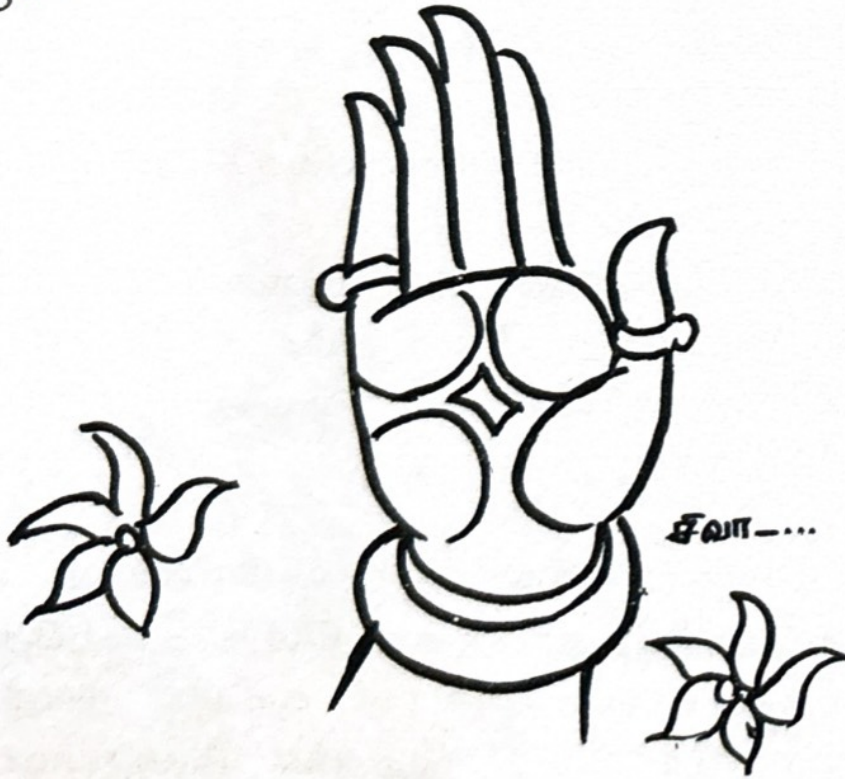
ஆனால், அவதாரத்தின், நோக்கமெல்லாம் அதர்மம் புரிந்தோரைக் கொன்று தர்மத்தை நிலை நாட்டுவதே ஆகும். இந்த நோக்கத்துக்காகப் பகவான் கலியில் அவதரித்தால் எத்தனை பேரைக் கொல்வது? இத்தனை பேரையுமா கொல்வது என்ற எண்ணத்தினால்தான் அவர் அவதாரம் எடுக்க

வில்லை. என்றாலும், மனித குலத்துக்கு உய்யும் வழி காட்ட சங்கரர், ராமாநுஜர், மத்வர் போன்ற மகான்களைப் பகவான் கலியுகத்தில் அனுப்பி வைத்தார்.

அவர்கள் பகவானின் கொலை வழியைப் புறக்கணித்துப் பக்தி மார்க்கத்தைப் போற்றினர். அவர்கள் காட்டிய பாதைகள் வெவ்வேறு போல் தோற்றம் அளித்தாலும், குறிக்கோள் ஒன்றே என்பதை நிலைநாட்டின. அருட் சக்தி பெற்ற மகான்கள், நிகழ்த்திய அற்புதம் இது. இறை வனையே அன்பால் வென்று பக்திக்குக் கட்டுப்பட்டவராக ஆக்கி விட்டனர்.

“பக்தி க்ரீதோ ஜனார்தன: ”

எனவேதான் பகவான் கலியில் அவதாரம் எடுக்காமல் மகான்களைப் படைத்து அவர்கள் மூலம் அரும் பெரும் உபதேசங்களைக் கேட்டுப் பயனடையும்படியாகச் செய் திருக்கிறார். ஃ

பகவானை அடைவதற்கு இரண்டுவழிகள் உண்டு. ஒன்று கடவுளிடம் பக்தி செய்வது. மற்றொன்று கடமையைச் செய்வது. மற்ற மதத்தினர்கள் பகவானிடம் பக்தி செலுத்தினால்தான் மோகும் கிட்டும் என்கின்றனர்.

ஆனால் நம் மதத்திலோ கடமையைச் செய்தாலே பகவானை அடையலாம், மோகும் கிடைக்கும் என்று கூறப்படுகிறது.

வேதம், ஸ்மிருதி, புராணம் மூன்றும் நமக்கு வழிகாட்டிகள். வேதம் தகப்பனைப் போன்றது. தகப்பனார் பிள்ளையிடம் கொஞ்சம் கடுமையாகக் கட்டளையிடுவார். அதுபோல் வேதம் “உண்மை பேசு,” “தர்மத்தைச் செய்” என்று கட்டளையிடும்.

ஸ்மிருதி தாயைப் போன்றது. தகப்பனார் சொல்வதையே கொஞ்சம் பக்குவமாகத் தாயார் சொல்லுகிறாள். அதேபோல் ஸ்மிருதி இதைச் செய்தால் உனக்கு நன்மை உண்டாகும்; செய்யாவிட்டால் கஷ்டம் உண்டாகும் என்று தாயைப்போல பக்குவமாக எடுத்துரைக்கிறது.

புராணம் மனைவியைப் போன்றது. மனைவி கட்டளையிடவும் மாட்டாள். கட்டளையிடவும் கூடாது. தாயைப்

போலும் சொல்லாமல் இனிமையாகப் பேசியே நம்மை நல்வழிப் படுத்துவாள். அதுபோல் புராணம் பல கதைகள் மூலம் தர்மத்தை நமக்கு எடுத்துக் கூறுகிறது.

உதாரணமாக ஹரிச்சந்திரன் கதையை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவன் கதையைப் படிக்கும்போது அவன் பட்ட கஷ்டத்தை மட்டும் நாம் நினைக்கக் கூடாது. எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டாலும் கடைசியில் அவனுக்குப் பகவானுடைய தரிசனம் கிடைத்ததல்லவா? அதையும் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

ஹரிச்சந்திரன் மனைவியை இழந்தான். மகனை இழந்தான். நாட்டை இழந்தான். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் இழக்கவில்லை. அந்த ஒன்றுதான் அவன் எப்பொழுதும், எந்த நிலையிலும் கடைபிடித்து வந்த சத்யம் என்ற தர்மம். கடமையைச் செய்ததால் அவன் எவ்வளவு கஷ்டத்திற்கு உள்ளானாலும் அவனுக்குக் கடைசியில் பகவத் தரிசனம் கிடைத்தது. பகவத் தரிசனம் கிடைத்ததால் இழந்த மகன், மனைவி, ராஜ்யம் எல்லாம் கிடைத்துவிட்டது.

தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கிறான். அவன் தனக்குக் கொடுத்துள்ள வேலையாகிய கடமையைச் செய்வதுடன் யஜமான விசுவாசமுள்ளவனாகவும் இருக்கவேண்டும்.

கடமையைச் செய்து யஜமான விசுவாசமில்லாவிட்டால் பயனில்லை. அதேபோல் யஜமான விசுவாசம் மட்டுமிருந்து கடமையாகிய தனக்கிட்ட வேலையைச் செய்யாவிட்டால் சரியாகாது. ஆகையினால் கடமையையும் செய்யவேண்டும். யஜமானனிடம் விசுவாசமாகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். அதாவது யஜமானனைத் துதிசெய்து கொண்டு மட்டு

மிருந்து கடமையைச் செய்யாவிட்டால் யஜமானன் தொழிலாளியி ட் அன்பாக இருக்க மாட்டான்.

1துபோல் கடமையைச் செய்வதுடன் ஆண்டவனிடம் பக்தியும் செலுத்தவேண்டும். அப்பொழுது பகவானுக்கு நம்மிடம் கருணை உண்டாகும். கடமை என்பது அவரவர்களுக்குத் தனித்தனி. பக்தி செய்யும் முறையும் வேறுபடலாம். அவரவர்கள் முன்னோரின் ஸம்பிரதாயத்தைப் பின்பற்றலாம்.

தர்மத்தை முதலில் செய்யும்போது கஷ்டமாகத் தோன்றும். நம் காரியம் நிறைவேறுவிட்டால், 'ஆண்டவா! என்னை இப்படிச் சோதிக்கலாமா?' என்றெல்லாம் குறைபட்டுக் கொள்கிறோம்.

நாம் ஒரு நாளும் தர்மத்தைக் கைவிடக்கூடாது. எவ்வளவு வந்தாலும் ஹரிச்சந்திரனைப் போல் கடமையைக் கைவிடக் கூடாது. அதுபோல ஆண்டவனிடம் பக்தியும் செய்ய வேண்டும்.

பகவத் கீதை உலகில் உள்ள எல்லா உயிரினங்களுக்கும் பொதுவான நூல். உலகம் முழுவதும் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா அருளிய கீதையே “பகவத் கீதை” எனப் பெயரிடப் பட்டுள்ளது. பகவான் எல்லோருக்கும் பொதுவானதால் எல்லோரும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். பல்வேறு மொழிகளிலும் கீதை மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளது.

உரிமைக்காகப் போராட்டம் நடக்கும் இடத்தில் கீதை பிறந்தது விசேஷம். எங்கே உண்மை ஞானம் ஏற்பட வேண்டுமோ அந்த இடத்தில் தான் கீதையைப் பகவான் உபதேசித்துள்ளார்.

மனிதன் தன் பிறப்பிலிருந்து இறுதி வரை, செய்ய வேண்டிய காரியங்களை விவரிக்கும் கீதையில் கடைசியில் அவரவர்கள் கடமையைச் செய்து பலனை தம்மிடம் ஒப்படைத்தால் அதைத் தாமே ஏற்றுக் கொண்டு பலனளிப்பதாகப் பகவான் கூறுகிறார்.

அக்ஞானத்திலிருந்த அர்ச்சுனனும் அதிலிருந்துவிடுபட்டு பகவானது ஆணைப்படி நடக்க தனது மனம் பக்குவமடைந்து விட்டதாகக் கூறுவதுடன் கீதை முடிவடைகிறது.

அறியாமை, மோகம், பேராசை, தான, எனது, என்ற அகங்காரம், நீங்கி வாழ்ந்தால் வாழ்க்கையில் கஷ்டம் குறையும்.

விருப்பு, வெறுப்பற்ற முறையில் கடமையாற்றும் போது மனம் நிம்மதியடையும்.

மக்கள் அனைவரும் தங்களுக்குண்டான கடமைகளைச் சரிவரச் செய்து அதன் பலா பலன்களைப் பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்தால் அவர்களுக்கு நல்லருளும் இன்பமான வாழ்வும் அமையும்.

“பகவத் கீதை” என்பதற்குப் பகவானால் பாடப்பட்டது எனப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

கீதம் என்றால் பாட்டு. கீதம் என்று சொல்லாமல் கீதா என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. கீதை என்பது ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பெண் பால். அதனால் “கீதா” என்பது உபநிஷத்துகளின் மாற்றுருவமேயாகும்.

சிவா...

பாண்டவர்கள் துரியோதனனால் நாடு கடத்தப்பட்டு பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வனவாசமும், ஒரு வருஷமும் அக்ஞாத வாசமும் முடித்துக் கொண்டு தங்கள் நாட்டைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தூது அனுப்பினார்கள். ஆனால் பேராசை கொண்ட துரியோதனன் பாண்டவர்களுக்கு ஊசி நாட்டக் கூட இடம் தர முடியாது என மறுத்து விட்டான்.

இதனால் பாண்டவர்கள் துரியோதனனுடன் போர் செய்து தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெற முடிவு செய்தார்கள்.

இரு தரப்பினரும் படை திரட்டலாயினர். துரியோதனனும் அர்ச்சுனனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் உதவி பெற துவாரகை சென்றனர்.

யோக நித்திரையில் இருந்த கண்ணனின் தலைப் பக்கம் முதலில் சென்ற துரியோதனனும், தாமதமாகச் சென்ற அர்ச்சுனன் கால் பக்கமும் அமர்ந்து, கண்ணன் விழிப்பதற்காகக் காத்திருந்தனர்.

பகவான் எழுந்ததும் கால் பக்கம் இருந்த அர்ச்சுனனை முதலில் பார்த்தார். அவன் பாரத யுத்தத்தில் கண்ணனின் உதவி கேட்டான். பின்னர் துரியோதனன் தனக்கும் உதவி

வேண்டுமெனக் கேட்டான். அதற்கு பகவான் “நான் ஆயுதம் எடுப்பதில்லை” நிராயுத பாணியான நான் தேவையா? அல்லது சேனை தேவையா? என வினவினார்.

துரியோதனன் தனக்குக் கண்ணனின் சேனை போதும் என்றான். ஆனால் அர்ச்சுனனோ கண்ணன் மட்டும் தங்கள் பக்கம் இருந்தால் போதும் என்றான்.

யுத்தத்திற்குரிய எல்லா ஏற்பாடுகளுடன் யுத்தம் துவங்கியது. பாண்டவர், கௌரவர் இருவர் சேனைகளும் அணிவகுத்து நின்றன.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் செலுத்தும் தேரில் அர்ச்சுனன் அமர்ந்து இரு பக்கத்து வீரர்களையும் பார்த்தான். இரு பக்கத்து சேனையில் இருப்பவர்கள் தனக்குப் பந்துக்களாகவும் ஆசிரியர்களுமாகவே இருந்தனர். அவன் மனம் கலங்கியது.

“எந்த பந்துக்களைக் காப்பதற்காகவும், கூடிப் புசித்து மகிழ்வதற்காகவும் உலகத்தோர் படாத பாடு படுகிறார்களோ, உடல் உழைத்துப் போரிட்டுப்பொன்னைத் தேடுகிறார்களோ, அந்தப் பந்துக்களையா நான் கொல்வது? கூடவே கூடாது. எனக்கு யுத்தமும் வேண்டாம், ராஜ்யமும் வேண்டாம்” என்றெல்லாம் வருந்தினான்.

அர்ச்சுனனுடைய அந்த வருத்தமே விஷாத யோகம் என பகவத் கீதையின் முதல் அத்யாயமாக உருவெடுத்தது. இந்த அர்ச்சுனன் விஷாத யோகமும் அடுத்து வரும் 17 அத்தியாயங்களில் பகவான் சொல்லப் போகும் உபதேசங்களுமே பகவத் கீதையாகும்.

அர்ச்சுனனை நிமித்தமாகக் கொண்டு பகவான் உபதேசித்த ஆத்ம ஞானத்தையே நாம் பகவத் கீதை என்ற பெயரால் போற்றுகிறோம்.

கண்ணன் தெய்வ புருஷனா? அல்லது மனிதனா? என்ற சந்தேகத்தைப் பகவத் கீதை தெளிய வைக்கிறது. மனிதனாகப் பிறவி எடுத்து மனித இயல்புகளுக்குத் தன்னை உட்படுத்திய தெய்வ புருஷனே கண்ணன்.

மனித இயல்புகளுக்கு அப்பாற் பட்டதே தெய்வம். அது மானிட வாழ்க்கையின் சுக துக்கங்களில் பங்கு பெறுவ தில்லை.

மானிட சுபாவங்களில் பங்கு கொண்டு தெய்வ நிலைக்கு மனிதனை இழுத்துச் செல்லும் பாலமே பரந்தாமன். எல்லா வற்றையும் “மாயை” என்று ஒதுக்கி விட்டு அமைதி ஏற்பட வெறும் துறவை மட்டுமே பகவான் கீதையில் உபதேசிக்க வில்லை.

மனிதனின் உணவு வகைகளிலிருந்து வாழ்க்கை முறை வரை எல்லாவற்றிலும் பங்கீடு செய்து எவையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என தெளிவு படுத்தி இக வாழ்க் கையிலேயே ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவாக்கக் கண்ணன் முயல்கின்றான்.

ரத்த பாசத்திலிருந்து யுத்த தர்மம் வரை கீதையில் போதிக்கப்படுகிறது. தொழில் செய்வதும் அதைத் துறப்ப தும் நித்ய கர்மங்களிலிருந்து ஸத்ய தர்மம் வரை போதிக் கிறான்.

எனவே கண்ணன் தெய்வமா? மனிதனா? என்ற கேள்விக்கு இரண்டுக்கும் நடுவேயுள்ள ஒரு பாலம் என்பதே கீதையின் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.

கண்ணன் மகாத்மா. மனிதருள் தெய்வம். சர்வ சக்தி படைத்த தேவஸௌபதி. பரலோகப் பாலம். ॐ

‘அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது’ என்ற பழமொழிக்கு ஏற்றவாறு அரிதான மனிதப் பிறவி நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. உலகில் பலவித பிராணி வர்க்கங்கள் பிறந்து இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் நல்ல காரியங்களுையோ, கெட்ட காரியங்களுையோ செய்வதில்லை. நல்ல காரியம், கெட்ட காரியம் செய்ததன் பயனாக சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கின்றன. மனிதன் தற்போது அனுபவிக்கும் சுக துக்கங்களுக்கு முன் செய்த புண்ணிய பாவமே காரணமாக ஆனாலும் அவன் தற்போது புண்ணிய பாவ காரியங்களையும் செய்து வருகிறான். இந்த வேற்றுமை பிராணிகளுக்கும் மனிதனுக்கும் இருக்கிறது. கொஞ்சம் அரிசியையும், கொஞ்சம் விஷத்தையும், பத்து ரூபாயையும் ஓரிடத்தில் வைத்தால் அவைகளுள் அரிசியை மட்டும் பிராணி சாப்பிடும். விஷத்தை முகர்ந்துப் பார்த்து விஷம் என்று தெரிந்து நகர்ந்து விடும். பணத்தைப் பற்றி அதற்கு ஒன்றும் தெரியாது. அப்படிபே பார்த்து விட்டுப் போய் விடும். மனிதன் பணத்தையும் எடுத்துக் கொள்வான். விஷத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கத் திட்டமிடுவான். இது தான் மனிதனுக்கும் பிராணிக்கும் உள்ள வேற்றுமை.

பிராணிகள் பள்ளிக்குச் சென்று படிக்காது. தவறு செய்து சிறைச்சாலைக்குச் செல்லா. மனிதன் பள்ளிக்குச் சென்று படித்து அறிவையும் வளர்த்துக் கொள்வான். அறிவு முதிர்ந்ததன் பயனாக நல்ல காரியத்தில் ஈடுபட்டு இன்பத்தையும் அடைவான். தவறான வழியில் புத்தி சென்று அதன் பயனாக சிறைக்குச் சென்று துன்பத்தையும் அனுபவிப்பான். இது தான் பிராணிகளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள வேற்றுமை. பிராணிகள் தம்மைக் காத்துக் கொள்வதற்குச் சீறும். கொம்பினால் முட்ட வரும், காலால் உதைக்கும். ஆனால் மனிதனே மற்றவர்களிலிருந்துத் துன்பம் வரும் என்று யாராவது சொன்னால் போதும்; அதனால் மனம் கலங்கித் தானும் துன்பப்படுவதுடன் அல்லாமல் பிறரையும் துன்புறுத்துவான். இதுதான் மனிதனுக்கும் பிராணிக்கும் உள்ள வேற்றுமை.

ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் தன்னைத் தற்காப்புச் செய்து கொள்வதற்கு ஒவ்வொரு வகையில் ஒவ்வொரு சக்தி இருக்கிறது. பிராணிக்குக் கொம்பு இருக்கிறது. நாய் கடித்து விடுகிறது. யானைகள் வெகுகாலம் மனத்தில் நினைத்து நினைத்துச் சமயம் பார்த்துப் பழி தீர்த்து விடுகின்றன. புலி, சிங்கம், கரடி போன்றவை மனித வாசனையைக் கண்டாலே கொன்றுவிடுகின்றன. இத்தனை சக்தியை ஆண்டவன் பிராணிகளுக்குக் கொடுத்திருந்தாலும், மனிதனுடைய புத்தி சக்தியால் இத்தனை பிராணிகளையும் கட்டுப்படுத்தி தன் சொல்படி நடப்பதற்குப் புத்தி சக்தியை மனிதனுக்கு ஆண்டவன் அருளியிருக்கிறார். இந்தப் புத்தி சக்தியை வைத்துக் கொண்டுதான் இத்தனை பிராணிகளையும் கட்டுப்படுத்தி பல வகைப்பட்ட மனிதர்களிடமிருந்துத் தப்பித்துக் கொண்டும் வாழ்ந்து வருகிறோம். இதுதான் பிராணிகளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள வேற்றுமை. இத்தனை

பயங்கரமான பிராணிகளையெல்லாம் அடித்துக் கொன்று அல்லது தன் வசமாக்கி, தன் சொல்படியெல்லாம் அந்தப் பிராணிகள் கேட்பதற்கு ஏற்றவாறு செய்யக்கூடிய சக்தி உள்ளவனாக இருந்தாலும் தன் உறுப்புகளையும், தன் மனத்தையும் சுய கட்டுப்பாடுடன் அடக்கிக் கொண்டு வாழ வழி தெரிந்தவர்கள் மிகச் சிலரே. அப்படி வாழத் தெரிந்தவர்களைத் தான் மகான்கள், ஞானிகள், சாதுக்கள், பெரியோர்கள் எனக் கூறுகிறோம். மனிதனுக்குக் கிடைத்த புத்தி சக்தியின் மூலம் தீயவைகளை அகற்றி அல்லது குறைத்துக் கொண்டு நல்ல வழியில் நடப்பதற்கு முயல வேண்டும்.

மனிதனிடம் இரண்டு குணங்கள் அவ்வப்போது தோன்றுகின்றன. ஒன்று தெய்வ குணம், மற்றொன்று அசுர குணம். இந்த இரண்டு குணங்களும் மனிதனுடைய அடித்தள மனத்தில் எப்போதும் ஸம்ஸ்கார ரூபமாக இருந்து கொண்டுள்ளது. எந்தச் சூழ்நிலை நமக்கு ஏற்படுகிறதோ அதற்கு ஏற்றவாறு தெய்வ சக்தியோ அல்லது அசுர சக்தியோ மேலோங்குகிறது. ஆகவே ஒவ்வொரு மனிதனும் தெய்வ சக்தி மேலோங்க வேண்டிய, உணவு, உடை, ஸ்னேகம், புத்தகப் படிப்பு, சத் சங்கம், இறை வழிபாடு, நல்லோர் சேர்க்கை போன்ற பலவகைகளில் ஈடுபட வேண்டும்.

தீபாவளி நன்னாளான புண்ய தினத்தில் ஸ்னானம் செய்து புத்தாடை உடுத்திக் கொண்டு நரகாசுரன் போன்ற அசுர குணங்களெல்லாம் அகலுவதற்கும், குறைவதற்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவிடம் உள்ள தெய்வீக குணங்கள் நம் மனத்தில் விளங்குவதற்கும் அகில உலக குருவான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவிடத்தில் பிரார்த்திப்போமாக. கிருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குரும்.

ஃ

13 கடவுளைப் பற்றித்தான் சந்தேகம்

உலகில் உள்ள எல்லோருமே கடவுள் நினைவு உள்ளவர்களேதான். கடவுளை மறவாதே என்று தான் நம் நீதி நூல்கள் கூறுகின்றன. அதனால் நூற்றுக்கு நூறு எல்லோரும் எப்போதுமே கடவுள் நினைவு உள்ளவர்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள்.

தற்காலம் கடவுள் பக்தி நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகிறது என்றே கூறலாம். டாக்டரும் விஞ்ஞானிகளும் கைவிட்ட நிலையில் கடவுள் பற்று தானாக வளர்கிறது.

கடவுள் பற்றும், பக்தியும் முறையோடு இருக்கிறதா? நிலையாக இருக்கிறதா என்று பார்க்கிற பொழுது இதற்காகத்தான் பிரசாரம் அவசியமாயிருக்கிறது.

பிரதிபலன் எதையும் எதிர்பாராமல் பக்திக்காகவே பக்தி செய்வதுதான் கடவுள் பக்தி. எனக்கு இது செய்து கொடுத்தால் உனக்கு இது செய்கிறேன் என்று அணுகுவது பக்தியல்ல. தற்காலத்தில் சிலர் கடவுளிடம் பேரம் கூடப் பேசத் தொடங்கி விட்டார்கள். அப்பர், ஞானசம்பந்தர் இவர்கள் காலத்தில் தற்கால நிலை இல்லை. அவர்கள் மதத்தைக் காக்க எவ்வளவோ துன்பத்திற்கு உள்ளானார்கள். நாவுக்கரசரைச் சுண்ணாம்புக் காளவாயில் வைத்துச் சுட்டார்கள். உடலில் கல்லைக் கட்டிக் கடலில் தள்ளி

னார்கள். சம்பந்தர் தங்கியிருந்த இடத்தையே மதுரையில் கொளுத்தி விட்டார்கள். அப்போதெல்லாம் கடவுள் இருப்பாரேயானால் அவர் காப்பாற்றட்டும் என்று அவர்கள் சொல்லவில்லை. எப்போதும் கோடு போட்டு அவர்கள் பேச வில்லை. கடவுள் இருக்கிறாரா இல்லையா என்று சந்தேகம் சிறிதுமில்லாமல் இருப்பதுதான் கடவுள் பக்தி. மாதம் பிறக்கும் முதல் தேதி சம்பளம் என்பதில் நம்பிக்கை இருக்கிறது. பத்து வருஷம் கழித்துப் பணம் கிடைக்கும் என்கிற எல். ஐ. சி. யில் நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால் கடவுள் பற்றித்தான் சந்தேகம் வருகிறது. ஒரு வேளை கடவுள் இல்லையோ என்ற சந்தேகம் தோன்றுகிறது.

இப்படிப்பட்ட சந்தேகம் படித்தவர்களிடம் தான் காணக் கிடைக்கிறது. கிராமத்தில் வசிக்கும் மக்களிடம் கடவுள் பக்தி இருக்கவே செய்கிறது. இந்தக் கிராம ஜனங்கள் யாரைத் தங்கள் தலைவராக எண்ணுகிறார்களோ அந்த அரசியல் தலைவர்கள் தங்களுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லை என்று கூறிக் கொண்டாலும் கிராம மக்கள் தங்கள் தலைவர்களின் நன்மைக்காக கடவுளிடம் வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். பிரசாதமாகக் கிடைக்கும் குங்குமத்தைத் தங்கள் தலைவர்களின் படங்களில் இடுகிறார்கள்.

நம் கிராம மக்கள் நம் சமயத்தைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ளத் தமிழ்த்தெய்வமான பழனியாண்டவன் சைதன்யம் பெற்ற ஞான முருகனை இந்த ஞானரதம் எடுத்துச் செல்கிறது.

இதைக் காட்டிலும் கிராம மக்கள் நம் சமயத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளச் சிறந்த சாதனம் இல்லை என்றே கூறலாம்.

[6-6-82 திருவண்ணாமலையில் ஞானரத ஊர்தியைத் துவக்கிவைத்தருளிய அருளுரை.]

ஃ

வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மானுஷ்டானங்களைச் சிரத்தையுடன் செய்து வந்தால் லௌகிக ஆன்மீக வாழ்க்கையின் முழுப் பயனும் ஸித்திக்கும்.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் உபதேச பஞ்சகம் அருளியிருக்கிறார். ஐந்து சுலோகங்களில் சின்னச் சின்ன உபதேசங்கள் அதில் அடங்கியிருக்கின்றன. வேதத்தை எப்போதும் தினந்தோறும் பாராயணம் செய்து வரவேண்டும். படிக்க வேண்டும். படிக்கப் படிக்க அதன் அர்த்தங்களைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளும் ஆர்வம் ஏற்படும். அர்த்தம் விளங்கினால் அதன்படி காரியங்கள் செய்யவேண்டும் என்ற விருப்பம் ஏற்படும். அதனால் இகலோக பரலோக சௌகரியங்கள் கிட்டும். அதற்கு மேம்பட்ட மோக்ஷமும் கிடைக்கும் என்பது உபதேச பஞ்சக சுலோகங்களின் கருத்து.

நம்முடைய மூலதனமே தர்ம வழியினாலான அனுஷ்டானங்கள்தாம். அவற்றை விட்டுவிடுவது முறையல்ல. கடமைகளைச் சரிவரச் செய்தால் எந்தக் காரியத்திலும் பலன் கிட்டும்.

இதைத்தான் ஆதிசங்கரர் கூறியிருக்கிறார். வேதம் படிப்பவர்களுக்கு நல்ல வருமானம் வருவதில்லையே என்ற

குறை இருக்கிறது. எந்த வருமானமும் கடமைகளை விட்டு விட்டு நமக்கு வந்தால் அது நிலையான ஆனந்தம் தருவதில்லை. வேதம் படித்தால் விசேஷமான சாந்தி கிடைக்கும். உலக வாழ்க்கைக்கு ஓரளவு வசதியும் கிடைக்கும். ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு வேண்டியது கிடைக்கும். வேதம் ஒதுவதால் ஐந்து பலன்கள் ஏற்படுகின்றன.

சாஸ்திர ஸம்பத்து நிலைக்கும். கர்மாக்கள் செய்து முடித்த பிறகு தத்துவ விசாரணைகள் ஏற்படும். அடிப்படை ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற முடியும். வேத கர்மாக்களைச் செய்ய முடியும். பிறகு ஞானம் பேச வாய்ப்பு ஏற்படும்.

பூமி பண்பட்டுச் சுத்தமாயிருந்தால்தான் விளைச்சல் அமோகமாக இருக்கும். மனத்தூய்மை ஏற்பட்டால் நல்ல சிந்தனை ஏற்படும். வேதம் படித்து வேதகர்மாக்களான வேள்விகள் செய்து வந்தால் நாம், நம் ஊர், நம் தாய்நாடு, என்பதோடல்லாமல், வேதங்களில் நம்பிக்கை இல்லாத இடங்களுக்கும் பயன்கிட்டும்தான். ஓர் ஊரில் விளையும் பொருள் அந்த ஊருக்கு மட்டுமின்றி, எல்லா ஊர்க்காரர்களுக்கும் பயன் படுவதுபோல, வேதம் ஒதி கர்மாக்களை ஒழுங்காகச் செய்வதால் நாம் உய்வதற்கும், நாடு உய்வதற்கும் வழி பிறக்கும்.

வேதம் ஒரு மின் உற்பத்திச் சாதனம் போன்றது. அதிலிருந்து மின்சக்தி போன்ற சக்தி கிடைக்கிறது. கிடைத்ததற்கு அரிய இந்தச் சாதனத்தை உலக நலனுக்காகப் பழுது அடையாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது நம் கடமையாகும்.

நம் நாடு சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன் நம்மிடமிருந்த பண்பு, குணம், பழக்க வழக்கங்கள்; குறிப்பாக கட்டுப் பாட்டுணர்வு ஆகியவை நம்மை உயர்த்தின. அவற்றைத் தற்சமயம் நினைத்துப் பார்த்தால் நாம் வெகுதூரம் விலகி வந்திருப்பது தெரிகிறது.

கல்வி, ஆசிரியரின் போதனை முறை, மாணவர்களின் மன நிலை முதலியன திறம்பட அக்காலத்தில் அமைந்திருந்தன. ஒரு பொருளை, ஒரு தரம் சொன்னவுடன் அதை நன்கு புரிந்து கொள்ளக்கூடிய கற்பூரப் புத்தி மாணவர்களுக்கு இருந்தது.

கற்பூரப் புத்தி என்றால், தீக்குச்சியை அருகில் எடுத்துச் செல்லும் போதே தீப் பிடித்துக் கொள்ளக் கூடிய கற்பூரத்தைப் போன்றது. அது போல், ஆசிரியர் ஒதி பொருளைப் பற்றிக் கூறும்போதே அதை நெஞ்சில் இருத்திக் கொள்ளக்கூடிய புத்திக் கூர்மை மாணவர்களிடமிருந்தது. அதனால்தான் அக்கால மாணவர்கள் டாக்டர்களாகவும், விஞ்ஞானிகளாகவும் சிறந்து விளங்க முடிந்தது.

கற்பூரம் மட்டும் நன்றாக இருந்தால் போதாது. அதைப் பற்ற வைக்கும் தீக்குச்சியும் சிறப்பாக அமைய வேண்டும். அதுபோல ஆசிரியர்களும் சிறந்தவர்களாகத் திகழவேண்டும்.

அப்பொழுதுதான் கற்பூரம் நன்றாகப் பிரகாசிக்கும். எனவே, ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் மகத்தான பொறுப்பு இருக்கிறது என்பதை இருவரும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

மாணவர் வாழ்க்கை பக்குவம் பெற்றதாக இருக்க வேண்டும். காரணம், மனித மனம் மாறுதல் பெறத் தொடங்குவது கல்லூரி வாழ்க்கையில் தான். இந்தத் தருணத்தில் பெற்றோர்களின் கடமையும், ஆசிரியர்களின் பொறுப்பும் மிகவும் அதிகமானது; அவசியமானது.

ஆசிரியர்கள் இது ஒரு தொழில் என்று கருதாமல், பக்தியாகச் சிந்தனையுடன் சேவை செய்ய வேண்டும். சிறந்த மாணவர்களை உருவாக்கும் பொறுப்பு தம்மிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து அவர்கள் செயலில் ஈடுபடும்போது அந்தப்பணி மேலும் தனிச் சிறப்பைப் பெற்று விடுகிறது.

இந்த உன்னதமான சேவையைப் பார்க்கும்போது ஆசிரியர் தொழில் என்பது ஓர் உத்தியோகம் மட்டுமன்று; சமுதாய நலச் சேவையும்கூட என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இந் நிலையில் ஒரு நல்ல சமுதாய வளர்ச்சிக்கு ஆசிரியர்களின் தொண்டு அவசியம் தேவைப்படுகிறது. ஆசிரியர்கள் மேன்மேலும் படித்துத் தங்கள் அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கு மிகிடையே நல்ல மதிப்பும், மரியாதையும் ஏற்படும். சிறந்த மாணவர்களை நாட்டுக்கு உருவாக்கித் தரமுடியும். அதன் மூலம் நல்ல சமுதாயத்தை அமைத்துக் காட்டமுடியும். ❀

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பகவத் கீதையில் பல நல்ல அறங்களை— ஞானத்தை— பக்தியை போதித்தார். ஓரிடத்தில் “கீர்த்தி : ஸ்ரீ : வாக்க நாரீணம்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“ஸ்த்ரீகளுடைய சொல், கீர்த்தி, பொருள் இவைகளாகவும் நானிருந்து அருள் பாலிக்கிறேன்” என்று கூறுகிறார்.

லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் ஸ்ரீ மாதா என்று முதல் நாமாவளியாக— தாயாகப் புகழப்படுகிறது. இந்து சமய அறநூல்களிலும் மனைவியோடு வாழும்போதுதான் எல்லா வித அறங்களையும் செய்யத் தகுதி வாய்ந்தவனாகிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சிறிது காலம் முன்பு வரை பெண்மணிகள் எல்லாம் வீட்டில் பரம்பரையாகத் தங்கள் தாய் தந்தையர் சொல்லிக் கொடுத்து வந்ததையும், பார்த்து—கேட்டுத்— தெரிந்து அனுபவித்துத் தங்களுடைய வாழ்க்கையிலும், நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்தார்கள். அதனால் குடும்பங்களில் செலவுகள் அதிகமில்லாமல் பல பணிகளும் நடைபெற்று வந்தன.

தற்காலச் சூழ்நிலையில் குழந்தைகளைப் படிக்கவைத்து அந்நிய தேசிய கலாசாரங்களில் ஈடுபடுத்தி நிறையச் செலவு செய்யும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அதன்மூலம் பையனோ, பெண்ணோ கல்யாணம் செய்யும்போது இருவரும் சம்பாதிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது, உடை, உணவு, போக்குவரத்துச் செலவு முதலியவை வந்து சேருகின்றன. அதன் மூலம் விலைவாசி ஏறுகின்றது.

பெண்களுக்கே இயற்கையாக இருக்கக் கூடிய, இருக்க வேண்டிய நாணம், கூச்சம், அடக்கம், மிருதுவான குணம், முதலியவை சுலபமாக மாறி விடுகின்றன.

அதன் மூலம், சமத்துவம் என்ற பெயரில் ஆண் பெண் எல்லோரும் சுலபமாகப் பழகி அதன் மூலம் பலவிதத் துரதிர்ஷ்ட சம்பவங்கள் நடைபெறுகின்றன. அதனால் வாழ்க்கை இந்திய கலாசாரத்திலிருந்து வெகு தூரம் விலகி விடுகிறது.

இப்படிப்பட்ட நிலையிலிருந்து மாறுபட்டு ஒவ்வொரு வரும் இந்திய கலாசாரம், பண்பாடு இவற்றிற்குக் குந்தகம் வராமல், தங்கள் செலவுகளைக் குறைத்துக் கொள்ளும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, வீட்டிலிருந்தே சம்பாத்தியம் செய்யக்கூடிய பெயிண்டிங், ஊதுவத்தி, சோப் செய்வது போன்ற கைத்தொழில்களையும், ஜாப் டைப்பு களையும், கணக்கு முறைகளையும் லாபரெட்டரி போன்ற வற்றை வைத்துப் பயிற்சி பெற்று சம்பாத்தியம் செய்ய முயற்சி செய்யவேண்டும். இப்படிச் செய்வதன் மூலம் ஆடம்பரச் செலவு குறைந்து சுய வருமானம் பெருகி சுதேசிப் பொருள்கள் உபயோகிக்கும் முறை வளர்ந்து, இந்திய கலாசாரம் — பண்பாடு, உணவு — உடை முதலியவையும், வளர்ச்சியடைய ஏதுவாக இருக்கும்.

பிருகதாரண்யக உபநிஷத்தில் ஒரு கதை சொல்லப் படுகிறது, ஒரு சமயம் தேவர்கள், அசுரர்கள், மனுஷ்யர்கள் ஆகிய மூவகையினரும் பிரம்மாவிடம் சென்று தாங்கள் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதைப்பற்றி உப தேசிக்கும்படி வேண்டினார்கள். அப்பொழுது “த” “த” “த” என ஒலி உண்டாயிற்று. பிரம்மாவின் உபதேசம் இந்த ஒலியில் அடங்கியிருப்பதாக மூவகையினரும் தெரிந்து கொண்டார்கள். எப்படியென்றால் தேவர்கள் “த” என்ற அக்ஷரத்துக்கு தாம்யத அதாவது தாங்கள் நிதானமாக அன்போடு இருக்கவேண்டும் என்று பொருள் கொண்டார்கள். அசுரர்கள் தாங்கள் எல்லோரிடத்திலும் தயைகாட்ட வேண்டும் என்று பொருள் கொண்டார்கள். மனுஷ்யர்கள் தாங்கள் தானம் செய்யவேண்டும் என்று பொருள் கொண்டார்கள்.

பொதுவாக ஒவ்வொரு மனிதனிடத்திலும் மனிதத் தன்மையோடு தெய்வத்தன்மையும் அசுரத்தன்மையும் கலந்திருக்கின்றன. அதாவது இன்ப நுகர்ச்சி, பிறர்க்குத் தீங்கு இழைத்தல், பேராசை கொள்ளுதல் ஆகிய இந்த மூன்று குறைபாடுகளையும் களைந்தெறிய வேண்டுமானால் அவன் நிதானம் உடையவனாகவும், தயை உடையவனாகவும்,

தானம் செய்கிறவனாகவும், முறையே இருக்க வேண்டும். இது தான் இந்தக் கதையின் தாத்தர்யம்.

எந்த நாகரிக பரம்பரையும், நிதானம், தயை, தானம் ஆகியவற்றோடு சத்தியம், பிறர் பொருள் விரும்பாமை, அஹிம்சை ஆகியவற்றைப் பிரதானமாகக் கொண்டிருந்தால் தான் மதிப்புப் பெற்றிருக்கும். சிறப்பாக பாரத நாட்டின் கலாசாரத்துக்கும், நாகரிக பரம்பரைக்கும் இந்தச் சேர்க்கை அவசியம். இந்தச் சேர்க்கை நம்மில் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் இடம் பெறுவதற்கு நாம் எந்த அளவுக்கு முயற்சி செய்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு நம்முடைய பாரத சமுதாயத்தை அதற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற கலாசார நெருக்கடியிலிருந்து மீட்டவர்களாவோம்.

“பகவானே! என்னிடமுள்ள அடக்கமின்மையை நீக்கு. என் மனம் கட்டுப் பட்டிருக்கும்படிச் செய். இந்திரிய சுகங்களிலிருந்து என்னை விடுதலை செய். எல்லா ஜீவர்களிடத்திலும் அன்பு செலுத்துகிற மாதிரி என் இதயத்தை விசாலப் படுத்து. சம்சார சாகரத்தைக் கடக்க எனக்குத் துணை செய்.”

ஸ்ரீ சங்கர பகவத் 'பாதாள் ஷட்பதீ ஸ்தோத்திரத்தில் அருளியபடி நாம் பிரார்த்தனை செய்வோமாக. ॐ

வேதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் இவை அனாதி காலமாக இருந்து வருகின்றன. புராணங்கள் பதினெட்டு. வேத வியாசரால் பல யுகங்களில் நடந்த சம்பவங்களை— நிகழ்ச்சிகளை நடந்தபடியே எழுதப்பட்டவை புராணங்கள். அவற்றில் கற்பனை என்பதே கிடையாது.

தற்காலத்தில் ‘பத்திரிகைகளில் வரும் கதைகளில் வரும் சம்பவங்கள் யாரையும் குறிப்பிடுவன அல்ல. கற்பனையே’ என்று போடுகிறார்கள் அல்லவா? அதுபோல அல்ல.

புராணங்களில் வரும் ஒவ்வொரு கதைக்கும் ஒவ்வொரு சம்பவத்துக்கும் பிரமாணம் உண்டு. “இந்த விருத்தாந்தம் நாரதருக்கும் இன்ன மகரிஷிக்கும் நடந்தது. அதை உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்” என்று புராணிகர் ஆரம்பிப்பார்.

நாரதருக்கும் மகரிஷிக்கும் நடந்த சம்பாஷணையில் இது பரமேசுவரன் பார்வதி தேவிக்குச் சொன்னது என்று இருக்கும். இப்படிப் பார்க்கும் போது புராணங்களில் கற்பனையே கிடையாது. “இது என் சொந்தக் கருத்து” என்கிறார்களே அதற்குப் புராணங்களில் இடமே கிடையாது.

செவி செவியாய்க் கிடைத்த செய்திகள்தாம் உள்ளன. நடந்த நிகழ்ச்சிகளை அப்படியே கற்பனைக் கலப்பில்லாமல் எழுதியபடியால் தான் சிலருக்குப் புராணங்களின் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது எனலாம். தன் கற்பனையைக் கொண்டு சொந்தமாக எழுதியிருந்தால் ஆக்ஷேபணைக்கு இடமில்லாமல் எழுதியிருப்பார்கள்.

கர்ண பரம்பரையாக வந்த சம்பவங்களைத் தங்கள் தபஸ் சத்தியால் அறிந்து எழுதி வைத்தார்கள். எழுதியது மட்டும் அவர்களே தவிர சொன்னது வேறு ஒருவர். ஸ்ரீதியாகராஜ சுவாமிகளுடைய கிருதியைத் பாடுகிறவர்கள் சங்கீத வித்வான்கள். பாடுகிறவர் இன்னார் என்று சொல்கிறார்கள் தவிர அந்தப் பாட்டைப் பாடியவர் யார் என்று சொல்வதில்லை.

ஆகையால் பதினெட்டுப் புராணங்களிலும் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை அப்படியே பார்க்கலாம். கலியுகத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளையும் சில புராணங்களில் காணலாம்.

புராணங்களை ஆழ்ந்து படித்தால் கணக்கு, சரித்திரம். பூகோளம், தற்கால விஞ்ஞானம் எல்லாம் பொதிந்துக் கிடப்பதைக் கண்டறிய முடியும். ஜோதிட சாஸ்திரம் புராணங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒரே ஒரு புராணத்தை மட்டும் ஆயுள் முழுவதும் படிக்கலாம். அதில் அவ்வளவு விஷயங்கள் அடங்கியுள்ளன. ஃ

எழுத எழுதப் பேனாவில் மை குறைந்து போகிறது. ஆனால் எழுத எழுத எழுதுபவனுடைய புத்திமட்டும் குறைவதே இல்லை. மேன் மேலும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. கத்தியைச் சாணை தீட்டத் தீட்ட கத்தி எவ்விதம் கூர்மை பெறுகிறதோ அதேபோல் பல நல்ல விஷயங்களைப் படிக்கப் படிக்கப் புத்தி கூர்மை பெறுகிறது.

சாணை தீட்டிய கத்தியை நல்ல முறையில் மிகவும் ஜாக் கிரதையாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். அதேபோல் நன்றாக நல்ல விஷயங்களைக் கற்றவன் அந்தப் படிப்பை நல்ல முறையில் கவனத்துடன் பலருக்குப் பயன்படும்படி உபயோகிக்க வேண்டும்.

சாணை பிடித்த கத்தியைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்தாமல் கவனக் குறைவாக வைத்திருந்தால் அது நம்மையே பதம் பார்த்து விடும். அதே போல் படித்த படிப்பை நேர்மையான முறையில் பயன்படுத்தாமல் நேர்மையற்ற முறையில் உபயோகித்தால் அது நமக்கே துன்பத்தைக் கொடுக்கும்.

படித்த படிப்பை நம் நல்வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதுடன் பிறருடைய நன்மைக்காகவும் பயன்படுத்து

வதுதான் சிறந்தது. படித்த படிப்பைப் பிறருக்குப் போதிப்
 பதனால் மேன் மேலும் அது வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.
 நன்றாக் கூடர் விட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கும் விளக்கில்
 இருந்து ஆயிரக் கணக்கான விளக்குகளை ஏற்றிக் கொள்வது
 போல் நன்கு படித்த ஒருவரிடமிருந்துப் பலர் பயனடை
 யலாம். அதனால் தமக்கு மட்டுமல்லாமல் பிறருக்கும் நன்மை
 ஏற்படுகிறது.

எல்லோரும் கேஷமமாக வாழ ஏழைகளிடமும், அனாதைகளிடமும் அன்பு கொண்டு அவர்கள் கஷ்டத்தைப் போக்குவதில் பங்கு கொள்வதுதான் அடிப்படையான தர்மமார்க்கமாகும். வசதியுள்ளவர்கள் இந்த மனப்பான்மையுடன் தாராளமாக இருந்தால்தான் நன்மையை அடையமுடியும்.

நம் நாட்டில் ஆஸ்பத்திரிகளிலும், தெருக்களிலும், சிறைச் சாலைகளிலும் அடிக்கடி அனாதை மரணங்கள் சம்பவிக்கின்றன. இதர மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் தங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்த அனாதை ப்ரேதங்களை அந்தந்த இடங்களிலிருந்து தாங்களே வாங்கிக் கொண்டு தங்கள் மதக் கொள்கைப்படி ஸம்ஸ்காரம் செய்விக்கிறார்கள். நம் மதத்தைச் சேர்ந்த இறந்தவர்களின் பிரேதங்கள் அநேகமாக சர்க்கார் ஊழியர்களாலேயே எவ்வித சடங்குகளும் இன்றிப் புதைக்கப்படுகின்றன.

இவ்வித சம்பவங்கள் நேரிட்டால் உடனே அந்த ப்ரேதத்தை அது எந்த உட்பிரிவைச் சேர்ந்ததோ அந்த பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஏதாவது பொருள் உதவி செய்தாவது அவர்களைக் கொண்டு முறைப்படி ஸம்ஸ்காரம் செய்விப்பது நம் ஒவ்வொருவருடைய கடமையாகும்.

அச்வமேத யாகத்திற்குச் சமமான இந்தப் புண்ணிய காரியத்தைத் தனிப்பட்ட முறையில் நமக்குச் செய்ய சக்தி இல்லாமற்போனால் அன்பர்கள் பலர் சேர்ந்துகொண்டாவது இந்து தர்ம ஸ்தாபனங்களிலிருந்துப் பொருளுதவி பெற்றுவது இந்த உத்தமப் பணியைச் செய்து முடிக்க வேண்டும்.

“அனாதப்ரேத ஸம்ஸ்காராத் அச்வமேத பலம் லபேத்”

என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

எந்த ஜாதியிலும் அனாதைப் பிரேதங்களை நாம் கண்டால் நமக்கு இந்த உயர்ந்த கைங்கரியம் கிடைத்ததே எனப் பெருமகிழ்ச்சி அடையவேண்டும். ஒரு பெரிய அச்வமேத யாக பலனை அடையும் சந்தர்ப்பம் நமக்குக்கிடைப்பதை நாம் இழக்கவேகூடாது. இதனால் உண்டாகும் இந்த அச்வமேத பலனை ஸ்ரீஅம்பிகையின் சரணத்தில் அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீலலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்தில் “வர்ணாச்ரமவிதாயினி, ஹயமேத ஸமர்ச்சிதா” என்ற நாமங்களால் குறிப்பிடப்படும் ஸ்ரீ மாதாவின் கிருபையால் அவளுடைய குழந்தைகளான எல்லா ஜாதி வர்ண, குல ஆச்ரமங்களைச் சேர்ந்த ஜீவ கோடிகள் எல்லோருக்கும் பரஸ்பரம் உண்மையான சகோதர மனப்பான்மை ஏற்பட்டு அதன் மூலம் உலகத்திற்கே அன்பும் பொருளும் குறையாது வளர இந்த அச்வமேத கைங்கரியமே அஸ்திவாரமாகும்.

ஆசாரியாளுக்கு உகந்த இந்தத் தர்மத்தில் நீங்களும் பங்கு கொள்ளுங்கள். அனாதைகளுக்கு ஆதரவு அளியுங்கள்.

ॐ

பொதுவாக ஒன்று மற்றொன்றாகத் தெரிவதென்றால் அந்தப் பொருள்களின் அறிவும் நமக்கு முன்பு இருந்திருக்க வேண்டும். கயிற்றையும் — பாம்பையும் தனித்தனியாகக் கண்டிருக்கிறோம். கிளிஞ்சலையும் — வெள்ளியையும் தனித் தனியாகக் கண்டிருக்கிறோம். தனித்தனியாகக் கண்டவற்றை, ஒரே வஸ்துவில் — ஒரே பொருளில் அறியாமையினால் கற்பிக்கிறோம். இந்த அறியாமைக்குக் காரணம் கயிற்றில் பாம்பைக் கண்டதற்கு இருட்டுக் காரணமாகிறது. கிளிஞ்சலில் வெள்ளி தோன்றியதற்கு வெள்ளியின் மீதுள்ள ஆசை முதலியவை காரணமாக அமைகின்றன. அதுபோல் உலகம், உலகில் உள்ள பொருட்கள் எல்லாம் தோன்றுவதற்குக் காரணம் இரண்டு பொருள்களைத் தனித்தனியாகத் தெரிந்துகொண்ட அறிவோ — இருட்டோ — ஆசையோ காரணமல்ல. அறியாமையே — அவித்தையே — மாயையே காரணமாக அமைகிறது.

அறிவு என்பது உண்மை அறிவு, தோற்றத்தின் பிரமை (பொய்யறிவு) என்று இருவகைப்படும். பொய்யறிவையே பிரமையென்று சொல்லுவார்கள். ஆகவே பொய்யறிவாக இருந்தாலும் அனாதியாக உள்ள பொய் அனாதிப்ரமம். அனாதியாய் இருந்தாலும்கூடப் பிரமமாயிருப்பதால் பொய்யறிவாயிருப்பதால் உண்மை அறிவு ஏற்பட்டவுடன்

பொய்யறிவும் — ப்ரமமும் போய்விடுகின்றன. ஆகவே நம்முடைய துன்பத்திற்குக் காரணம் நாம் செய்யும் செயல்களே. நாம் செய்யும் காரியங்களே. ஆசையினாலேயோ மோகத்தினாலேயோ நாம் காரியங்களைச் செய்ய நேரிடுகிறது. இதற்குக் காரணம், மெய்ப்பொருளின் உண்மைத் தன்மை தெரியாதிருத்தல். பொருளின் உண்மைத் தன்மை தெரியாததற்குக் காரணம் இரண்டு தோற்றம். இரண்டு தோற்றத்திற்குக் காரணம் அனாதி அவித்தை அல்லது அனாதி யாய் உள்ள அவித்தை. அது நம்மிடம் இல்லாததனால் உண்மை அறிவு வந்துவிட்டால், இரண்டு என்ற எண்ணம் போய்விட்டால் மோகமோ—ஆசையோ தோன்றுகிறது. இவை தோன்றுவிட்டால் காரியங்கள் செயல்படுவதற்கு விருப்பு—வெறுப்பு ஏற்படாது. இவை ஏற்படுவதில்லை என்றால் நாம் ஒன்றுமே செய்யமாட்டோம். ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்கும்போதுதான் துன்பம் வராது. இன்பம்—ஆனந்தம் வரும்.

இதற்கு வேலை செய்யாமல் சோம்பேறியாக உட்கார்ந்திருப்பது என்று பொருள் அல்ல. மனத்தினால் கூடச் சிந்தனை—வேலை செய்யாமல் இருப்பதுதான் துன்பம் இல்லாமல் சுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய நிலை. இப்படி மனத்தில் சிந்தனையில்லாமல் சுமுகமாக இருப்பதற்காகத்தான் மன ஒருமைப் பாட்டுக்காகவும், மனத்தில் தூய்மை நிலவுவதற்காகவும் இறைவனை வழிபடுகிறோம். ஆகவே ஆன்மாவின் உண்மை ஞானம், உண்மை சொரூபம், உண்மைத் தன்மையை அறிந்து கொள்வதற்கு ஒரு சாதனமாக இறை வழிபாடு — உருவ வழிபாடு அமைகிறது.

நாம் இறைவனிடம் வேண்டிக் கொள்கிறோம். அவ்வப் போது ஏற்படக்கூடிய பிரச்னைகளை மாத்திரம் தீர்க்கவேண்டி வேண்டிக் கொள்கிறோம்.. உதாரணமாக, குழந்தைகள் நன்றாகப் படித்துப் பாஸாக வேண்டும் என்றும், இளைஞர்கள் நல்ல வேலை கிடைக்கவேண்டும் என்றும், நடுத்தர வயது உள்ளவர்கள் உத்தியோக உயர்வு கிட்ட வேண்டும் என்றும் முதியவர்கள் நோய் நொடி இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்றும் பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள். இந்தப் பிரார்த்தனை யுடன் என்னுடைய தீய குணங்களை அகற்றவேண்டும் என்று இறைவனிடம் வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது முன் பிறவியில் செய்த தீவினைகளும் தீச் செயல்களும் தானாக அகன்றுவிடும். இவ்விதம் இறைவனிடம் வேண்டிக் கீழ்மை தரக்கூடிய குணங்களையும் செயல்களையும் அகற்ற வேண்டும்.

நாமும் துன்பப்பட்டு பிறருக்கும் துன்பத்தைக் கொடுப்பது மறு பிறவியிலும் துன்பத்தை அழைப்பதற்குக் காரணமாக இருப்பது போன்ற குணங்களும் செயல்களுமே கீழ்மை தரக்கூடியவை.

அதாவது, காமம், க்ரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாत्சரியம், அகங்காரம் போன்ற குணங்களும் அதனால் வரக்கூடிய செயல்களுமேயாகும்.

வாலி, ராவணன், யயாதி என்ற மன்னர்கள் காமம் என்ற குணத்தால் கஷ்டப்பட்டு அழிந்தார்கள். கோபம் என்ற குணத்தினால் துர்வாஸர் போன்ற மகரிஷிகள் கஷ்டப்பட்டனர். லோபம் என்ற குணத்தினால் துரியோதனன் போன்றவர்களும், மோகம் என்ற குணத்தினால் திருதராஷ்டிரன் போன்றவர்களும், மாत्சரியம் என்ற குணத்தினால் பல மன்னர்களும் கஷ்டப்பட்டார்கள். நான் என்ற அகங்காரத்தினால் ஹிரண்யகசிபு போன்ற அசுரர்கள் அழிந்தனர்.

ஆதலால் தீய குணங்களையும் அதனால் விளையக்கூடிய துன்பங்களையும் அறிந்து ஆண்டவனிடம் தீய குணங்களையும் அகற்ற வேண்டும் என வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும். ॐ

உலகத்திலே பரிபூரண ஆனந்தமாக ஒரு கவலையுமில்லாமலிருப்பது பரம்பொருள் ஒன்று தான். தேவர்களுக்கெல்லாம் கூட சுக துக்கங்கள் உண்டு. நம்மைப் போன்று நிறைய கஷ்டங்கள் கிடையாதே தவிர மற்றபடி எல்லாம் உண்டு. இவை எல்லாம் மாறி மாறி வரும். இதை வைத்துக் கொண்டு தான் மனிதன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். உடல் ஒன்றால் துன்பம் தவிர்க்க முடியாது. இதைத் தவிர்க்கத் தான் மதங்கள், சமயங்கள். ஒவ்வொரு மதமும் பலவழிகளைக் கூறுகிறது. துன்பத்தினால் ஒருவன் தூக்குப் போட்டுக் கொண்டு இறந்தால் உடலால் துன்பம் போய் விட்டாலும் உள்ளத் துன்பம் இருந்து வரத்தான் செய்யும். பாவங்களை ஒருவன் செய்தால் அதைப் போக்கப் புண்ணியத் தலங்களுக்குச் சென்று வந்தால் பாவங்களின் சக்தி குறையும்.

காசியில், கங்கையில் ஸ்நானம் செய்தால் பாவம் போகும். மிகவும் புனிதமான ஷேத்திரம் காசி. அதே போல் முக்கியமான ஊர்கள் பல உள்ளன. அயோத்தி இராமன் அவதரித்த இடம். அங்கு நாம் இறந்தால் மோட்சம் கிடைக்கும்.

மதுரா ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா அவதரித்த ஸ்தலம். இறந்தாலும் மோட்சம் கிட்டும். அடுத்து மாயா. (ஹரித்துவார்) இங்கு இறந்தாலும் மோட்சம் கிடைக்கும்.

காஞ்சியில் இறந்தாலும் மோட்சம் உண்டு. மிகப் பெரிய ஷேத்திரம் காஞ்சியாகும். இங்கு எந்தக் கோவிலில் உற்சவம் நடந்தாலும் காமாட்சி அம்பாளை வலம் வந்து தான் செல்லும்.

இங்கு அம்பாள் இரண்டு நிலைகளில் இருந்து அருள் பாலித்துவருகிறாள். ஒன்று நின்ற நிலை. மற்றொன்று அமர்ந்த நிலை. அம்பாளுக்குப் பாசாங்குசமும் வரமுத்திரையும் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக திருவடியிலேயே எல்லாவற்றையும் அளிக்கக் கூடிய சக்தியுள்ளது. முன் சொன்ன இடங்களில் நாம் இறந்தால் தான் மோட்சம் கிடைக்கும்.

ஆனால் காஞ்சியில் நாம் இருக்கும் போது நமக்கு மோகும் கிடைக்கும். இதற்கு ஜீவன் முக்தி என்று பெயர். அதற்கு வழிகாட்டியாக காமாட்சி அம்பாளுடைய ஸ்வரூபம் அமைந்துள்ளது.

ஒரு கையில் கரும்பும் ஐந்து புஷ்பங்களும் கொண்டு இருக்கிறாள். ஐந்து இந்திரியங்களுக்கும் உதாரணமாக இருப்பவை புஷ்பங்கள். மனதுக்கு உதாரணமாக இருப்பது கரும்பு. புஷ்பங்களைத் தொட்டால் வாடி விடும். அதே போல் பொருளை அனுபவிக்கும் போது இந்திரியங்களும் வாடி விடுகின்றன. இதற்கு உயர்ந்த புஷ்பங்களை அம்பாள் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

கரும்பின் ரசம் இனிப்பு. ஆனால் கரும்பைக் கடிக்கும் போது பல் வலிக்கிறது. துன்பம் ஏற்படுகிறது. கரும்பைப் போல மனது என்பதை உணர்த்தத்தான் கரும்பு எனக் கூறுவதுண்டு.

“மனோ ருபேஷீ கோதண்டா பஞ்ச தன்மாத்ர ஸாயகா”
என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம் கூறுகிறது. ॐ

ஒவ்வொரு சமயமும், ஒவ்வொரு மதமும், படிப்பையே ஆதாரமாகக் கொண்டு விளங்குகிறது. ஆகையால் தான் மாற்று மதத்தினர் எல்லாம் அவர்கள் மதத்தைப் பரப்பு வதற்குப் படிப்பைக் கற்றுக் கொடுத்து அதன் மூலமாக மதத்தை வளர்க்கிறார்கள்.

பழங்கால மக்களிடத்திலிருந்த நம்பிக்கையும், விசுவாசமும், பக்தியும் இன்று பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்பட்ட பிறகு இந்து மதத்தில் அவ்வளவு இல்லை. நம் இந்து சமயம் அனுபவ மூலமாக வீட்டின் பழக்க வழக்கத்திலேயே வளர்ந்து வந்தது. இந்து மதம் வாழ்க்கையுடன் ஒட்டிய மதம்.

கடவுளை நினைத்தல்

இப்பொழுது கடவுளை நினை என்றால் எப்படி நினைக்க முடியும்? நாள் முழுவதும் ஓயாது வேலை இருக்கிறது, நேரமில்லை என்பார்கள். எந்த வேலை எவ்வளவு நேரம் செய்தாலும், அதை இறை நலத்துடன் செய்வதற்கு நம் இந்து மதத்தில் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது. தாயைக் கண்டால் தெய்வமாக நினை என்றார்கள். தகப்பனாரைக் கண்டால் அவரையும் தெய்வமாக நினை. அதிதி வந்தால் அவரையும் தெய்வமாக நினை என்றார்கள்.

தியானம் செய்தல்

வெளியில் ஒரு காரியத்தை முன்னிட்டுச் செல்லும் போது போகிறேன் என்று சொல்லக் கூடாது. போய்விட்டு வருகிறேன் என்றே சொல்ல வேண்டும். விஷ்ணு தான் நம்மைக் காப்பாற்றுவார்.

பிறகு சாயங்காலத்தில் வீட்டிற்கு வந்து கை கால் கழுவி விட்டு இறைவன் முன்பு அமர்ந்து கடவுள் தோத்திரங்களைச் சொல்ல வேண்டும். விளக்கு ஏற்றி வைத்து ஸ்தோத்திரம் சொல்வது மிகவும் விசேஷமானது.

அந்தி சந்தி மாலை என்று சொல்லி காலை சந்தியும், மாலை சந்தியும் இந்த இரண்டு வேளையும் தேவதைகள் எல்லாம் கூடுகிற நேரம். அந்த நேரத்தில் நிமிஷ நேர மாவது கடவுளைத் தியானம் செய்தாலும் அதற்குப் பலன் உண்டு.

வாழ்க்கை முறை

பிறகு, இரவு தூங்குவதற்கு முன் இன்று காலையிலிருந்து படுக்கும் வரை நல்லவை என்னென்ன நடந்திருக்கின்றன, எவ்வளவு கெட்டவை என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆஞ்ச நேயரை நினைத்துக் கொண்டு தூங்க வேண்டும். அப்படி நினைத்தால் கெட்ட ஸ்வப்னம் வராது. நல்ல தூக்கம் வரும். தூங்கும் போது எல்லா உறுப்புகளும் அடங்கி ஆத்மா இறைவனிடம் சேர்கிறது. எல்லா உணர்வுகளையும் மறந்து புதிய சக்தியோடு காலையில் எழுந்திருக்கிறோம். காரணம் ஆத்மா இறைவன் வரை சென்று வருகிறது.

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்ற நான்கு பேரையும் நாம் வணக்கத்திற்கு உரியவர்களாகக் கொள்ளவேண்டும். இந்நால்வரிடத்திலும் பக்தி கொண்டவர்களாகத்தான் நாம் இங்குக் கூடியுள்ளோம்.

தாய் தந்தையரிடம் தெய்வ விசுவாசம் வைக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்ற மதம் இந்துமதம்தான். பாரம் பரியமாக இது நமது வாழ்க்கையில் வழக்கத்தில் வந்து கொண்டிருக்கிறது. நம்மைப் பெற்றெடுத்த தாய், வளர்த்த தந்தை ஆகியோருக்கு நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

மூன்றாவதாக நமக்கு வேண்டியவர் குரு. அவரது அனுக்ரகம் நமக்குக் கிடைக்காவிட்டால் வாழ்க்கை பயனில்லாமல் போய்விடும். நம்மையும் நம்முடைய ஆன்மாவையும் மேம்படுத்துபவர் குரு.

உலகம் முழுவதும் உள்ள உயிரினங்களும் நன்றாக வாழ வேண்டும் என்று நினைத்துப் பிரார்த்தனை செய்பவர் தான் நமக்குக் குருவாக இருக்கமுடியும்.

மற்றைய குருமார்கள் நம்முடைய தனி மனித வாழ்க்கைக்கு மந்திரமும் அனுஷ்டானமும் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள்.

உலகம் முழுவதும் நன்றாக இருக்கவேண்டும் என்று மனதார நினைத்துப் பிரார்த்தனை செய்பவர் யாரோ அவர் தான் ஜகத் குரு என்ற சொல்லால் அழைக்கக்கூடியவர். ஒரு மனிதன் ஏற்றுக்கொண்டாலும் ஏற்றுக்கொள்ளா விட்டாலும் உலகம் முழுவதும் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்பவர் ஜகத்குரு. அப்படிப்பட்ட குருவாக முதன் முதல் திகழ்ந்தவர் தக்ஷிணாமூர்த்தி. அதற்கு அடுத்தபடியாக பகவத்கீதையைக் கூறியதன் மூலம் பகவான் கிருஷ்ணன் ஜகத்குருவாகத் திகழ்ந்தார்.

அந்த வழியை அடியொற்றி உலக மக்கள் எல்லோரும் நன்மையடைய வழிகாட்டிய ஆதிசங்கரர் ஜகத்குரு எனப் புகழ் பெற்றார்.

அந்த பரம்பரையில் வரக்கூடிய ஆசாரியாள் எல்லோருக்குமே ஜகத்குரு என்ற பெயர். எத்தனையோ ஊர்களில் காமகோடி பீடம் என்றால் தெரியாது. புதுப் பெரியவாள் என்று சொன்னால் தெரியாது. ஆனால் சங்கராசாரியார் என்று சொன்னால் தெரியும். ஆதிசங்கரர் ஏற்றிவைத்த ஜோதியின் மகிமை அது. அந்த ஜோதிதான் இன்றுவரை அருள்பாலித்துக் கொண்டிருக்கிற வடிவம் ஆகும்.

ஒரு தீபத்திலிருந்து ஏற்றப்பட்ட மற்றொரு தீபம் பிரகாசமாக இருக்குமே தவிர குறைவுபடாது. அந்த வகையில் காஞ்சி பீடத்தின் வரிசையைப் பார்க்கும்போது அந்த ஜோதி அருள் வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

பொதுவாக எங்களைப் போன்றவர்களுக்குச் சந்நியாசி என்ற வகையில் ஒரு பொறுப்பும், மடாதிபதி என்ற வகையில் பரிபாலனப்பொறுப்பும் இருக்கின்றன. நான் பீடத்திற்கு வந்தபின்,

“உன் வாழ்க்கையின் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் சமமாகக் கருதவேண்டும்”

என்று பெரியவாள் சொன்னார்கள்.

குரு பக்தியை வாழ்க்கையிலிருந்துப் பிரித்துவிட முடியாது. குரு பக்தியைவிடச் சிறந்த நன்றிக் கடன் கிடையாது. பெரியவாள் கிராமத்தில் எங்கோ இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் எங்கோ இல்லை, நம் உள்ளத்தில் இருந்து கொண்டு நமக்கெல்லாம் அருள் பாலித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

எந்த மனிதனுக்கும் குருவில்லாத வாழ்க்கை இருக்க முடியாது. குருவுக்கு உபமானமே இல்லை. சந்திரனைப் போன்ற முகம் என்று முகத்திற்கு உவமை சொல்லலாம். ஆனால் குருவுக்கு உவமை சொல்லவே முடியாது.

த்ருஷ்டாந்தோ நைவத்ருஷ்ட:

ஆதிசங்கரர் உவமை சொல்லமுடியாத ஜோதி. ரசாயன மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி இரும்பைப் பயன்படுத்தி இரும்பைத் தங்கமாக்கலாம். ஆனால் தங்கமாக மாறிய இரும்பைப் பயன்படுத்தி மேலும் இரும்பைத் தங்கமாக ஆக்கமுடியாது.

ஆனால் குரு அப்படியில்லை. தங்கமாக ஒருமுறை மாறிய இரும்பாக இருந்தாலும் மீண்டும் தங்கமாக வேறு ஓர் இரும்பை மாற்றுவதற்கு அது பயன்படும். அதுதான் குருவின் திருவருள்.

பவழம் என்பது விலைமதிக்க முடியாத பொருள். நம்முடைய பெரியவர்கள் நமக்குப் பவழமாக இருக்கி

கிறார்கள். குரு உபதேசப்படி நடப்பது மட்டுமல்லாமல் நினைவிலும் அவரை வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

(11-12-84 அன்று இந்து தர்ம மன்றத்தின் சார்பில் சென்னையில் நடந்த காஞ்சிப் பெரியவாள் ஜகத்குரு சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் பீடம் ஏறிய பவழ விழாவில் ஆற்றிய அருளுரை)

26 ராமாயணம் புகட்டும் நீதிகள்

மகா பாரதமும் ஸ்ரீமத் ராமாயணமும் மக்களுடைய இரண்டு கண்கள் போன்றவை. அவை மக்கள் வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டியாக அமைந்துள்ளன. இந்த இரண்டு சிறந்த நூல்களும், தர்மம், நியாயம் இரண்டையும் போதிக் கின்றன.

ராமாயணத்தில் ஸ்ரீ ஸீதா தேவியையும், மகாபாரதத் தில் திரௌபதியையும் வைத்து அதர்மங்கள் அழிக்கப்படு கின்றன. அநியாயங்கள் போக்கடிக்கப் படுகின்றன. ஸீதா தேவியும், திரௌபதியும் மனிதப் பிறவிகளல்லர். முன்னவள் பூமியிலிருந்தும், பின்னவள் நெருப்பிலிருந்தும் அயோநிஜர்களாகத் தோன்றியவர்கள். இவ்விருவரும் சிறிதும் குற்றமற்றவர்கள். காலையில் எழுந்தவுடன் இந்த இருவரையும் நினைப்பதனால் மகா பாதகங்களும் நம்மை விட்டுவிலகுகின்றன.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் ஒவ்வொரு நீதியை நமக்குப் புகட்டுகிறது. ஸ்ரீராமர் பகவானாக இருந்தாலும் மனித அவதாரத்திற்கு ஏற்றவாறு தாய், தந்தை, குரு இவர்களுடன் பக்தியுடனும், மரியாதை யுடனும், பழகுகிறார். தாய் தந்தை சொல்லுக்குக் கட்டுப் பட்டு நடக்கிறார்.

அவர்கள் எதைச் செய்யச் சொன்னாலும் அதன் பயனைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் செய்வதற்குத் தயாராயிருப்பதாக உறுதி கூறுகிறார்.

லக்ஷ்மணன் தன் தமையனான ஸ்ரீராமனுக்குத் தன் வாழ் நாள் முழுவதும் பணிவிடை செய்தே கழிக்கிறான். பரதன் நாட்டிலே பற்றில்லாமல் அண்ணனால் கொடுக்கப்பட்ட பாதுகையை ஏற்று அதை வைத்து ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வருகிறான். ஸீதா தேவி தன் கணவனான ராமருடனே அவர் நிழல்போல் அவரைப் பின் தொடர்ந்துச் சென்று அவருக்குப் பணிவிடை செய்து வாழ்கிறாள்.

சாதாரண படகோட்டியான குகன் ஸ்ரீ ராமரிடம் அன்பும் பக்தியும் பூண்டு ராமராலேயே 'நாங்கள் சகோதரர்கள் ஐவர் ஆனோம்' என்று பாராட்டும் படியாக நடந்து கொள்கிறான்.

ஆஞ்சநேயரோ தொண்டனாகவும், பக்தனாகவும், வீரனாகவும் திகழ்ந்து எப்பொழுதும் ஸ்ரீராமரைப் பற்றி நினைப்பதும், சிந்திப்பதுமாகவும் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் இருந்து வருகிறார்.

கேவலம் கமுகான ஜடாயு ஸீதையைக் காப்பாற்றுவதற்காக தன் உயிரையே தியாகம் செய்கிறது.

இறைவனைச் சரணாகதி அடைந்தால் எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறான் விபீஷணன்.

ராவணன் சிறந்த சிவபக்தன். அவனுக்குத் தேவதைகள் எல்லாம் அடிமைகள். இவ்வளவு இருந்த போதிலும் எல்லோரும் வணங்கும் தெய்வமாக உள்ள ஸீதா தேவி

யிடம் மனத்தைத் தவறான முறையில் செலுத்திய படியால் அழிய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

ஆகவே ஸ்ரீமத் ராமாயணம் மக்கள் வாழ்க்கைக்குச் சிறந்த வழி காட்டியாகும்.

எல்லோரும் ஸ்ரீராம பிரானைப் பகவானாகப் புகழ்ந்த போதும் கூட தான் மனிதர்களின் வாழ்க்கையை நல்வழிப் படுத்துவதற்கு மனிதனாகவே வந்திருக்கிறேன் என்று ஸ்ரீ ராமர் கூறுகிறார்.

“ஆத்மானம் மானுஷம் மன்யே”

ஆகவே மனிதர்களுடைய வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டியாக உள்ளது ஸ்ரீமத் ராமாயணம்.

இந்தப் புனிதமான மகா பாரதம், ராமாயணம் என்ற நூல்களைப் பட்டிமன்றம், வழக்காடு மன்றம் போன்றவற்றில் தாறுமாறாகப் பயன்படுத்தாமல் முறையுடனும் பக்தியுடனும், பொது மக்களுக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டும். ஃ

பரம் பொருள் எங்கும் நிறைந்ததாகவும், யாவும் அறிந்ததாகவும் எல்லாம் வல்லதாகவும் விளங்குகின்றது. அதனை அப்படியே அநுபவிக்கச் சாதாரண மனிதர்களால் இயலாது. எனவே பல்வேறு மூர்த்தங்களாக அறிந்து அநுபவித்தவர்கள் அப்படியே நமக்கும் உருவாக்கித் தந்திருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக, மின்சாரத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். எதையும் செய்யவல்ல ஆற்றல் அதற்கு இருக்கிறது. விளக்கில் ஒளியைத் தருகிறது. ஒலி பெருக்கியில் ஒளியை நெடுந்தொலைவு கொண்டு செல்லும் ஆற்றல் அதற்கு உண்டு. விசிறிகளில் காற்றைத் தருகிறது. பெரிய இயந்திரம் முதல் சிறு இயந்திரம் வரை இயங்கச் செய்கிறது.

மின்சாரத்தைப் போலப் பரம்பொருளும், அதனால் செயல்படும் கருவிகளைப் போல விக்கிரகங்களுமாகும். நம் பெரியோர்கள் கண்டு, அறிந்து, தேர்ந்து, அநுபவித்து நமக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள்.

வினைகள் தீர வேண்டுமானால், செய்கின்ற செயல்கள் செம்மையாக நடைபெற வேண்டுமானால் விநாயக மூர்த்தியை வணங்கு.

அழகும், வீர்யமும், அறிவும் வேண்டுமானால் முருகப் பெருமானை வணங்கு.

இவ்வுலகத்தில் எல்லாவிதமான இன்பங்களையும் அடைய விரும்பினால் திருமலை வழிபடு.

எல்லாச் சக்திகளையும் பெற்று தீரனாக, தைரியசாலியாகத் திகழ வேண்டுமானால் அம்பிகையைச் சரணடை.

கல்விச் செல்வத்தைப் பெற விரும்புகிறாயா? சரஸ்வதியைப் போற்றி வணங்கு.

செல்வம் வேண்டுமா உனக்கு? திருமகளை வேண்டிக் கொள். முக்தியை விரும்பி நிற்கின்றாயா? சிவபெருமானைத் துதித்து அருள் பெறு.

இவ்வாறு நமது பக்திக்கு வழியமைத்து இஷ்ட ஸித்தியைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள மூர்த்தங்களையும், ஆலயங்களையும் அமைத்திருக்கிறார்கள்.

பெரியவர்கள் அமைத்துக் காட்டிய ஆலய மூர்த்தங்களை, அவர்கள் ஆகம விதிப்படி அமைத்த விக்கிரகங்களைச் சாஸ்திரங்களை அனுசரித்து வழிபட்டால்தான் பலன் கிடைக்கும்.

ஆலயம் நமது உயிருக்கு உயிர். ஆலயம் காப்போம் என்று சொல்லும்போது, நமது பண்பாடு, கலாசாரம், வகுப்பு ஒற்றுமை, தேக நலன், கட்டுப்பாடு, மொழி வளர்ச்சி, பிறருக்கு உதவும் மேலான குணம் எல்லாம் நம்மிடையே வளரும்.

ஆதலால் ஆலய நலனில் அனைவரும் அக்கறை கொண்டு மேலான நலன்கள் அடையப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ॐ

மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் உலகுக்கு வழி காட்டிகளாக இருக்க வேண்டிய கேந்திரஸ்தானம் பள்ளிக்கூடம், கல்லூரி போன்ற இடங்களாகும். மற்றவற்றைப் போல அல்லாமல் படிப்புக்கு மாத்திரம் குறிப்பிட்ட வயது, குறிப்பிட்ட காலம், குறிப்பிட்ட வருஷங்கள் உண்டு. அதற்குப்பின் நம்மால் படிக்க முடியாது. ஆகவே அந்தக் காலத்தை வீணாகாமல் நல்ல முறையில் படித்துத் பயன்படுத்திக் கொண்டோமானால் புறவாழ்க்கைக்கு நமக்கு உதவியாக இருக்கும். பிறகு அவகாசம் கிடைக்கும்போது அக வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிந்திக்கலாம்.

முக்கியமாகக் கடவுள் பக்தி இருக்கவேண்டும். நம்மிடையே கஷ்டம் வரும்போது அந்தப் பக்தி தானாகவே ஏற்பட்டு விடும். தலைவலி வந்தால் ஆஸ்ப்ரோ கிடைக்குமிடம் தேடி ஓடுவது போல, வியாதி வந்தால் டாக்டரைத் தேடி ஓடுவது போல, கஷ்டம் வரும்போது நம்மையறியாமலே நாம் கடவுளிடம் ஓடுகிறோம். அதனால் அதைப் பற்றித் தீவிரப் பிரசாரம் இன்று தேவையில்லை. மனத்துக்கு நல்ல குணங்களையும், நல்ல சூழ்நிலையையும் உண்டுபண்ணிக் கொள்வதுதான் இன்றைய முக்கியத்தேவை.

ஒரு பக்கம் கடவுள் என்று சொல்லிக் கொண்டு மற்றொரு பக்கத்தில் பழக்க வழக்கங்களையும், சூழ்நிலையையும்

மாற்றிக் கொண்டே போகிறும், அது தவறு. முக்கியமாக நம்முடைய பாரதிய கலாசாரம், பண்பாடு, மனோநிலை, சூழ்நிலை ஆகியவை நம்மிடத்தில் இருக்க வேண்டும். நமக்கு வேறு ஒன்றும் தேவையில்லை. ஆகையால் நம் முடைய அக புற வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். நல்ல பழக்க வழக்கங்கள், சூழ்நிலை, நல்லவர்களின் நட்பு, நல்ல நூல்களைப் படித்தல் போன்றவற்றை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

நம்முடைய சொந்தப் பிரச்னைகளிலிருந்து நாட்டுப் பிரச்னை வரை எது வந்தாலும் படபடக்காமல், அமைதியாக, பொறுமையோடு நன்கு சிந்தித்து நமக்கு இறைவன் கொடுத்திருக்கிற அறிவைப் பயன்படுத்தித் தீர்வு காண வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் அகவாழ்க்கை புற வாழ்க்கை இரண்டும் மலரும்; இதற்கு இறை வழிபாடு அவசியம்.

இம்முறைகளை அமைத்துக் கொண்டு படிப்பில் இறங்கினால் முழு வெற்றி கிட்டும். இவ்வகையில் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும், நிறைய வாய்ப்புகள் உள்ளன. ஆகவே, ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும், பெற்றோர்களும், கமிட்டியாரும் பரஸ்பரம் ஒத்துழைத்துப் பள்ளியையும் கல்லூரியையும் ஒரு விருஷம்போல் செய்தால் அதிலிருந்து கிடைக்கும் பழங்களைக் கோடிக்கணக்கான ஜனங்களுக்குப் பயன்படும்படி செய்யலாம். அதற்குத்தான் படிப்பே தவிர வெறும் டிகிரி, டிப்ளமாவோடு நமது படிப்பு முடிவதில்லை.

நல்ல மனிதனாகப், பலருள் ஒருவனாகவாவது உருவாகத் தான் இவ்வளவு முயற்சியும். ஒருவன் நல்லவனானால் அவன் முயற்சியால் பல பேர் நல்லவர்கள் ஆவார்கள். ஆகையால் உலகம் நலம்பெற நாம் நல்லவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

ஃ

இந்துக்களிடையே நெற்றிக்கு இட்டுக் கொள்ளும் பழக்கம் உண்டு. இறைவன் நம்மீது மிகவும் இரக்கம் காட்டுகிறான் என்பதற்கு அடையாளமாகத் தூய்மையான விபூதியை நெற்றியில் அணிந்து கொள்கிறோம். தேவியின் நிறம் சிவப்பு. அதனால் அடையாளமாகக் குங்குமம் இட்டுக் கொள்கிறோம். சிலர் கோபி சந்தனம், அறைத்த சந்தனம் இவற்றையும் இட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

நீறில்லா நெற்றி பாழ் என்று பாடியுள்ளார்கள். நீறு என்றால் நீத்துப் போதல் என்பதாகும். நெருப்பிலே எல்லாமே நீற்றுப் போகும். நீற்றுப் போய் கடைசியில் மிச்சமிருப்பது இந்த விபூதிதான். அழிவே இல்லா விபூதியை நாம் நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டால் நாமும் அழியாமல் இருப்போம். விபூதி குங்குமம் உள்ள இடத்தில் தரித்திரம் இருக்காது. அது நம்முடைய சமயச் சின்னம். கடவுளை வழிபடுவதற்கு முன்னால் விபூதி இட்டுக் கொள்ள வேண்டும், கடவுளை வழிபட்ட பின்பு தான் சாப்பிட வேண்டும் என்று பழக்கப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிப் பகவானை நினைக்காமல் உணவு சாப்பிட்டால் அது ஆகாரம் சாப்பிடுவதாக ஆகாது. பாவத்தைச் சாப்பிடுவதாகவே ஆகும் என்று கீதை கூறுகிறது. ஆகாரத்தைச் சாப்பிடுவதற்கு முன் அதை இறைவனுக்கு நிவேதனம் செய்துதான் சாப்பிட

வேண்டும். நிவேதனம் என்பதற்குத் தெரிவித்தல் என்பது பொருள். கடவுளுக்கு நிவேதனம் செய்த உணவுக்கு திருஷ்டி, தோஷம் எதுவும் இல்லை.

‘இறைவா! நீ படைத்து எங்களுக்கு அளித்த இந்தப் பொருளை உன்முன் வைத்து, உனக்குப் படைத்து விட்டு நாங்கள் சாப்பிடுகிறோம்’ என்பதுதான் நிவேதனத்தின் கருத்தாகும். ஆகையால் நீராடிய பின் நெற்றிக்கு இட்டுக் கொண்டு கடவுளை வழிபட்டு உணவுப் பொருளை நிவேதனம் செய்த பிறகு தான் சாப்பிட வேண்டும். இதை நாம் பழக்கத்துக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். நம்மிடத்திலிருந்து தான் குழந்தைகள் பழக்க வழக்கங்களைத் தெரிந்து கொள்கிறார்கள். நாம் வெளியில் செல்லும் போது விஷ்ணுபகவானை நினைத்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். போய் விட்டு வருகிறேன் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். நான் போகிறேன் என்று சொல்லக் கூடாது.

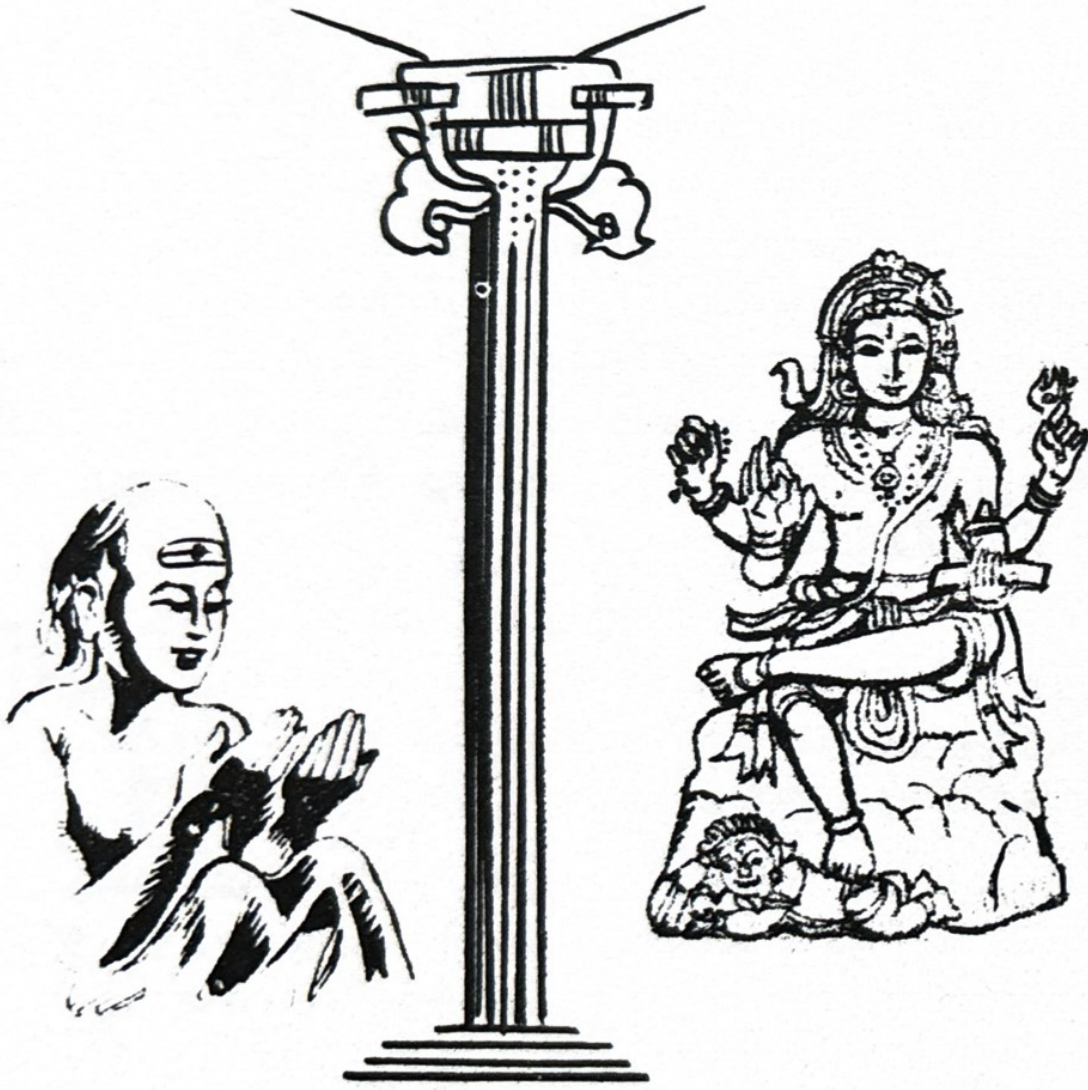

வேடன் முதல் வேதம் கற்றுத் தெளிந்தவன் வரையிலும், பயிரிடும் குடியானவன் முதல் அரசன் வரையிலும், பற்பல துறைகளில் வாழும் நம் தமிழ் மக்கள், ஒரே அழியாப் பொருளான ஆண்டவனிடம் அன்பும் ஆர்வமும் கொண்டு, இவ்வுலகத்திலும் மறுமையிலும் அழியாப் புகழையும் அழியா நிலையையும் பெற்றனர் என்பதை விளக்கும் தெய்வ மணம் கமழும் நம் நாட்டு ஆயிரம் வருஷத்து வரலாறே நமது சைவத் திருமுறைகளும் நாலாயிரப் பிரபந்தமும் ஆகும்.

ஊனை வளர்த்தலையும் அத்துறையில் நேரும் பகைகளினால் பொய், கொலை முதலியன மலியும் போர்களை விளக்குவதையுமே கொண்ட தேச சரித்திரங்களை மட்டும் பள்ளிகளில் நம் குழந்தைகள் படிக்கிறார்கள்.

உள்ளுயிரை எக்காலத்திலும் நிறைந்த நிலையில் நிற்கச் செய்யும் உயிருக்கு உயிரான ஈசனது அருளைப் பெற்றுய்ந்த பெருமக்களின் வரலாறுகளை அறிந்து கொள்ளாமல் இருப்பது ஓர் இளம் தேங்காயிலுள்ள இள நீரையும், வெண்மையான வழக்கையையும் அறியாமல், அதன் வெளியே இருக்கும் மட்டை நார்களை மட்டும் ஆராய்ந்து அதோடு திருப்திப்படுவது போலாகும்.

ஆதலால் பள்ளி மாணவர்களோ, மற்ற வயது வந்த
வர்களோ, எல்லாருமே ஆறு அங்கங்களுடன் கூடிய
வேதத்தை ஒரே முதல் நூலாகக் கொண்டவையும் நம்
நாட்டு உண்மை தெய்விகச் சரித்திரமுமாம், சைவ
வைஷ்ணவப் பிரபந்தங்களை வாயாரப் பாடி, மனமாற
உணர்ந்து பேருயிற் வாழ ஈசன் அருள் மழை பொழியுமாறு
வேண்டுகிறோம்.

நாம் எந்த ஒரு செயலைச் செய்தாலும் அதை நம்பிக்கையுடனும் சிரத்தையுடனும், முயற்சியுடனும் செய்ய வேண்டும். சிறிது காலம் செய்து விட்டு அந்தச் செயல் பயன் அளிக்கவில்லையே என்று முயற்சியைக் கைவிடக் கூடாது.

உரியடி என்று கோவில்களில் இன்னும் ஒரு திருவிழா உண்டு. அதில் ஒரு பெரிய கம்பத்தை நட்டு அந்தக் கம்பத்தின் உச்சியில் ஒரு துணியில் கொஞ்சம், பணம், தின்பண்டங்கள் இவற்றை வைத்து ஒரு முடிப்பாகக் கட்டித் தொங்க விடுவார்கள்.

அந்த முடிப்பை யார் வேண்டுமானாலும் கட்டினால் அடித்து எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று ஒரு பந்தயம் வைப்பார்கள். போட்டி பலமாகவே நடக்கும். அதில் ஒவ்வொரு வராகக் கம்பை எடுத்துக் கொண்டு போய் மேலே கட்டியிருக்கும் பண முடிப்பை அடித்துப் பிடிக்க முயல்வார்கள். அந்தச் சமயம் பக்கவாட்டில் உள்ள மக்கள் அவர்கள் மீது தண்ணீர் அடிப்பார்கள், ஆரவாரம் செய்வார்கள். இத்தனைக்கும் இடையில் ஒவ்வொருவராக வந்து பலர் பந்தயத்தில் கலந்து கொள்வார்கள். ஆனால் ஒருவர் தான் கடைசியில் தைரியமாக அதை அடித்து வெற்றியுடன் பணமுடிப்பை எடுத்துக் கொண்டு வருவார்.

அதே போல் பெரிய வழுவழுப்பான கம்பத்தை நட்டு மேல் முழுக்க முழுக்க எண்ணெய் தடவி அந்த எண்ணெயால் மேலும் வழுக்கும்படிச் செய்து அந்தக் கம்பத்தின் நுனியில் பணமுடிப்பை வைத்துக் கட்டி விடுவார்கள். பந்தயம் ஆரம்பமாகும். வழுக்கும் கம்பத்தின் மீது ஏறி பண முடிப்பை எடுப்பதற்கு ஒவ்வொருவராக முயற்சி செய்வார்கள். ஆனால் அது கடைசியில் ஒருவருக்குத்தான் கிட்டும். பணம் கிட்டும் வரையிலும் உரியடியிலும் சரி, சறுக்கு மரத்திலும் சரி, தான் கொண்ட முயற்சியில் ஓய மாட்டார்கள். ஆகவே ஒருவன் தன் காரியத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அந்தக் காரியத்தின் லட்சியம் பூர்த்தி அடையும் வரையில் விடாமுயற்சி செய்யவேண்டும்.

விசுவாமித்திரர் அரசராக இருந்த சமயம் வசிஷ்ட மகரிஷியிடம் தோற்றபின் பிரும்மரிஷி பட்டத்தை அடைவ தற்குக் கடும் தவம் செய்யப் புறப்படுகிறார். ஆனால் பல இடங்களிலிருந்துத் தவம் செய்யும்பொழுது பல இடையூறுகள் உண்டாகின்றன. கடைசியில் பிரும்மா தோன்றி பிரும்ம ரிஷி பட்டம் தவிர மற்றவற்றைக் கேட்கும்படி கூறுகிறார்.

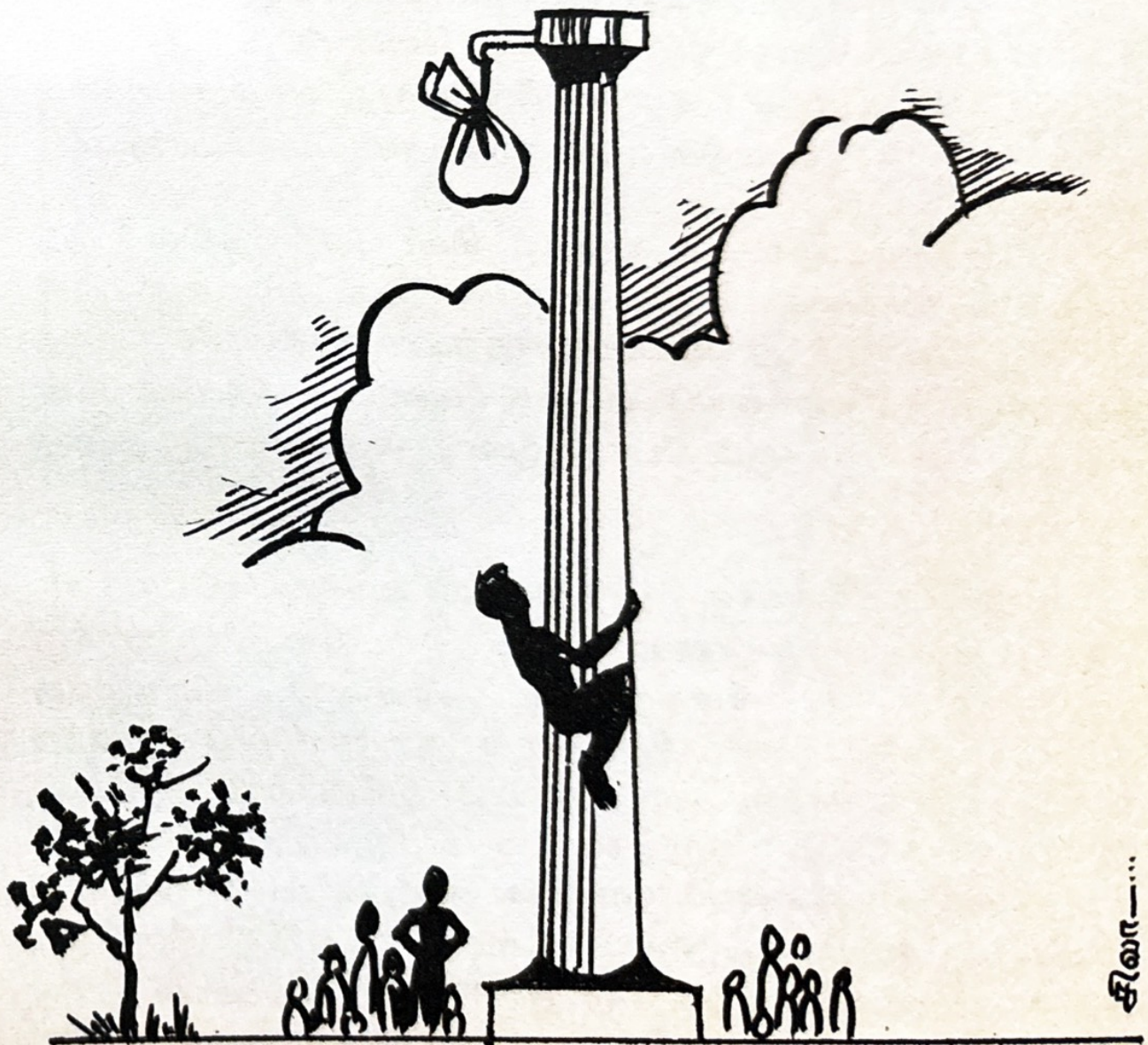
விசுவாமித்திரர் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. மேலும் மேலும் தளராத உறுதியுடன் முயற்சி செய்து தாம் விரும்பிய பிரும்மரிஷி பட்டத்தை அடைந்தே இருக்கிறார்.

பழங்கரலத்தில் குருகுல வாஸத்தில் சிஷ்யர்களுக்குப் பல சோதனைகள் ஏற்படும். அவர்கள் எல்லாவற்றையும் பொறுமையுடன் பொறுத்துக்கொண்டு கடைசியில் ஆத்ம ஞானத்தை அடைவார்கள்.

பகவான் கிருஷ்ணன் பகவத் கீதையில் பல பிறவிகளில் என்னை நீ வந்தடையலாம் என்கிறார். இந்தப் பிறவியில்

நமக்கு அருள் கிடைக்கவில்லையே என்று முயற்சி செய்யாம
லிருக்கக்கூடாது.

நல்ல காரியத்தில் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை
யுடனும் சிரத்தையுடனும், முயற்சி செய்து வரு
கிறோமோ அவ்வளவுக்கு அளவு அதனுடைய பலன்
தானாகவே நம்மை வந்தடையும். பரீட்சையில் தோல்வி
அடைந்து விட்டோமே என்று ஏங்காமல் முயற்சியுடன்
நன்றாகப் படித்து வந்தால், வெற்றி நமதே! ॐ

காலையில் எழுந்தவுடன் ஒவ்வொரு மனிதனும் கைகள் இரண்டையும் தேய்த்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்படி கையைத் தேய்ப்பதும் பழையன நீங்கிப் புதுமையை முழுமையாகப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்கு அடையாளமாகும்.

மனிதனுடைய உடல் கறுப்பு, சிவப்பு நிறத்தில் இருந்தாலும் உள்ளங்கை வெளுப்பாகவே இருக்கும். அதுபோல நம் வாழ்க்கையும் தூய்மைப்படுவதற்காக காலையிலே எழுந்தவுடன் உள்ளங்கையைப் பார்க்க வேண்டும். அப்படி உள்ளங்கையைப் பார்க்கும் போது மூன்று தெய்வங்களை நினைக்கின்றோம்.

நம் வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமான பொருளாதாரத்துக்கு மூலக் காரணமானவள் லக்ஷ்மிதேவி. படிப்புக்கு அதிதேவதையாக விளங்குபவள் சரஸ்வதி. வீரத்துக்கு எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்கிறாள் துர்க்காதேவி. அந்த மூன்று தெய்வங்களும் நம் கையில் வசிப்பதாக ஐதீகம். ஆகையால் காலையில் எழுந்தவுடன் விரல் நுனிகளில் வசிக்கும் லக்ஷ்மி தேவியையும் கையின் நடுப்பகுதியில் வசிக்கும் சரஸ்வதி தேவியையும், கையின் அடிப்பாகத்தில் விளங்கும் துர்க்கா தேவியையும் ஒரு சேர தரிசிக்கும் பாவனையில் தான்

இந்தப் பழக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. இது வாழ்க்கையில் உண்டான ஒரு முறை. இதைப் பள்ளிக் கூடத்தில் கற்றுத்தர மாட்டார்கள். தாய் தந்தையர்களிடமிருந்து தான் இதை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கங்கையை நினைத்தல்

அதன் பிறகு காலேக்கடன்களை முடித்துப் பல் துலக்கி ஸ்நானம் செய்கிறோம். எங்கே ஸ்நானம் செய்தாலும் கிணற்றிலோ, குளத்திலோ, வீட்டுக் குழாயிலோ ஸ்நானம் செய்தாலும் கங்கையைப் பாவித்து ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, ஸரஸ்வதி, நர்மதை, ஸிந்து, காவேரி என்ற இந்த ஏழு புனித நதிகளின் நீர் நாம் ஸ்நானம் செய்யும் தீர்த்தத்தில் ஸான்னித்யம் பெற வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டு ஸ்நானம் செய்கிறோம்.

ॐ

பாரத நாட்டின் கலாசாரம் மிகவும் பழமையானது. அது தோன்றிய காலம் இன்னது என்று ஆராய்ச்சியாளர் களால் வரையறுத்துச் சொல்ல முடியாத பழமை வாய்ந்தது, இந்தக் கலாசாரம் காரணமாகத்தான் எத்தனையோ வேறு பாடுகளுக்கிடையேயும் ஆன்மீக நெறியில் ஒருமைப்பாடு உணர்வுடன் நாம் இருக்கிறோம்.

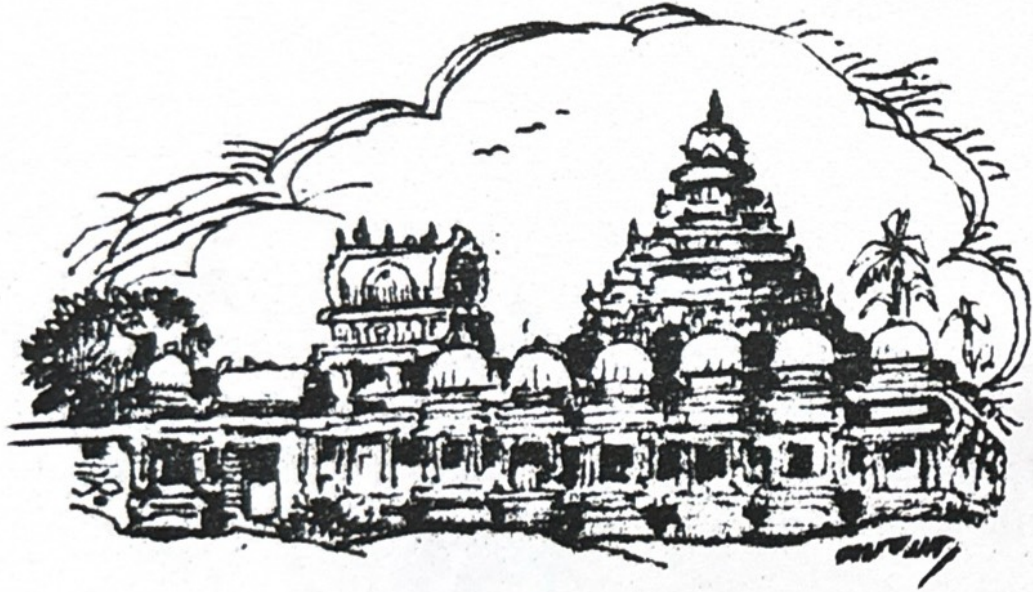
தொன்மையான கலாசாரம் காரணமாகத்தான் நாம் ஒன்று பட்டிருக்கின்றோம். எத்தனையோ மன்னர்கள் நம் நாட்டைக் கைப்பற்றி தங்கள் கலாசாரத்தைக் கொண்டு வந்த போதிலும், அவற்றையெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு வாழும் மனப்பான்மை, அந்தப் பழமையான கலாசாரம் தான் நமக்குத் தந்தது. அடுத்தவர்களை அழிப்பது நமது கலாசாரம் அல்ல. நாம் அழியாமல் காக்கவே அந்தத் கலாசாரம் உதவுகிறது.

இன்று நம்மிடையே சமயப் பிடிப்பு குன்றி வருகிறது. மனித வாழ்க்கையில் சமயப் பற்று இருந்தால்தான் நல்ல எண்ணங்கள், உணர்வுகள் மலர்ந்து வாழ்க்கை சீரானதாக அமையும். சமயப் பற்றும் கலாசாரப் பற்றும் இருந்தால் எத்தகைய ஆக்ரமிப்புகளையும் நாம் தவிர்த்துவிட முடியும்.

சமயப் பணி என்பது சமுதாயப் பணியையும் உள்ளடக்கியது. சமுதாயப் பணி ஒரு சார்புடையதாக இருக்கக் கூடாது. அனைவரும் சமம் என்ற பொது நோக்கோடு சமுதாயப் பணி அமைய வேண்டும்.

அத்வைதி யாருக்கும் விரோதி அல்லர் என்று நம் ஆதிசங்கரர் கூறியுள்ளார். ஆகவே இந்துக்கள் உணவு, உடை நாகரிகத்தில் வேறுபட்டவர்களாக இருந்தாலும் கலாசாரத்தைப் பொறுத்த மட்டில் ஒன்றுபட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

(இந்திய சமய கலாசார விழாத் துவக்கத்தில் சென்னையில் 30-3-83 அன்று ஆற்றிய அருளுரையின் சாரம்.) ஃ

வேதங்கள் சிவனையும் விஷ்ணுவையும் கடவுள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதால், வைணவமும் சைவமும் இந்து மதத்தின் இரு கண்கள் எனத் திகழ்கின்றன.

நீறு அணிபவர்களைச் சைவர் என்றும், திருமண் அணிகிறவர்களை வைணவர்கள் என்றும் அடையாளங்களைக் கொண்டு கூறியபோதிலும், அவரவர் மானசீகமாக வேறு கடவுளை வழிபடும் வழக்கம் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வருகிறது. அடையாளச் சின்னங்கள் வேறுவேறாக இருந்தாலும், இரண்டு சமயங்களின் குறிக்கோள்களும் ஒன்றே.

மாமிசம் சாப்பிடாதவர்களைச் சைவர் என்று தென்னாட்டில் கூறுவதுபோல மாமிசம் சாப்பிடாதவர்களை வைணவர் என்று வடநாட்டில் கூறுகிறார்கள். ஆகவே சைவமும் வைணவமும் புலால் உண்ணாமை வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளதையே இந்த நடைமுறை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

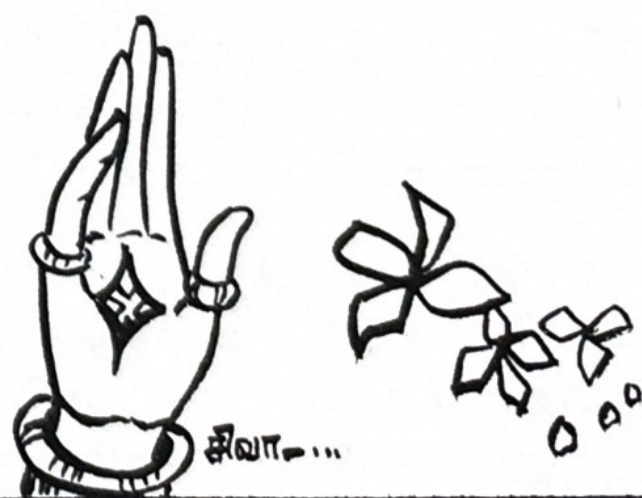
இந்து மதத்தைப் பொறுத்தவரை சைவமும் வைணவமும் தேவை. முற்காலத்தே சிவ வழிபாடும் விஷ்ணு வழிபாடும் சிறந்து இருந்தன. பிற்காலத்தில் அது க்ஷீணமடைந்தபோது சங்கரரும் இராமானுஜரும் தோன்றி இரண்டு நெறிகளைக் கடைப் பிடிப்பது மக்களுக்குச் சிரம

மாக இருப்பதாகக் கருதி, ஏதாவது ஒன்றிலாவது பிடிப்பு இருக்கட்டும் என்ற வகையில் சமயத்தை ஸ்தாபித்தார்கள்.

வேதங்களை நம்புகின்றவர் சிவனையும் விஷ்ணுவையும் வழிபட்டு இந்து மதத்தைக் காக்கலாம். எல்லோரும் பகவானின் பக்தர் ஆவதோடு, இந்து என்னும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதை உணரவேண்டும். கெடுதல்கள் தோன்றும்போது எல்லாம் பகவான் அவதாரம் செய்வார் என்ற போதிலும், கலியுகத்தில் அவதாரம் செய்யாததால் பகவான் இருக்கிறாரா என்ற ஐயம் ஏற்படலாம். ஆனால், அவதாரத்தின் நோக்கம் எல்லாம் அதர்மம் புரிந்தோரைக் கொன்று தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதே ஆகும். இந்த நோக்கத்திற்காகப் பகவான் கலியில் அவதரித்தால் எத்தனை பேரைக் கொல்லுவது? இத்தனை பேரையா கொல்வது என்ற எண்ணத்தில் தான் அவர் அவதாரம் எடுக்கவில்லை போலும்!

மனித குலத்திற்கு உய்யும் வழி காட்ட சங்கரர், ராமானுஜர், மத்வாச்சாரியார் போன்ற மகான்களைப் பகவான் கலியுகத்தில் அனுப்பி வைத்தார்.

மற்ற யுகங்களைப் போல் அல்லாமல், கலியுகத்தில் பகவானை நினைந்து உருகினால் ஆண்டவன் அருள் புரிவான். அந்த வழியைச் சொல்லுவதே இந்து தர்மம். ॐ

தீபம் ஆடிக்கொண்டே இருந்தால் பொருட்களை நன்றாகப் பார்த்து அனுபவிக்க முடியாது. தீபம் ஆடாமல் இருந்தால்தான் பொருள்களைப் பார்த்து அனுபவிக்க முடியும். அதேபோல், நம் மனம் ஆடாமல் அசையாமல் ஒரு பொருளைப் பற்றியும் நினைக்காமலிருந்தால், நாம் நம் முடைய உண்மையான ஆனந்த ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து அனுபவிக்க முடியும்.

சமுத்திரத்தில் திமிங்கிலம் போன்ற கொடுமையான பிராணிகளும், பவளம் முத்துப் போன்ற உத்தமமான இரத்தினங்களும் இருக்கின்றன. அதே போல் நம் மனத்தில் காமம் குரோதம் போன்ற தீய குணங்களும் பிறருக்கு உபகாரம் செய்ய வேண்டும் என்பது போன்ற உத்தம குணங்களும் இருக்கின்றன.

மனத்தில் சாந்தி இருக்கும் போதுதான் ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது. மனச் சாந்தி ஏற்படுவதற்கு மனத்தில் எந்த விதமான எண்ணமும் ஏற்படாமல் இருக்கவேண்டும்.

கண்ணாடி அழுக்கடைந்திருந்தால் நம் முகமும் அழுக்குப் படிந்ததாகத் தோன்றும். கண்ணாடி சுத்தமாக இருந்தால் முகமும் சுத்தமாகத் தெரியும், அதே போல், நம் மனசு சுத்தமாக இருந்தால், பார்க்கும் பொருள், சிந்திக்கும்

பொருள் எல்லாம் நல்ல பொருளாகத் தெரியும். நம் மனசு அசுத்தமாயிருந்தால், பார்க்கும் பொருள், சிந்திக்கும் பொருள் எல்லாம் கெட்டதாகவே தெரியும்.

அக்கினியில் எந்தப் பொருளையும் பல தடவை போட்டால் கடைசியில் அந்தப் பொருள் தன் சுயரூபமான, சாம்பல் ரூபமான வெளுப்பையே அடையும். அதேபோல் நாம் எந்தப் பொருளையும் பல தடவை சிந்தித்துப் பார்த்தோமானால் அந்தப் பொருளின் உண்மை ஸ்வரூபம் விளங்கும்.

ஒரு தூணை நடுவதற்கு அதைப் பல தடவை ஆட்டிப் பார்த்து அப்புறம் நடுகிறோம். அதேபோல் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிய குண தோஷங்களை யெல்லாம் நன்கு அலசிப் பார்த்துவிட்டு ஒரு தீர்மானத்துக்கு வரவேண்டும்.

நம் மனசில் விஷயங்கள் நன்றாகப் பதிய வேண்டுமானால், அது அழுக்குப்படியாமலும், பல பொருள்களைப் பற்றிச் சிந்திக்காமலும், ஏகாக்ர சித்தத்துடனிருக்க வேண்டும்.

நெருப்பு குளிர் காய்வதற்கும், சமையல் செய்வதற்கும் உபயோகப்படுகிறது. அதே நெருப்பு சரீரத்தை எரிப்பதற்கும் உபயோகப் படுகிறது. அதேபோல், மனிதர்கள் ஒரு சமயத்தில் நமக்குப் பிரியமுள்ளவர்களாகவும் மற்றொரு சமயம் அவர்களே நமக்குச் சத்துருக்களாகவும் ஆகிவிடுகிறார்கள்.

சாந்த சித்தமுள்ளவனுக்கு விருப்போ வெறுப்போ இருப்பதில்லை. அதனால் அவனுக்கு அனைவருமே நண்பர்களாக இருக்கிறார்கள். ❀

பகவான் ஸ்ரீ ராமசந்திர மூர்த்திக்குப் பல பேர் சேவை செய்தார்கள். லக்ஷ்மணன், பரதன், சுக்ரீவன் போன்ற பலர் சேவை செய்தார்கள். அவர்கள் செய்த தொண்டுகளைவிட மிகுந்த தொண்டு செய்தவர் ஆஞ்சநேயர். வாழ்க்கையில் நல்ல நிலையை அடைய வேண்டுமென்றால் ஆஞ்சநேயரை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படித் தொண்டினால் சிறந்தவன் ஆஞ்சநேயன்.

ஆஞ்சநேயன் என்றால் பூதாகாரமான பிராணி என மனத்தில் நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. புத்திசாலிக்கு உதாரணம் ஆஞ்சநேயன். ஆஞ்சநேயனை நினைக்கும் பொழுது மலையைத் தூக்கிச் செல்லும் பிராணியாக நினைக்கக் கூடாது.

ஸ்ரீராமனுக்கு ஆஞ்சநேயனைப் போல் யாருமே தொண்டு செய்திருக்க முடியாது. வாழ்க்கையில் நல்ல தொண்டு செய்ய வேண்டியது நம் கடமை. ஆஞ்சநேயனின் அறிவாற்றல் உலகத்தில் யாருக்குமே கிடையாது. எத்தனை பெரிய பலம் இருந்தாலும், புத்திமானாக இருந்தால் அது பயன் படும். இல்லை என்றால் அந்தப் பலத்தால் ரகளைதான் ஏற்படும்.

ஆஞ்சநேயன் எத்தனையோ பலமுள்ளவனாக இருந்தாலும், இறைவனிடம் வரும்போது கைகட்டித் தலைவணங்கி நிற்பான். அவன் பக்த ஆஞ்சநேயன். தனியாக வரும் போது வீர ஆஞ்சநேயனாகத் தோற்றம் அளிப்பான். அவ்வளவு பெரிய வீரனாக இருந்தும், இறைவனிடம் வரும் பொழுது என்ன வினயம், என்ன அடக்கம். அந்த அடக்கத்தைக் கற்றுக் கொண்டால் நாம் நல்லபடி வாழலாம்; நாட்டின் வளர்ச்சியையும் பேணலாம்.

நாம் எந்தக் காரியத்தை ஆரம்பித்தாலும் கணபதி வழிபாட்டில் தொடங்கி ஆஞ்சநேயர் வரைக்கும் ஒரு பிரார்த்தனை உண்டு. அப்படித்தான் ஆதிசங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளும் விநாயக ஸ்தோத்திரத்தில் ஆரம்பித்து, ஆஞ்சநேயர் வரைக்கும் எல்லாத் தெய்வங்கள் பேரிலேயும் ஸ்தோத்திரங்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

ஆகையினால் அவருடைய இருதயம் போல் நம் ஒவ்வொருவருடைய உள்ளமும் ஆக வேண்டும் என்பதற்காக, மாருதி பகவானைப் பக்தி பண்ணி அவருடைய அநுக்கிரகத்தைப் பெறவேண்டும்.

எல்லோருமே சேர்ந்து கோவிலுக்குச் சென்று வழிபாடு செய்து அவருடைய அநுக்கிரகத்தை அடைந்து கேடிமமாக இருக்க வேண்டும்.

ஆஞ்சநேய ஸ்வாமிகளுடைய ஒரு பெருமை—விசேஷம் என்னவென்றால் அவருக்கு 'ராம நாமா' வின் பேரில் எல்லையில்லாத பக்தியுண்டு. ஆகையால் 'ராம நாமா' எங்கெல்லாம் ஸ்மரிக்கப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் ஆஞ்சநேய ஸ்வாமியினுடைய அநுக்கிரகம் பூர்ணமாக இருக்கும்.

‘யத்ர யத்ர ரகுநாத கீர்த்தனம்’—எங்கெல்லாம் ராம நாமாக்கள் சொல்லப்படுகின்றனவோ ‘தத்ர தத்ர க்ருதமஸ்தகாஞ்ஜலிம்’—அங்கெல்லாம் தலைவணங்கிக் கைகூப்பி ஆஞ்சநேய பகவான் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு நிற்கிறார்.

“பாஷ்பவாரி பரிபூர்ண லோசனம்” ஆனந்தக் கண்ணீருடன் அ ப ப டி யே நிற்குகொண்டிருப்பவர் ஹனுமான் மூர்த்தி. ‘மாருதம் நமத ராக்ஷஸாந்தகம்’ அப்படியுள்ள மாருதி ராக்ஷஸர்களுக்கு—ராவணன் போன்ற ராக்ஷஸருக்கெல்லாம் முடிவுகட்டக்கூடியவராக இருந்தாலும், ராமருடைய நாமத்தைச் சொல்வதிலும் கேட்பதிலும் அவருக்கு ஒரு முடிவு கிடையாது. அவ்வளவு ஆனந்தம் உடையவர் மாருதி.

ஆகையால், மாருதியை நாம் வழிபடுவதன் மூலம் இரண்டு லாபம் கிடைக்கும். ஒன்று ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய அநுக்கிரகம். எல்லோருடைய இருதயத்தையும் திறந்துப் பார்த்தால், மனத்தை திறந்து காண்பித்தால், எவ்வளவோ கஷ்ட நஷ்டங்கள், துக்கங்கள் எல்லாம் இருக்கும். ஆனால் மாருதியின் இருதயத்தைத் திறந்து பார்த்தால், ஸீதாராம லக்ஷ்மணர்கள்தாம் அமர்ந்து அநுக்கிரகம் பண்ணிக் கொண்டு இருப்பார்கள்.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் வேதத்தின் கருத்துக்களை பரஸ்பரம் ஒன்றுக்கொன்று முறண்பாடு இல்லாமல் எல்லா வேதவாக்கியத்திற்கும் ஸோபானக்கிரமத்தில் அதாவது படிப்படியாக மேலே செல்லும் வழியில் அர்த்தங்களை அருளியுள்ளார். வேதவாக்கியங்களுக்கு கர்ம மார்க்கத்தையொட்டி ஜைமினி போன்ற மகரிஷிகளால் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. வேதத்தினுடைய அந்தமான, முடிவான, ஸித்தாந்தமான, பலமான பாகங்களுக்கான உபநிஷத்துக்களுக்கு வேதவியாஸர் போன்ற மகரிஷிகள், அத்வைத ஸித்தாந்தக் கருத்துக்களுடன் விளக்கங்களை அருளியுள்ளார்கள்.

வியாஸர் எழுதிய நூலுக்கு பிரும்ம ஸுத்திரம் என்று பெயர். பிரும்மத்தை அதாவது பரம் பொருளைப் பற்றிய அடையாளங்களைச் சொல்லக் கூடிய நூல் பிரும்ம ஸுத்திரம். இந்த பிரும்ம ஸுத்திர நூலுக்கு மூல ஆதாரம் உபநிஷத் வாக்கியங்கள். இந்த உபநிஷத் வாக்கியங்களுக்கு ரிஷிகள் பல அர்த்தங்களை அவரவர்களுடைய அனுபவத்துக்கு ஒட்டியவாறு இயற்றியுள்ளார்கள்.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரோ உபநிஷத்தில் வரக்கூடிய எந்த வாக்கியங்களுக்கும் விரோதம் இல்லாமலும், வியாஸர் எழுதிய பிரும்மஸுத்திர நூலுக்கு முறண்படாத வகையிலும்,

ஒரே கருத்தைத் தெரிவிக்கும் வகையில் பாஷ்யங்களை அருளிஞர்.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரருக்குப் பிறகு வந்த பல மத ஆசார்யர் களும் வியாஸரின் பிரும்ம ஸுத்திரத்திற்கும் எல்லா உபநிஷத் வாக்கியங்களுக்கும் பொருந்தும் படியாக பாஷ்யம் அருளவில்லை.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் எல்லா உபநிஷதங்களுக்கும் பாஷ்யம் எழுதினார். பிரும்ம ஸுத்திரத்திற்கும் பாஷ்யம் இயற்றினார். உபநிஷத் பிரதிபாத்யமான அதாவது தெளிந்துரையான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவினால் அருளப்பட்ட பகவத் கீதைக்கும் பாஷ்யம் அருளிஞர். உபநிஷத்தில் சொல்லப் பட்ட கருத்தைத் தான் பிரும்மஸுத்ரம் சொல்லுகிறது. இந்த மூன்று நூல்களையும் படிக்கும் பொழுது, இவை ஒன்றுக் கொன்று முறண்பாடு கொண்டவை அல்ல என்பதையும் ஒரே கருத்தை தான் வலியுறுத்துகின்றன என்பதையும் நாம் காண்கிறோம். இந்த மூன்று நூல்களுக்கும் முழுமையாக பாஷ்யம் எழுதியவர் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரே ஆவார்.

இந்த மூன்று நூல்களிலும் சொல்லப்படுகின்ற கருத்துக் கள் கீழ் கண்டவாறு அமைந்திருக்கின்றன. நிர்க்குண ஸ்வரூபமான பரமாத்மா அதாவது அருவமான பரம்பொருள்—நேற்று—இன்று—நாளே என்று சொல்லக் கூடிய முக்காலத் திலும் இருக்கக் கூடியது. மற்ற சில பொருள்கள் எல்லாம் நேற்று இருக்கும், இன்று இராது; இன்று இருக்கும், நாளே இராது. அதாவது அனாதியாக வந்து கொண்டும் போய்க் கொண்டும் ஒரு நாளில் முடிந்து விடும். அனாதியாக இருந்து கொண்டே என்றைக்கும் முடியாமல் நிலைத்திருப்பது, பரமாத்மாதான்.

அனாதியாக வந்து ஒரு நாளில் முடிவடையக் கூடிய உலக சிருஷ்டிக்குக் காரணமாக உள்ள ஈசுவரன், அவனுக்கு உலகைப் படைக்கக் கை கொடுத்த மாயை, சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கும் ஜீவன், ஜீவனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் உள்ள வேற்றுமை, மாயைக்கு ஆச்ரயமான பரமாத்மாவிற்கும் மாயைக்கும் உள்ள தொடர்பு, இவை ஐந்தும் அனாதியாய் வந்து கொண்டும், பரமாத்ம அனுபவம் வந்த பிறகு முடிவடைந்தும்விடும்.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாக, பரம காரணமாக இருந்து கொண்டு ஸர்வ ஆதாரமாய் விளங்குபவர் பரமாத்மா. இந்த பரமாத்மாவை அண்டிய மாயை ஈசுவரனுடைய சகாயத்தினால் ஜீவர்களின் வினையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஜீவர்களுக்குச் சரீரத்தை அளிக்கிறது.

இந்த ஈசுவரன் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் முதலிய காரியங்களைச் செய்கிறான். இந்த மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூன்று சக்தி தேவதைகள் உடந்தையாக இருந்து காரியங்களை நடத்திக் கொடுக்கிறார்கள். இந்த சக்தியும் ஈசுவரனும் உடலும் நிழலும் போல விளங்குகிறார்கள். உடல் இல்லாமல் நிழல் இருக்காது. நிழலைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொள்வதனால் உடலுக்குப் பாரம் ஒன்றுமில்லை. அதுபோல் உடலிலிருந்து நிழல் வெளிவருவதனால் உடலுக்குக் குறைவு ஏதும் வருவதில்லை. உடலைச் சேர்ந்த நிழலைத் தவிர நிழலைச் சேர்ந்த உடல் அல்ல. அதுபோல ஈசுவரனும் சக்தியும் இந்த உலகைப் படைத்துக் காத்து லயிக்கச் செய்கிறார்கள்.

ஈசுவரனும் சக்தியும் வேறு போல் தோன்றினாலும் வேறு அல்ல. ஈசுவரன் சங்கல்பிக்கிறான்; சக்தி பணி செய்கிறது. இவ்விதம் உலகம், உலகத்தைப் படைக்கும் ஈசுவரன், ஈசுவரன் வசிக்கும் கைலாசம், பணிபுரியும் தேவதைகள்

உலகிற்கு வேண்டிய பொருளை அளிக்கின்றன. வருணன், குபேரன், இந்திரன் போன்ற தேவதைகள் பற்றியும், அவர்களது காலங்கள் இருப்பிடங்கள் பற்றியும் புராணங்களில் விரிவாகக் கதை உருவத்தில் வரும்.

உபநிஷத்துக்களில் குறிப்பு இருக்கும். பிரம்ம ஸூத்ரத்திலும் அதன் பாஷ்யத்திலும் இவற்றைப் பற்றி விரிவாக விவரிக்கப்படும். இதை பகவத்கீதையும் கூறுகிறது.

ஆகவே ஒன்றேயான பரமாத்மா பல பணிகளை நடத்துவதற்காகப் பல ஈசுவர ஸ்வரூபமாகவும், பல அவதாரமாகவும், பல விக்ரக ஸ்வரூபமாகவும் வருகிறார். எந்த ஸ்வரூபத்தை நாம் வழி பட்டாலும் அதன் பலனாக பரமாத்மாவை அடைகிறோம்.

பக்ஷணக கடைகளில் பலவித பண்டங்களைப் பார்க்கிறோம். அவையெல்லாம் மாவினாலும் சர்க்கரையினாலும் கலந்து பண்ணப்பட்டவை தான். இவ்விரண்டிற்கும் பசுபசுப்பிற்காக நெய் கலக்க வேண்டியிருக்கிறது. இம்மூன்றையும் சேர்த்து பலவிதப் பண்டங்கள் தயாரிக்கப் படுகின்றன. தனியாக மாவையும், தனியாக நெய்யையும், தனியாக சர்க்கரையையும் வைத்துக் கொண்டு ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இம்மூன்றும் சேர்ந்தே பலவிதத் தின் பண்டங்களாக உருவாகின்றன.

அதுபோல் ஈசுவரன், மாயை, ஜீவன் மூவரும் சேர்ந்து இந்த உலகை உண்டாக்குகிறார்கள். தனியான சக்தி வெறும் ஜடம். தனியான ஈசுவரன் வெறும் சைதன்யம். தனியான ஜீவனாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. சைதன்யமான ஈசுவரனால் ஜடமான மாயையை வைத்துக் கொண்டு ஜீவனின் புண்ணிய பலத்தின் பயனாக உலகம் படைக்கப் பெறுகிறது.

மின்சார சக்தி கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. அந்த மின் சக்தி செப்புக் கம்பிகள் மூலமாக வரும் போது அதைத் தொட்டால் நமக்கு ஷாக் அடிக்கிறது. அதுபோல் வெறும் கண்ணுக்குத் தெரியாத மாயா சக்தியினால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அந்த மாயா சக்தியை ஈசுவரன் ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு உலகைப் படைக்கும் பொழுது சக்தியின் பெருமையை உணர முடிகிறது.

மின்சக்தி பாயும் 'பாஸிடிவ்', 'நெகடிவ்' கம்பிகளை எடுத்து ஒரு பிளக்கில் பொருத்தினால், ஒலி பெருக்கிக் கருவி போன்றவை பணிபுரியக் காணலாம். அதுபோல் ஈசுவரனும் மாயையும் சேர்ந்து ஜீவனின் கர்ம பலத்தோடு தொடர்பு கொள்வதே உலகப் படைப்புக்குக் காரணமாக அமைகிறது. அதை நாம் நன்றாகக் காண முடிகின்றது.

ஒன்றுமே செய்ய முடியாத மின்சக்தி இத்தனை வடிவமாக வரும்போது எத்தனை காரியங்களைச் செய்ய முடிகிறது? வெறும் அருவமாக உள்ள மின்சக்தி தானே இத்தனைக்கும் காரணமாக ஆகிறது. அது போல எல்லாவற்றிற்கும் அப் பாற்பட்ட பரம் பொருளான பரமாத்மா, ஈசுவரன், உலகம், ஜீவன், மாயை, சுக துக்கங்கள் இத்தனைக்கும் காரணமாகிறது. நிர்குணம் சகுணமாகி சகுணம் அவதார வடிவம் எடுப்பதையும் காண்கிறோம்.

ஆதிசங்கரர் செய்த பணி மகத்தான பணி. சாமான்ய மனிதர்கள் எல்லாம் தின்பண்டங்களில் பலவித வேற்றுமைகளைக் கண்டு அனுபவித்து ருசிப்பார்கள். இப்படி ருசி ஏற்பட ஏற்படப் பிறகு அவர்களே அறிந்து கொள்வார்கள். இத்தனை பண்டங்களையும் சாப்பிட்டு அனுபவித்த பிறகு வெறும் இனிப்பை அனுபவிக்கும் போது தின்பண்டங்களின் உருவங்கள் நமக்குத் தெரியாது. பண்டத்தை அனுபவிக்கும் வரை இனிப்பின் இனிமை தெரியாது.

இதே போல் உருவ வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கும் வரை நிர்குணத்தின் தன்மை நமக்குத் தெரியாது. நிர்குண ஸ்வரூபத்தை அடைந்த பிறகு ஸகுணம் நமக்கு நினைவிற்கு வராது.

ஆனால் சிற்சில சமயம் பக்ஷணம் சாப்பிட்டு முடித்த பிறகும் கூட அதன் நினைப்பு வரும். அதுபோல நிர்குண ஸ்வரூபத்தை அடைந்த பிறகும் ஸகுணத்தின் ஸ்வரூபம் நினைவிற்கு வரும். அப்படி ஸகுணத்தையும் நிர்குணத்தையும் அனுபவிக்கும் போது தான் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக் கிறார்கள் மகா புருஷர்கள். ஆகவே, ஆதிசங்கரரின் கொள் கைப்படியும் ஸகுணம், நிர்குணம், அவதாரம், விக்ரகம் எல்லாம் உண்டு.

ஒரு மனிதன் மேல் மாடிக்குச் செல்ல ஏணி அல்லது படி தேவைப்படுகிறது. சென்ற பிற்பாடு அங்கேயே ஸகலவித மான சுகங்களையும் அனுபவிக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவன் மறுபடியும் கீழே இறங்க ஏணி தேவையில்லை. ஏணி அங்கு இருப்பதனால் அவனுக்கு இடையூறும் இல்லை. அவனைப் போல் பலர் மேலே சென்று ஸகல சௌபாக்கியங்களையும் அந்த நிலையில் அடைய விரும்பு கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏணி தேவை தான். அதுபோல் நிர்குண ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்தவனுக்குச் சாதனங் கள் தேவையில்லை தான். ஆனால், பலர் அந்த ஸாதனை மூலமாகத்தான் பரமாத்மாவை அடைய முடியும். ஆகவே வேதக் கருத்துப் படியும், ஆதிசங்கரர் கருத்துப் படியும் இத்தனை ஸாதனங்களும் வேண்டியது தான்.

உலகில் படைக்கப்பட்ட ஒரு பொருளும் வியர்த்தமாக ஆவதில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

புத்த மதத்திலும் ஜைன மதத்திலும் சொல்லப்பட்ட அஹிம்ஸைக் கொள்கை, ஆதிசங்கரரின் கொள்கைப்படியும்,

வைதிகக் கொள்கைப் படியும் விசேஷமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

மீமாம்சக் கொள்கையான யாகம் முதலியவை கிருகஸ்தர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிராணி ஹிம்ஸை, சிறு தேவதை வழிபாடுகள் ஆகியவை பாமர மக்களுக்காகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற ஸாங்கிய மதம் போன்ற கொள்கைகள் வேதாந்த விசாரமார்க்கத்திற்கு ஸோபானமாக, படிக்காகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் கருத்துக்களையெல்லாம் ஆதிசங்கரர் பிரகரண கிரந்தங்கள் மூலமாக அருளுகிறார்.

அத்வைதம் ந விருத்யதே,

அத்வைதம் யாருக்கும் பகை அல்ல.

ॐ

பத்துப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன் இருந்ததைவிட இப்பொழுது பக்தி மக்களிடையே நிறையத் தென்படுகிறது. ஆனாலும், ஜனங்களுக்குக் கஷ்டங்களும் வியாதிகளும் நிறைய இருக்கின்றன. இவை நிறைய வரவரப் பக்தியும் மேன் மேலும் வளர்கிறது. இவ்விதம் பக்தி நம் மிடம் வளர்ந்தும் கூட, துக்கங்களும் வியாதிகளும் அதிகமாக வருவதற்குக் காரணங்கள் என்ன?

ஓரளவுக்கு நமக்குக் கடவுள் பக்தி இருந்தபோதிலும் பேராசையும். ஒழுக்கமின்மையும், கட்டுப்பாடின்மையும், சுயநலமும் நம்முடைய வாழ்க்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டன. நமக்கு எவ்வளவு வந்தாலும் “போதும்” என்ற திருப்தி நம் மனத்தில் ஏற்படுவதில்லை; அவ்வளவு பேராசை!

பாப புண்யங்கள் மீது நமக்குப் பயம் இல்லாமல் போய் ஒழுக்கக்கேடு ஏற்பட்டு விட்டது. அத்துடன், தான் மட்டும் செளக்கியமாய் இருந்தால் போதும் என்ற சுயநலச் சிந்தனை வேறு. எந்தக் கடவுளிடம் சென்று நாம் பிரார்த்தனை செய்கிறோமோ, உண்டியில் காணிக்கை முதலியவை செலுத்துகிறோமோ, தேரும் திருவிழாவும் எடுத்து ஊர்வலம் முதலியவை நடத்துகிறோமோ, அந்த இறைவனுடைய சொத்துக்களை, பூமி முதல் சாமான்கள் ரூபாய்வரை அனு

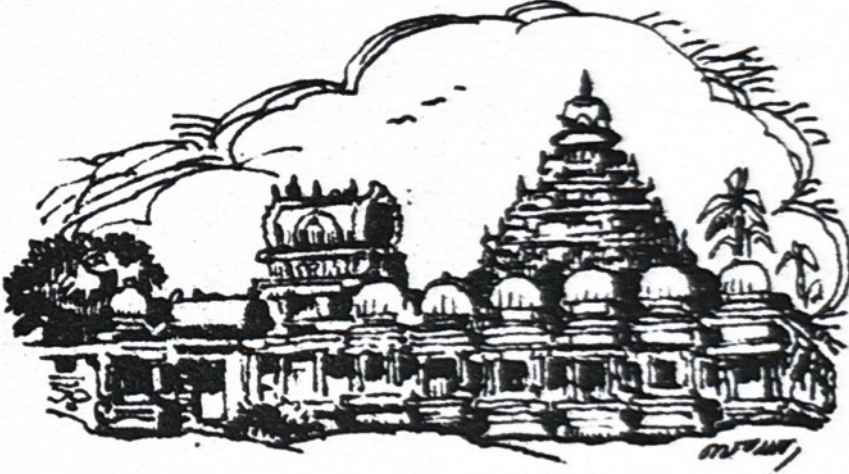
பவிப்பதிலும் அதிக ஆர்வம் காட்டுகிறோம். பல காரியங்களுக்கு நிறையச் செலவு செய்யும் நாம், கோயிலுக்கு என்று மிகவும் சொற்பச் செலவே செய்கிறோம்.

கோவில் என்பது தனிமனிதனின் சொத்தல்ல. தேசத்தின் சொத்து. தேசத்துரோகம் எவ்வளவு பெரிய குற்றமோ, அதைவிடப் பெரிய குற்றம் தெய்வத்தினுடைய பொருள்களில் கை வைப்பது. ஜனங்களுக்குச் சாப்பாட்டிற்கு அரிசி எவ்வளவு முக்கியமோ, துணிமணிகள் எவ்வளவு முக்கியமோ, அதைக் காட்டிலும் நாட்டில் பொருளாதார வளர்ச்சியும், அம்மை காலரா போன்ற வியாதிகள் இல்லாத ஒரு நிலையும், மனச்சாந்தியும் மிகமிக அவசியம். இவற்றை அளிக்க வல்லவை கிராம தேவதா மூர்த்திகளும், கோவில்களில் உள்ள மூர்த்திகளுமே.

இந்தக் கோவில்களுக்கு உள்ள நிலை, இன்று விளக்குக் கூடப் போடமுடியாத நிலை. கடவுளுக்கு நிவேதனம் செய்வது என்பது கடவுள் முன்னால் நைவேத்யத்தை வைப்பது என்பதுதான். அதாவது பகவானுக்குத் தெரிவிப்பதுதான். பிறகு அதை மனிதன்தான் உட்கொள்கிறான். இதை அறிந்தும், கடவுளுக்கு நிவேதனம் செய்விப்பது, வீட்டிலும் சரி, கோவிலிலும் சரி கஷ்டமாக இருக்கிறது. இவ்விதம் வாழ்க்கையின் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக உள்ள இந்தக் கோவில்களுக்கே தீபம் போடுவது, நிவேதனம் செய்வது ஆகியவை கஷ்டமாய் இருக்கும்பொழுது, மக்களுக்கு வியாதிகளும் துன்பங்களும் மன அமைதி இல்லாத நிலைமையும் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் சுகாதார வளர்ச்சிக்கும் நாம் எவ்வளவு செலவு செய்கிறோமோ, அதில் சிறிது பாகமாவுது இவ்விரண்டிற்கும் ஆதாரமாயுள்ள சிறு கோயில்களுக்கும் செலவு செய்ய நாம் கவனித்தால் போதும்.

கோயில் சொத்துக்கள் நம்மிடம் இருந்தாலும் சரி,
கோவில் சொத்துக்களின் வருமானம் வந்தாலும் சரி,
அவற்றைக் கோவில்களில் ஒப்படைத்து விடுங்கள்.

கடவுளை உண்மையாக வழிபட்டால், கோவில் சாமான்
களுக்கு ஆசைப்படாவிட்டால், குடும்பங்களில் கஷ்டங்கள்
வியாதிகள் முதலியவை சீக்கிரம் குறைந்துவிடும். ॐ

ஒற்றையடிப் பாதையை யாரும் போடவில்லை. அதற்குப் பெயர் கிடையாது. ரிப்பேர் செய்வதும் கிடையாது. இதற்குத் திறப்புவிழா நடத்த யாரும் வருவதில்லை. யாரோ அந்த வழியே நடக்க ஆரம்பித்து அப்படியே அது நிலைத்துவிட்டிருக்கிறது. பலர் அந்தப் பாதையை உபயோகிக்க ஆரம்பித்தால் அது எல்லோருக்கும் பளிச்சென்று தெரிகிறது. அந்தப் பாதையை உபயோகிப்பதை நிறுத்தி விட்டால் அங்கே புல்முளைத்து விடுகிறது.

ஒரு பெரிய சாலையை ரிப்பேர் செய்யும்போது மாற்றுப் பாதை ஒன்று போடுகிறார்கள். அம்மாதிரி எதுவும் இதற்குக் கிடையாது. இந்தக் குறுக்குப் பாதை வழியாக நாம் சீக்கிரமாகப் போய்ச்சேர முடியும்.

அதே மாதிரி ஹிந்து தர்மமும் ஒற்றையடிப் பாதையாகும். அதை ஒருவரும் ஆரம்பிக்கவில்லை. மக்கள் அந்தப் பாதையைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தார்கள். அது தலைமுறை தலைமுறையாக வந்து நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஒற்றையடிப் பாதையில் ஒரு விசேஷ அம்சம் இருக்கிறது. அந்தப் பாதை எங்கே கொண்டு போய்விடும் என்பது தெரியும். ஆனால் தார் ரோடு அப்படி இல்லை. அது முடிவில்லாமல் போய்க்கொண்டே இருக்கும்.

பல பாதைகள் சந்திக்கும் ஓர் இடத்திற்கு வருவதாக வைத்துக் கொள்வோம். கைகாட்டி மரம் இல்லாவிட்டால் எந்த இடத்திற்கு எப்படிப் போக வேண்டும் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஒற்றையடிப் பாதை அப்படியில்லை. அது இந்த இடத்திற்குத்தான் கொண்டு போய்விடும் என்பது நன்றாகத் தெரியும். இந்தப் பாதையில் செல்ல ஆரம்பித்தால் நாம் எங்கே போகிறோம் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை.

ஹிந்துமதம் இந்த ஒற்றையடிப் பாதையைப் போன்றது. இதில் போகிறவர்களுக்குக் கைகாட்டி மரம் அவசியமே இல்லை. அதைப் பின்பற்றினால் சீக்கிரமாக நாம் போக வேண்டிய இடத்தை அடைந்து விடுவோம்.

எவ்வளவோ கோடிக்கணக்கானவர்கள் இந்த வழியைப் பின்பற்றியிருக்கிறார்கள். ॐ

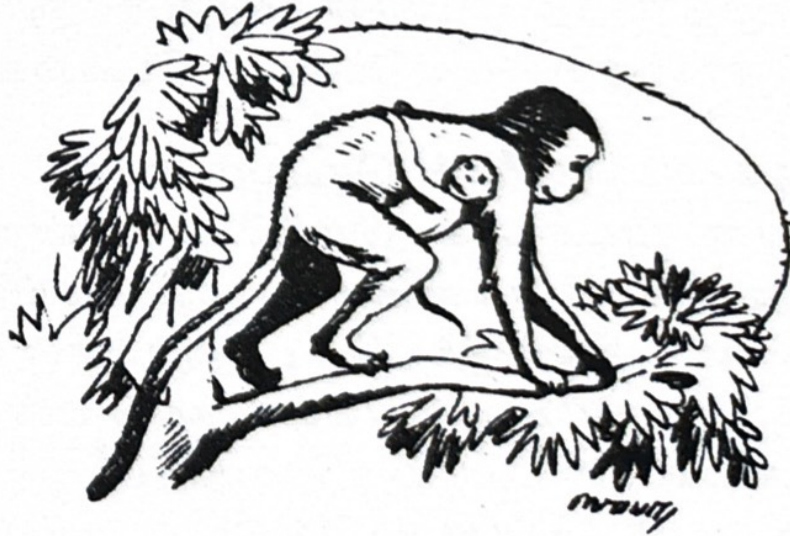
ஈச்வர பக்தி கொண்டு காலே மாலை கடவுளை வணங்க வேண்டும். இது எல்லோருக்கும் சாத்தியமாக இல்லை. எனவே கோயில்களில் பத்துப் பதினைந்து நாட்களுக்கு உற்சவங்களை நடத்திப் பக்தி வழியை நினைவுபடுத்துகிறார்கள். எப்பொழுதும் பக்தி செய்ய முடியாவிட்டாலும், விசேஷ காலங்களில் பக்தி செலுத்தினால் பாவங்கள் மன்னிக்கப்படும்.

குற்றங்கள் மன்னிக்கப்பட வேண்டுமானால் மனித வாழ்வு முழுவதும் பக்தி வேண்டும். பக்தி கொண்டு கோயிலுக்குச் சென்று பிரார்த்தனை செய்வது என்பது ஒரு முறை. ஆனால் அதுதான் வழிபாட்டு முறை என்று நம்முடைய மதம் வற்புறுத்திச் சொல்லவில்லை. அதுவும் ஒருமுறை என்றுதான் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மனிதன் குழந்தையாக இருக்கும்போது அன்னையும் பிதாவும் அவனுக்குத் தெய்வம் என்று சொன்னார்கள். ஆலயங்களிலும் ஆண்டவனை வணங்க வேண்டும். கொஞ்சம் வயதான பிறகு குருவைத் தெய்வமாகக் கொள்ள வேண்டும். அதற்குமேல் வயதானபின் பெண்ணாக இருந்தால் கணவனை அவளுக்குத் தெய்வம். புருஷனாக இருந்தால் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி ஞான ஒளிதருகின்ற ஆசாரியரே தெய்வம் என்று சொன்னார்கள். ஆசாரியரிடம் ஞான உபதேசம்

பெறுகின்றவர்கள் தாங்களே ஞானியாகி மற்றவர்களுக்குத் தெய்வமாகி விடுகிறார்கள். இந்த நிலையை அடைவதற்குப் பக்தியே சாதனமாகும். இந்தப் பக்தியிலும் ஏக பக்தி வேண்டும்: ஆன்ம சொரூபத்தையும் ஞான சொரூபத்தையும் ஒருமித்த எண்ணத்தோடு சிந்திப்பதுதான் ஏக பக்தி.

குரங்கு தன் குட்டியை மடியில் வைத்துக் கொண்டு மரத்திலிருந்து மரம் தாவும்போது குட்டிக், குரங்கைப் பலமாகப் பிடித்துக் கொள்கிறது. இதற்குத்தான் குரங்குப் பிடி என்று பெயர். ஈசுவரன் மீது நாம் கொள்ளும் பக்தி குரங்குப்பிடியாக இருக்க வேண்டும். குரங்குக் குட்டி தாயின் மடியைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்வதால் குட்டிக்கு எந்தத் தீங்கும் நேர்வதில்லை. கெட்டியாக பிடித்துக் கொள்ளா விட்டாலோ குட்டிக் குரங்கிற்குத் தீங்கு ஏற்படும். ஆகவே மனிதன் ஈசுவர பக்தியைக் குரங்குப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

ஈசுவரனிடம் குரங்குப் பிடியாகப் பக்தி பூண்டால், ஒரு சிறிதும் தீங்கு நேராமல் குட்டியைக் குரங்கு எடுத்துச் செல்வது போலப் பக்தர்களைப் பகவான் காப்பாற்றுவார். ॐ

41 தெரியாமல் போய் வீட்டதே!

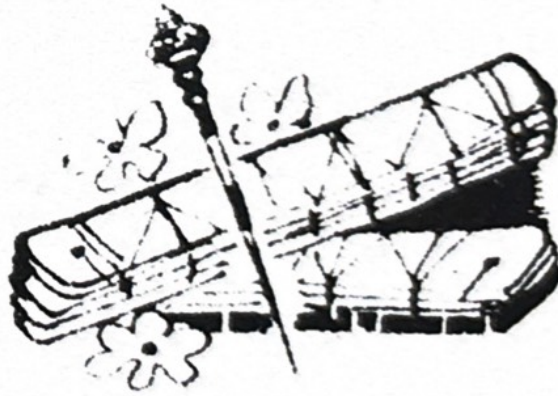
உலகம் முழுவதும் ஒரு குடும்பம். உள்ளத்தாலும் உணர்வாலும் எல்லோரும் ஒன்றே என்று ஆசாரியார் சொன்னார். உண்மைக்குப் பல வழிகள் இருக்கலாம். ஆனால் வேற்றுமைகள் இருக்க முடியாது.

எல்லோரையும் நம்மைப் போலவே ஒன்றாகப் பார்க்கின்ற நிலை அவ்வளவு எளிதில் கிட்டி விடாது. அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? அவரவர் தமக்கென்று ஏற்பட்டிருக்கின்ற கடமைகளை, பணிகளை, மகிழ்ச்சியோடும், திறமையோடும் செய்து வரவேண்டும். கடமை தவறாத கட்டுப்பாடான சமுதாயத்திலே தான் தத்துவ ஞானம் மலரும் என்பது ஆசாரியாளுடைய உள்ளக் கிடக்கை.

அப்படிக் கடமைகளைச் செய்யும்போது, எல்லாவற்றிற்கும் இறைவன் சாட்சியாக இருக்கிறார் என்ற கருத்தோடு அவற்றை அவருக்குக் காணிக்கையாகச் செய்ய வேண்டும். நமக்கு என்ன பதிலுக்குக் கிடைக்கும் என்று கணக்குப் போடாமல், எதுவாயினும் அவன் செயல் என்று பற்றில்லாமல், கடமைகளைச் செய்துகொண்டே வரவேண்டும். அதனால் உள்ளம் துப்புரவாகிவிடும். தூய உள்ளத்தில் அறிவு உதயமாகும்.

பிறருடைய இன்பதுன்பங்களை நம்முடையவையாக எண்ணிப் பழகவேண்டும். ‘நான்’ என்ற எண்ணத்தை விரிவாக்கிக் கொண்டே போய் எல்லோரும் ‘நான்’ என்ற பொதுநோக்கத்திற்கு வந்துவிட வேண்டும். இதனால் உண்டாகிற மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே கிடையாது. இதெல்லாம் எங்கேயோ எப்பொழுதோ வரப்போவதற்குச் சொன்ன வழியன்று. இங்கேயே இந்த உடம்பிலே வாழும்போதே இதைச் செய்துகொண்டு விடவேண்டும். இந்த உடம்பு அதற்காகத்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்ள வேண்டும். இந்த உடலில் உயிர்க் காற்று இருக்கும்போதே நம்முடைய ஆசாபாசங்களை எல்லாம் தூற்றி அகற்றிவிட வேண்டும்.

“இப்படியெல்லாம் எங்களுக்குச் சொல்வாரில்லையே? தெரியாமல் போய்விட்டதே” என்று வருத்தப்படுவதற்கு இடமே வைக்காமல், ஆசாரியார் எல்லாவற்றையும் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியாகச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார். சிறிய நூல்களும், பெரிய நூல்களுமாக எத்தனையோ அரிய பொக்கிஷங்கள் இங்கு இருக்கின்றன. இதை எல்லாம் நன்றாக அறிந்துகொண்டு க்ஷேமமாக இருக்க வேண்டும்.

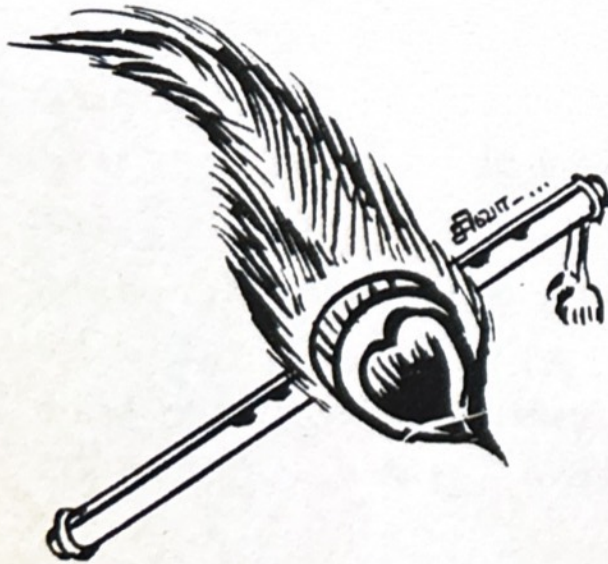

புராணம் என்றால் ஏதோ கட்டுக்கதை என்று எண்ணி விடக்கூடாது. புராணம் என்பது பழைய வரலாறு, புராணத்தில் உலகின் பற்பல வளர்ச்சி பற்றிக் கூறப்படுகிறது. உதாரணமாக, பூமியின் வயது என்ன என்று பூகர்ப்ப சாஸ்திரிகள் ஒரு வயதைக் கூறுகிறார்கள். விஞ்ஞானிகள் ஒரு வயதைக் கூறுகிறார்கள். நாம் செய்யும் ஸங்கல்பத்தில் உலகின் வயது வருகிறது. உலகின் எந்த வயதில் நாம் வாழ்கிறோம் என்ற உண்மைகள் கூறப்படுகின்றன. அதுபோல உலகின் பற்பல சக்திகளின் வளர்ச்சி களைப் புராணங்களின் மூலம் அறியலாம். ஆதலால், விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்குப் புராண அறிவு மிக அவசியம்.

அவதாரங்கள் பூவுலகில் உள்ள மக்களின் பிரச்னையைத் தீர்க்க ஏற்பட்டவை அல்ல. தேவர்களின் பிரச்னையைத் தீர்க்க ஏற்பட்டவை. காரணம்? தெய்வ காரியங்கள் சரியாக நடைபெற்றால்தான் பூவுலகம் செளக்கியமாக இருக்க முடியும். தவத்தினால் வரங்களைப் பெற்றவர்கள், அதை தீய வழியில் உபயோகிக்கும்போது, அதைத் தடுக்கவே பகவான் அவதாரம் செய்யவேண்டியிருந்தது. அதுவும் பூமியில்தான். ஏனென்றால் இன்பம் துன்பம் இரண்டும் பூவுலகில்தான் உள்ளன.

பாரதம் பழமையான நாடு. தெய்வீகமும் கலாசாரமும் நிறைந்த நாடு. இந்த நாடு செழிப்பாக இருந்தால்தான் உலக நாடுகள் தெய்வீக மணம் பெற முடியும். தெய்வீக வரலாறு என்பது பாரத நாட்டில் மட்டும்தான் இருக்கிறது. அதுவும் விஞ்ஞான ரீதியில் விளக்கம் தரும்படி இருக்கிறது.

புராணம், விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கு மிகவும் அவசியம். அதற்காகவாவது எல்லோரும் புராணங்களைப் படிக்க வேண்டும். பகவான் ராமாவதாரத்தில் தன்னை 'மனிதன்' என்கிறார். அவரே கிருஷ்ணவதாரத்தில், 'நான் பகவான், நான் சொல்வதே சட்டம்' என்கிறார். இரண்டிலும் உண்மை இருக்கிறது. ராமாவதாரத்தில் பகவானின் வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்ற வேண்டும். கிருஷ்ணவதாரத்தில் பகவானின் உபதேசங்களை மட்டும் பின்பற்ற வேண்டும். இரண்டுமே மனிதனை உய்விக்கும் வழியைக் கூறும் அவதாரங்கள். வடக்கே உள்ளவர்கள் பக்தியைப் பெருமைப் படுத்துகிறார்கள். மனித வாழ்க்கைக்கு இரண்டுமே அவசியம். இதையே ராமாவதாரமும் கிருஷ்ணவதாரமும் கூறுகின்றன, இவற்றை விளக்குவதே புராணங்கள்.

நாடு எங்கும் செப்டம்பர் 5ஆம் தேதி முதல் ஆசிரியர் தினம் நடக்கிறது. ஆசிரியர் தினத்தை நினைக்கும்போது உலக நலனுக்காக முதன் முதலில் உபதேசம் செய்தருளிய ஜகத்குரு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவை நினைக்காமல் இருக்க முடியாது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எல்லோருக்கும் உயர்வாக ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் முதல் ஆசிரியராக ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் விளங்கி, அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசம் செய்தருளினார்.

கிருஷ்ண பரமாத்மாவை ஜகத்குருவாகக் கொண்ட நம் பாரத நாடு கல்வி, கேள்வி, கலை, ஞானம், தத்துவம் முதலிய துறைகளில் முன்னணியில் விளங்கியது. கடந்த 42 ஆண்டுக்குள்ளாக, நாம் “அந்தக் காலத்தில் அப்படி இருந்தது, இந்தக்காலம் இப்படி இருக்கிறது” என்று சொல்வதைக் கேட்கிறோம். அந்தக் காலத்தில், அதாவது நம் நாடு சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன், நம்மிடமிருந்த பண்பு, குணம், பழக்க வழக்கம், குறிப்பாகக் கட்டுப்பாட்டுணர்வு ஆகியவை நம்மை உயர்த்தின. இப்பொழுது அவற்றை நினைத்துப் பார்க்கும்போது நாம் வெகுதூரம் விலகி வந்திருப்பது தெரிகிறது.

கல்வி, ஆசிரியரின் போதனை முறை, மாணவரின் மனநிலை முதலியன திறம்பட அமைந்திருந்தன. ஒரு பொருளைச் சொன்னவுடன் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய கற்பூர பத்தி

இருந்தது. கற்பூர புத்தி என்றால் தீக்குச்சியை அருகில் எடுத்துச் செல்லும் போதே தீப்பிடித்துக் கொள்ளக் கூடிய கற்பூரத்தைப் போன்றது. அதுபோல் ஆசிரியர் ஒன்றைப் பற்றிச் சொல்லும்போதே நெஞ்சிலிருத்திக் கொள்ளக்கூடிய புத்திக் கூர்மை மாணவர்களிடமிருந்தது. இதனால்தான் அவர்கள் டாக்டர்களாகவும் விஞ்ஞான மேதைகளாகவும் சிறந்து விளங்க முடிந்தது.

கற்பூரம் நன்றாக இருந்தால் மட்டும் போதாது; தீக்குச்சியும் சிறப்பாக அமைய வேண்டும். அதுபோல ஆசிரியர்களும் சிறந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் கற்பூரம் பிரகாசிக்க முடியும். எனவே ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறது என்பதை உணரவேண்டும்.

மாணவர்கள் அவர்களுடைய எதிர்கால வாழ்வில் மேன்மையாக விளங்க, மனிதனை மனிதனாக வாழவைக்கக் கல்வி அவசியம் தேவை. முதல் மூன்று வகுப்பு வரை ஆசிரியர்களின் பொறுப்பு அதிகம்.

மாணவர் வாழ்க்கை பக்குவம் பெற்றதாக இருக்க வேண்டும். காரணம், மனிதனது மனம் மாறுதல் பெறத் தொடங்குவது கல்லூரி வாழ்க்கையில்தான். இத்தருணத்தில் பெற்றோர்களின் கடமையும் ஆசிரியர்களின் பொறுப்பும் மிக அதிகம். இது ஒரு வேலை என்று கருதாமல், பக்தியாகச் சிந்தனையுடன் ஆசிரியர்கள் சேவை செய்ய வேண்டும். சிறந்த மாணவர்களை உருவாக்கும் பொறுப்பு நமக்கு இருக்கிறது என்று கருதி, அவர்கள் செய்யும்போது அந்தப் பணி தனிச்சிறப்பை அடைகிறது. இந்த உன்னதமான சேவையைப் பார்க்கும்போது, ஆசிரியர் தொழில் என்பது ஓர் உத்தியோகம் மட்டும் அல்ல; சமுதாயநலச் சேவையும் கூட என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இந்த நிலையில் ஒரு நல்ல சமுதாய வளர்ச்சிக்கு ஆசிரியர்களின் தொண்டு அவசியம் தேவைப்படுகிறது.

ஆசிரியர்களும் நிறையப் படிக்க வேண்டும். அப்போது தான் மாணவர் உலகில் அவர்களுக்கு நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும் ஏற்படும். நல்ல மாணவர்களை நாட்டுக்குத் தரமுடியும்.

அடிப்படையான அறிவைப் பெறத்தக்க வயது 25-க்குள் தான். அதனை நம் முன்னோர்களும் பகுத்துச் சொல்லியுள்ளார்கள். வேத நூல்களில் சொல்லப்பட்டபடி மனித வயது நூறு. இதில் படிக்க 25 வயது. பிறகு இல்லறம்—முதுமை—மரணம் என்று மனித வாழ்க்கை அமைகிறது.

இந்த 25 ஆண்டுதான் “கால்-ஏஜ்”—இதைத்தான் காலேஜ் என்று சொன்னார்கள் போலிருக்கிறது! இந்தக் கல்வியில் கவனம் செலுத்தாமல் இருந்துவிட்டால், வாழ்நாள் முழுதும் வினாகிவிடும். அதனால்தான் வாழ்நாளின் ஆரம்பமாக, அடித்தளமாக இருப்பது 25 ஆண்டுகள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

வெளி நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கு இராணுவம் இருப்பது போல உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புக்குத் துணைபுரிவது கல்வி. அதனால் ஒவ்வோர் ஆசிரியரும் ஞானியைப் போலத் தூய சிந்தனை, பக்தி, தியாக நோக்கு இவற்றுடன் தொண்டாற்றினால் ஒளிபொருந்திய எதிர்காலத்தை உருவாக்க முடியும். நல்ல சமுதாயத்தை அமைத்துக் காட்ட முடியும். ॐ

நாம் இன்றைக்குத் தேசிய ஒருமைப்பாடு என்று லௌகிகமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். உலக வாழ்க்கையிலே, அந்த ஒருமைப்பாட்டுக்கு அடையாளமாக ஆதிசங்கரர் தெற்குக் கோடியிலே காலடியில் தோன்றினாலும், நர்மதை நதியிலே குருவை அடைந்து, காசியிலே பாஷ்யம் செய்து, பத்ரிநாராயணக்ஷேத்திரத்தில் அந்தக் கோவிலைப் புனருத்தாரணம் செய்து, நேபாளம் சென்று, அங்கும் பூஜை முறைகளைச் சரி செய்தார். அதன் அடையாளமாக இன்றும் தக்ஷிணத்தில் இருந்துவரும் பூஜை முறைகளையே கடைப்பிடித்து வருகிறார்கள்.

இதைப் பார்த்தால் மொழியோ, மதமோ, பண்பாடோ இவையெல்லாம் எப்படியிருந்தாலும் கூட, ஒரு சமயம், ஒரு கலாசாரம்,— பாரதிய கலாசாரம்—இந்துக் கலாசாரம் ஒன்று என்பதை அந்தக் காலத்திலிருந்தே நமக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

ஆகையினால் நாம் எல்லாரும், உலக திருஷ்டியிலே பார்த்தால்கூட, தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற அந்த முறையிலேகூட, ஆதிசங்கரரை நினைத்துக் கொள்ள வேண்டிய தேவையிருக்கிறது.

தத்துவ ரீதியிலே பார்த்தாலும், அநேக மூர்த்திகளை வைத்துக் கொண்டு அது பெரிதா? இது பெரிதா? சிவன் பெரியவரா? விஷ்ணு பெரியவரா? என்று நாம் யோசனை பண்ணிக் கொண்டு இருக்கின்றோம்.

ஆதிசங்கரப் பெருமான் எல்லா மூர்த்திகளையும் ஒன்றாகப் பாவித்து, 'அதற்குமேல் ஒரு பரம் பொருள் இருக்கிறது; அதனை நீ நினைத்துக் கொள்; அந்தப் பரம் பொருள்தான் இத்தனைக்குள்ளேயும் ஊடுருவி நிற்கிறது' என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையினாலே ஈசுவர வழிபாடு முறைகளிலேயும், பேத புத்தியில்லாமல் ஒரே பரமாத்ம திருஷ்டியைப் பார்ப்பதற்குள்ளதொரு தன்மைகளையும், தேசிய ஒருமைப் பாட்டு நிலைகளிலேயும், வேதாந்த ரீதியிலும் உலகம் வியக்கும்படியான, போற்றும்படியான, அந்த அத்வைதத்தைச் சொன்னவர் அந்த மகா புருஷர்.

அன்றைக்கு அவர் செய்த தொண்டும், அவர் ஏற்றி வைத்த தீபமும், இன்றும் பரம்பரையாக நம் நாட்டிலே இருக்கின்றன. அந்த ஜோதியினுடைய—அந்தப் பிரகாசத் தினுடைய ஒளியை நாம் எல்லோரும் பெற்று நம் வாழ்வைப் பிரகாசமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

உலகம் முழுவதற்கும் ஆதிசங்கரருடைய வேதாந்த தத்துவமும், ஆதிசங்கரரும் சொந்தம். அதனாலேயே ஒவ்வொருவரும் ஆதிசங்கரருடைய தத்துவங்களைத் தெரிந்து கொண்டு, அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி, ஞானதீபத்தை மனத்திலே ஏற்றிக்கொண்டு சாந்தமாகவும், சுகமாகவும், ஆனந்தமாகவும் வாழ வேண்டும்.

இந்த உலகம் எத்தனையோ கோடிக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியது. அந்த நாளிலிருந்து மனிதனும் வாழ்ந்து வருகிறான். மனிதன் தோன்றியது முதல் அவனுக்குத் தலைவலி முதலியன உண்டு. இப்படிச் சங்கடம் உண்டாகும் போது கைகொடுக்கச் சமயம் உண்டாயிற்று. கஷ்டம் தோன்றும்போது அதைப் போக்கக் காலம் காலமாக மதம்தான் உதவியுள்ளது. அவனுக்கு ஏற்படும் சங்கடங்களைத் தீர்த்துவைக்க மதங்கள் உதவியது மாதிரி வேறு எதுவும் அவனுக்கு உதவியதில்லை.

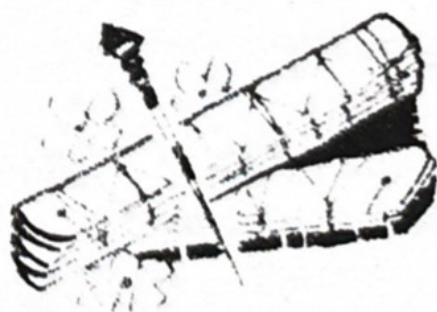
உலகில் உள்ள மனிதர்கள் யாவரும் ஏதாவது ஒரு மதத்தைச் சார்ந்தவராயிருப்பர். எந்த மாதிரி வாழ்ந்தால் குறைந்த அளவு துக்கத்துடனும் நிறைந்த அளவு சந்தோஷத்துடனும் இருக்கலாம் என்ற வழியை மதங்கள் போதிக்கின்றன. சிலர் 'வயிற்றுப் பாட்டிற்கே கஷ்டப்படும்தோது மதம் எதற்கு' என்று கேட்கலாம். இந்தியா முழுவதும் நானும் சுற்றி வந்திருக்கிறேன். ஏராளமான மக்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். குடிசையில் வாழும் மக்களிடம் உள்ள மதப்பற்றோ சமயப்பற்றோ வேறு எவரிடமும் காண முடியாது. நாகரிகமாயுள்ள மக்களுக்குத்தான் மதபோதனை தேவைப்படுகின்றது.

கிராம் மக்களிடையே மதப்பற்று நன்றாக உள்ளது. சந்தர்ப்ப வசத்தால் மத நம்பிக்கை ஓரளவு குறையலாம். சூழ்நிலை நன்றாயிருந்தால் எல்லோரிடமும் மதநம்பிக்கை மிகுந்து காணப்படும்.

இது உலகைப் பார்ப்பவர்களின் உளப்பாங்கைப் பொறுத்தது. கெடுதலிலும் நல்லதைத் தருமர் கண்டார்; நல்லதிலும் கெடுதலைத் துரியோதனன் கண்டது அவனது மனநிலையைப் பொறுத்ததாகும்.

மாமிச வியாபாரம் செய்து ஜீவனம் செய்யும் ஒருவனை அவர்கள் இருவரும் பார்த்தனர். 'பிராணி ஹிம்சை செய்கிறானே' என்று ஒரு நொடி தருமர் நினைக்கிறார். அந்த வியாபாரி முதலில் இறைச்சியை எடுத்துத் தெருவி லும் கூரையிலும் போட்டுப் பறவைகளுக்கும் பிராணி களுக்கும் உணவளித்துவிட்டு வியாபாரம் தொடங்குவதைப் பார்த்ததும், அவன் செய்யும் தொழில் கெடுதலாகத் தருமர் கண்களுக்குப் படவில்லை. அப்படி அதர்மச்செயல் என்று ஒரு நொடி எண்ண நேர்ந்ததுகூட துரியோதனன் பக்கத்தி லிருந்தது காரணமாக இருக்கலாம்.

எனவே, மனித வாழ்வில் சூழ்நிலை நல்லதாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவசியமாகும். கெடுதல் குறைவாகவும், நல்லது அதிகமாகவும் உள்ளவற்றை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்; பக்தியுடன் இருப்பது தவிர வாழ்க்கையில் கடைப் பிடிக்க வேண்டிய வழிகளைச் சொல்லும் மத நூல்களில் நம்பிக்கை கொண்டு அவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

நெற்றியில் திருநீறு, திருமண் போன்றவற்றினுள் ஏதேனும் ஒன்றை அணிவான் இந்து. அக்கினியை வழிபடுவான். துறவியாக இருப்பினும் அக்னி வழிபாட்டைப் பிறர் செய்கையில் மதிப்பான். ஆறு, மலை என்பனகூட ஓர் இந்துவுக்குத் தெய்விகம் நிறைந்த புனிதப் பொருள்களாகத் தோற்றமளிக்கும். அவை மாற்றானுக்கு வெறும் இயற்கை அழகு பொருந்திய காட்சிகள் மட்டுமே. காதில் தோடு போன்ற அணிகலன்; நெற்றியில் குங்குமம் போன்ற மங்களச் சின்னங்கள்; கணவனுடன் வாழும் இந்துப் பெண்மணிக்குரிய அடையாளங்களாம்.

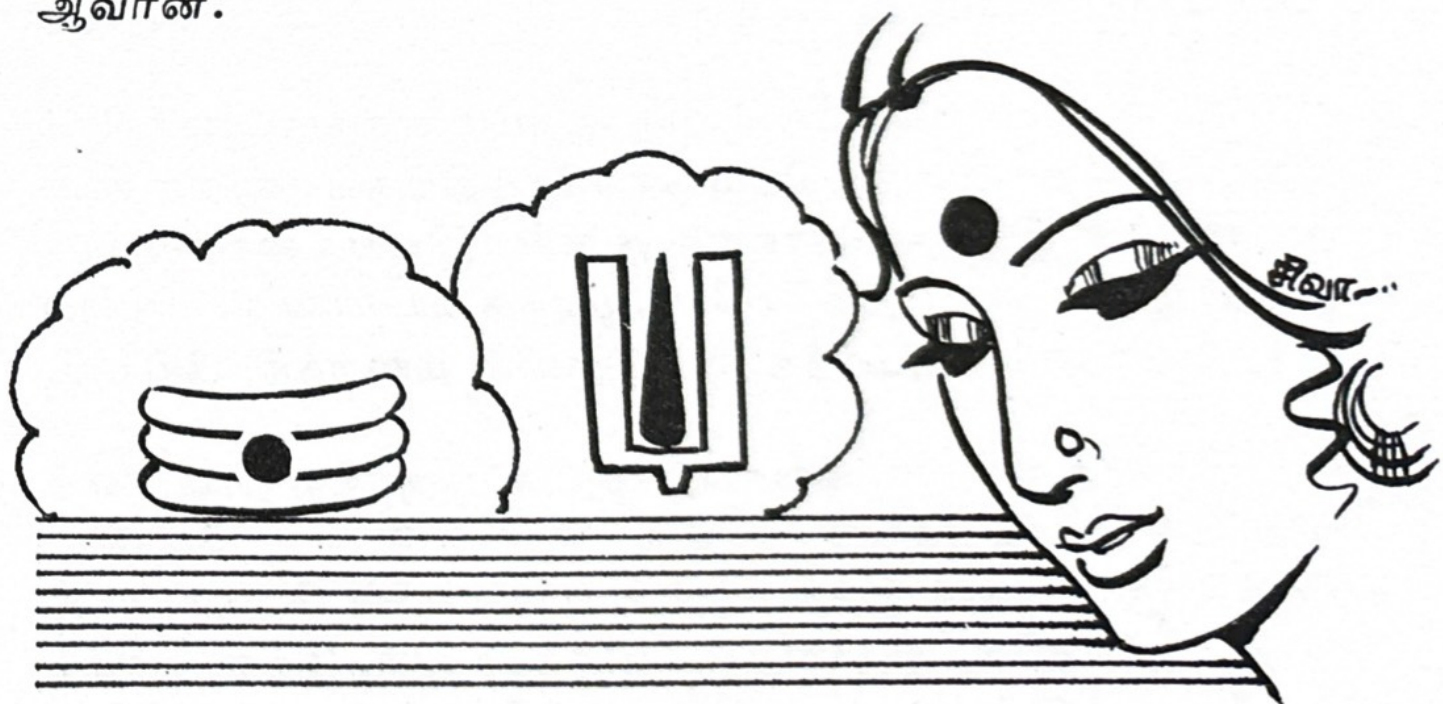
செத்தபின் மனித உடலைப் புதைக்கவோ எரிக்கவோ செய்வான் இந்து. மீண்டும் பிறப்பு எவர்க்கு இல்லையெனத் தோன்றுகிறதோ அத்தகைய பெரியோர்களின் சடலம் புதைக்கப்படும், மற்றைய அனைவரும் பிறந்தும் இறந்தும் திரும்பப் பிறந்து கொண்டும் அவரவர் கர்மபலன்களை அனுபவித்துக் கொண்டும் இருப்பவர்கள்.

இறைவன் பல வழிகளிலும் இருக்கலாம். உருவம் எப்படி இருப்பினும் கடவுள் என்பது ஒரே ஆதார சக்தி தான். பரப் பிரம்மம் ஒன்றே ஒன்று. இவை போன்ற பல

அடிப்படையான லக்ஷணங்கள், நம்பிக்கைகளைக் கொண்ட வனே இந்து ஆவான்.

கடவுளை இன்ன நிறம், இன்ன சுவை என்றெல்லாம் சொல்ல முடியாது. மின்சாரத்தைக் காட்டு என்றால் காட்ட முடியுமா? அதன் ஆற்றலை விளக்குப் போட்டோ, ஹீட்டரை முடுக்கியோ, ஏன் வெற்றுக் கம்பியைத் தொட்டுப் பார்த்தோ உணரலாம். உள்ளத்தால் உணரவேண்டியது பரம் பொருள். சுவாமி கறுப்பா—சிவப்பா எனக் கேட்பவர் களுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாது.

ஒவ்வோர் இடத்திற்கும் உரிய ஓர் உடை, வெளித் தோற்றம் உண்டு. கோவிலுக்குச் செல்பவன் தூய உடை அணிந்து நெற்றியில் உரிய சின்னத்தைத் தரித்துக் கொள்ள வேண்டும். வெறும் மனத்தூய்மை மட்டும் போதாது. உள்ளத் தூய்மை வெளித் தோற்றத்திலும் தெரிய வேண்டும். இவற்றை யெல்லாம் கடைப்பிடிப்பவன் இந்து ஆவான்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் இந்த உலகில் எவ்வித துக்கமுமில்லாமல், எவ்வித கஷ்டத்தையும் அனுபவிக்காமல் வாழ வேண்டும் என்றே ஆசைப்படுகிறான். அது மட்டுமன்று; பரிபூர்ண சந்தோஷத்தை, அதாவது துக்கக் கலப்படமில்லாத சாச்வதமாக இருக்கக் கூடிய சந்தோஷத்தை—சுகத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறான். இங்ஙனம் துக்கத்தினால் கரைபடாததும், எப்பொழுதும் பூரணமாயுள்ளதுமான சந்தோஷத்தை—ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பது நமது பிறப்புரிமை.

நம் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் ஆத்மா என்பது ஒன்றிருக்கிறது. அது தான் அநித்தியமான சரீரத்திற்குள், சரீரத்துக்கு ஆதாரமாக இருந்து கொண்டு நம்மை இயங்க வைக்கிறது. இந்த ஆத்மா சுபாவத்திலேயே ஆனந்த மயமானது. ஆனால் இந்த ஆனந்தம், அடர்ந்த ஓர் இருளில் மறைந்திருக்கிறது.

இந்த உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருக்கிற நாம், எத்தனையோ காரியங்களைச் செய்து கொண்டு வர வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இந்த உலக வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதி துக்க மயமாகவே இருக்கிறது. இருந்தாலும், இந்த வாழ்க்கையின் மத்தியில் அவ்வப் பொழுது மேற்படி ஆனந்தத்தின் சிறுசிறு துளிகளையே நாம் நாடிச் செல்கிறோம்.

இருள் அகன்று விட்டால் அந்த இருட்டினால் ஏற்பட்ட கஷ்டங்களும் அகன்று போகும் அப்படி அகன்று போவ தற்கு வெளிச்சம் தேவை. ஒரு விளக்கை ஏற்றி வைத்த மாத் திரத்தில் இருள் தானாகவே அகன்று விடுகிறது.

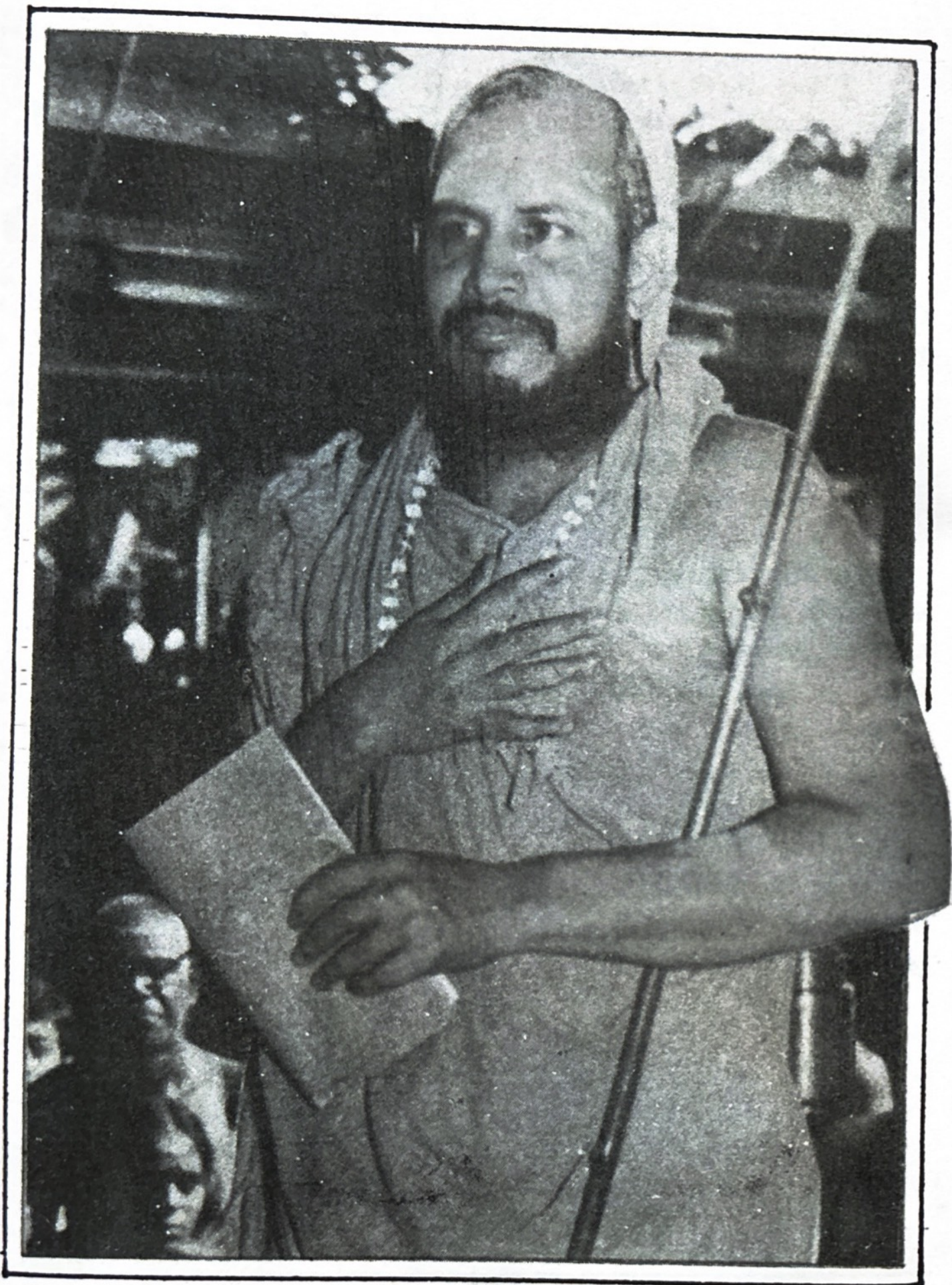
சம்சாரம் என்னும் அந்தகார சுழலில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிற நமக்கு வெளிச்சத்தை—விளக்கை அருளக் கூடியவன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன்தான் சர்வேச்வரன்.

‘உலகம் யாவையும் தாமுள் வாக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா விளையாட்டு உடையவன்’

அந்த சர்வேச்வரன்; அவன் சர்வக்ஞன். சகல சக்திகளும் உடையவன். ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் மூலம் அவனைக் கண்டறிந்த மகரிஷிகள், பக்தர்கள், இப்படிப் பலரும் ஒன்றிய மனத்துடனும், தங்கள் ஆவி உடைமை எல்லாவற்றையும் அவனிடத்தில் ஒப்புக் கொடுத்து விட்ட மனப்பான்மையுடனும், அந்தச் சர்வேச்வரனை வழிபட்டு வருவது தான், அவர்களுடைய இலட்சியமாயிருந்து வந்திருக்கிறது. அப்படி அந்தச் சர்வேச்வரனை வழிபட்டு வந்ததன் மூலம் தங்களுக்குத் தேவைப்பட்ட ஆன்மீகச் செல்வம் அனைத்தையும் பெற்று விட்டதாக உணர்ந்து ஆனந்தமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ॐ

எல்லாவற்றிற்கும் ஆசைதான் காரணம். ஆசை பூர்த்தியாகாவிடில் மீண்டும் முளைக்கிறது. அது மேலும் வளர்கிறது. உடம்பில் சிரங்கு ஏற்பட்டால் அதைச் சொறிகிறோம். அப்போது சுகமாகத்தான் இருக்கிறது. பிறகு அந்தப் புண் எரியும். அதுபோல ஆசை அதிகமானாலும் பிறகு சிரமத்தையும் கஷ்டத்தையும் தரும். ஆசைக் கொடியை வேரோடு பிடுங்கி எறித்து விட வேண்டும். பொறுமையைக் கை கொள்ள வேண்டும். பொறுமையினால் ஆசை அற்று விடும். கர்வம் கூடாது. பாபம் செய்வதில் எண்ணம் இருக்கக்கூடாது. உண்மையே பேச வேண்டும். நல்லோர் வழியைத்தான் அனுசரிக்க வேண்டும். படித்தவரோடு அதிகம் சேர வேண்டும். ஒழுக்கம் உள்ளவரோடு பழக வேண்டும். கௌரவிக்க வேண்டும். வணக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அபகீர்த்தி வரும்படியாக நடந்து கொள்ளக் கூடாது. கஷ்டப்படுகிறவர்களிடம் தயை காட்ட வேண்டும். இவற்றைக் கடைப்பிடித்தால் தான் ஆசைகள் அற்றுப் போகும். இவைதான் நல்லோர் செய்யக்கூடிய காரியம்.

சிலர் தலை நரைத்து உடல் சுருங்கி, கிழவர்களான பிறகும் கூட ஆசையை விடமாட்டேன் என்கிறார்கள். ஆசை மட்டும் பால்யமாகவே இருக்கிறது. வயதானபின்

தூக்கம் வருவதில்லை. அதற்குப் பழைய நினைவுகள் விட்டுப் போகாமல் வந்து கொண்டிருப்பதே காரணம். அப்போது தான் பகவானை நினைக்க வேண்டும். பகவானை நினைக்கப் பால்யப் பழக்கம் வேண்டும். பால்யத்திலேயே பகவானை நினைத்தால்தான் வயதான பிறகும் ஈசனை நினைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வரும். ஆசை ஒழிய நல்ல குணங்கள் வளரவேண்டும். அதுவும் பால்யத்திலேயேதான் உண்டாக வேண்டும். கடைசிக் காலத்தில் கடவுளை நினைத்தால் சித்தம் போல் எதுவும் கிட்டாது. அடுத்த பிறவியில் நன்றாக இருக்க நாம் கடைசிக்காலத்தில் எதை நினைக்கிறோமோ அதுதான் கிட்டும். எதையாவது நினைத்துக் கொண்டு மூச்சைவிட்டால் அதன்படியே தான் பிறப்போம். அதற்குத்தான் நல்ல அப்பியாசம் வேண்டும் என்று கூறுகிறோம்.

ॐ

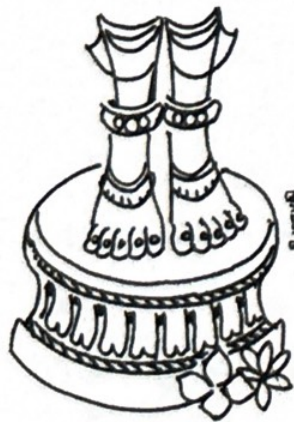

எல்லா மதங்களும் மனிதனை உயர்த்தும் படிக்கட்டுகள் போன்றவை. அவை ஒன்றுக்கொன்று உபகாரமாக இருக்குமே தவிரச் சண்டைபோட ஏற்பட்டதில்லை. மத நூல்களின் அடிப்படையில் வேறுபாடு எதுவுமில்லை. அவற்றை வியாக்கியானம் செய்வதில் தான் முரண்பாடு ஏற்படுகிறது. நெற்றியில் விபூதி, திருமண், திலகம் இடுபவர் எல்லாம் பந்துக்கள் என்று ஆதிசங்கரர் கூறுகிறார். மூன்று உலகமும் நமது நாடு என்கிறார். அத்தகைய பரந்த உள்ளமும் மத அடிப்படையில் ஒருமைப்பாடும் சமயப்பற்றும் எல்லோரிடமும் ஏற்பட வேண்டும்.

பகவான் அருளை அடைய மனிதப் பிறவி கிடைத்துள்ளது. அவர் தொடர்பில்லாமல் எந்தக் காரியமும் நடப்பதில்லை. மின்சாரம் எப்படி மைக், விளக்கு போன்ற எல்லாவற்றிலும் ஒரே சமயத்தில் ஊடுருவி இருக்கிறதோ, அதுபோல பகவான் எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவியுள்ளார். பகவானைச் சரணடையும் பொழுது மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றினாலும் சரணடைவதே சிறந்தது. அத்தகைய நிலை ஏற்படுகையில் பரிபூர்ணமான சாந்தி கிடைக்கும். நல்லது நடந்தால் அதற்குத் தான் தான் காரணம் என்றும், கெட்டது நடக்கும்போது விதி காரணம் என்றும் கூறுவது சகஜம். அப்படியில்லாமல் இரண்டும் பகவானால்தான்

நடத்தப்படுகின்றன என்ற உணர்வு ஏற்பட வேண்டும். அதற்கு வழி ஏற்படுத்துவதே மதம். அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடன் கடவுளிடம் பக்தி செலுத்த வேண்டும். நாம் அனைவரும் பகவானின் குழந்தைகள் என்பதை உணர்ந்து, அன்புடன், மதப்பற்றுடன் வாழ்ந்தால் மன அமைதி கிடைக்கும்.

அநாதி காலமாகக் காத்துவரும் மதம் நம்மைக் கை விட்டு விடாது. சமயப் பற்றுடன் சேர்ந்த கடவுள் பக்தியை எல்லோரும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். நமது கலாச்சாரம் என்ன என்பதுகூட நமக்குத் தெரியாத நிலை உள்ளது. பிராணிகளாவது ஒரு நிமிஷம் நின்று சாப்பிடும்; நமக்கு அதற்குக்கூட நேரமில்லை. இந்த நிலை மாறி நமது கலாச்சாரப் பழக்கவழக்கங்களைப் பின் பற்றினால் நமது தேசம் நன்றாகியிருக்கும். இதை அரசு செய்ய முடியாது. அரசியல் வாதிகளோ அரசாங்கமோ இது ஏற்பட உதவியாயிருக்கலாம். ஆனால் தனிமனிதர் ஒவ்வொருவரும் மாறுவதன் மூலமே சமுதாயம் முழுவதும் மாறுபடும். மதத்தை விட்டுக் கலாச்சாரம் தனியாயிருக்க முடியாது. கலாச்சாரமில்லாத மதமில்லை. சமயப் பற்றினால் கலாச்சாரத்தைக் கடைப்பிடித்து நாம் ஒன்றாயிருக்க வேண்டும். அப்போது பிரச்னைகள் குறையும்; தேசம் சுபிட்சமாயிருக்கும்.

முதலில் முதியவர்கள் பயிலட்டும்

தூர்மங்களும், மதாசாரங்களும், நிலைப்பதும் சிதைவதும் நம்முடைய மனதைப் பொறுத்த அம்சங்கள். நவீன நாகரிகப் போக்கிற்கு அதிகமாக இடம் கொடுத்து விட்டதாலேயே இன்றைய இந்தியர் வாழ்க்கை முறையில் நமது அனாதியான நன்னெறிகளும், நல்லொழுக்கத்திற்கு வித்திடும் சமயக் கோட்பாடுகளும், பெருமளவில் மங்கிவிட நேர்ந்தன.

வயதிலும், வாழ்வின் முதிர்ச்சியிலும், பெரியவர்களாக உள்ளவர்கள், முதலில் அன்னியப் பழக்க வழக்கங்களின் மீதான மோகத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, நமது குல தர்மங்களை நியமத்தோடு கடைபிடித்து வருவார்களானால், அவர்களைப் பார்த்து இளைஞர்களும், நல்வழிப்படுவார்கள். எனவே இன்றைய தலைமுறையாளரைப் பழிக்காமல் பாரதத்தின் கலாசார மேன்மைகளையும் குணங்களையும் முதலில் முதியவர்கள் பயிலட்டும்.

வடக்கு, தெற்கு, கிழக்கு போன்ற பேதங்கள், வேதத்தில் இல்லை. நடைமுறை சௌகரியங்களுக்காகவே இவ்வாறான திசைச் சொற்கள் வழங்கப்படுகின்றன. பாரதம் முழுமைக்கான ஒருமைப்பாட்டிற்கும் ஆன்ம நேயத்திற்கும் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்கள் விஷயத்தில் இத்தகைய திசை நோக்குப் போய்விடுகின்றது.

தர்மங்கள் தழைப்பது என்பது மனித வாழ்வின் குணத்தின் ஒரு கூறு இயல்பாகவே அமைந்திருந்தாலன்றி என்னைப் போன்ற எத்தனை சங்கராசாரியர்கள் வந்துப் போதித்தாலும் பயனில்லை. எத்தனையோ மகர்ஷிகளும் சமயாசாரியர்களும் இதுவரைக்கும் நமக்கு ஆன்மீக உயர்வுக்கும் நிறை வாழ்வுக்கும் உரிய கருத்துச் செல்வங்களை அளித்துச் சென்றிருக்கிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் காற்றில் பறக்கவிட்ட காரணத்தினாலேயே ஒரு காலத்தில் பிரும்மாண்டமான பரப்பளவில் பரவியிருந்த இந்தப் பரத கண்டம், நாளடைவில், பாகிஸ்தான் என்றும் பங்களா தேஷ் என்றும் பல பகுதிகளாக உடைய நேர்ந்தது. ஆங்கிலேயர் காலத்திலேயே, அல்லது அவர்களுக்கும் முந்திய மொகலாயர் ஆட்சியின் போதே கூட உரிய கௌரவத்துடன் புழங்கிவந்த வடமொழி சுதந்திர பாரதத்தில் அறவே ஒழிக்கப்பட்டு வழக்கொழிந்து போனதற்கும் நமது சிரத்தையின்மையும், மேல் நாட்டு மோகமும் முக்கிய காரணம்.

இவ்வாறான தற்காலத்தின் வருந்தத்தக்க மானுட இயல்புகள் அனைத்தும் மாறி மீண்டும் நம்முடைய புராதன சீலங்கள், பரவுவதற்கு உத்தரபாரத பிரஜைகள் சிறந்த வழிகாட்டியாக அமையட்டும்.

உத்தரம் என்றாலே 'மேன் மேலும்' என்று பொருளாதலால் எல்லா வகைகளிலும், சிறந்து நின்ற பண்டைய பாரத ஆன்மாவைப் பிரதிபலிக்கச் செய்யும் இந்திய வாழ்க்கை முறையின் சமயச் செறிவுக்கும் வேத நெறிகளின் உயர்வுக்கும் மேன்மேலும் தொண்டாற்றி எல்லாத் துறைகளிலும் இந்தப் பகுதி மக்கள் முன்னணியில் திகழ்ந்து பாரத தேசம் முழுவதற்குமே சிறந்த வழிகாட்டியாக அணிகலனாக அமையட்டும்.

51 உத்தமமான ஆசாரிய புருஷர்

ஸ்ரீபகவத் பாதர்கள், உலகத்தில் அடையக் கூடியதில் மிகவும், துர்லபமானவை மூன்று; அதாவது (1) மனிதனாகப் பிறப்பது, (2) கஷ்டத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்ற தீவிர ஆசையுடனிருப்பது, (3) மகான்களுடைய சம்பந்தம் இம்மூன்றும் மிகவும் துர்லபம். ஈச்வரனுடைய அனுக்ரகத் தால் தான் இவை கிடைக்கும்.

நாம் எல்லோரும் ஏதோ புண்ணிய வசத்தினாலும் ஈச்வர அனுக்ரகத்தினாலும் மனிதர்களாகப் பிறந்திருக்கிறோம். சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் கஷ்டத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்னும் ஆசையிருக்கிறது. அந்த ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்குத் தான் மகா புருஷர்களான ஆசார்யர்களின் அனுக்ரகம் வேண்டியிருக்கிறது. இப்பொழுது நாம் எல்லோரும் ஈச்வரனுடைய அனுக்ரகத்தைப் பெற்றவர்கள் தாம் என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம்.

மகான் என்றால் எவ்விதம் இருப்பார் என்று பகவத் பாதர்கள் உபதேசிக்கையில், “சாந்த ஸ்வரூபர்களாகவும், தமக்கென்று ஒரு பிரயோஜனத்தையும் எதிர்பாராமல் உலகத்தின் க்ஷேமத்துக்காகவே தம் உடல், தபஸ் எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணம் செய்பவர்களாகவும், பூரண, உண்மையான, என்றும் அழிவில்லாத, ஆனந்த ஸ்வரூபமான ஈச்வர

ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்களாகவும், சகல துக்கங்களிலிருந்து விடுபட்டவர்களாகவும் இருப்பார்கள்'' என்று அருளியுள்ளார்.

எவ்விதம் மேகம் உலக கேஷமத்துக்காக ஒரு பிரயோஜனத்தையும் எதிர்பாராமல் வர்ஷிக்கிறதோ, எவ்விதம் பகலில் சூரியனால் ஏற்பட்ட தாபத்தை இரவில் ஜீவராசிகளின் நன்மைக்காகச் சந்திரன் பிரகாசித்துக் குளுமைப்படுத்துகிறானோ, அவ்விதம் ஒரு பிரயோஜனத்தையும் எதிர்பாராமல் உலக கேஷமத்துக்காகவே இரவு பகலாக ஸதுபதேசங்களையும், ஸத்காரியங்களையும் செய்துகொண்டு அனுக்ரகித்து வருபவரே உத்தமமான ஆசாரிய புருஷர். அப்பேர்ப்பட்ட ஆசாரியரை அடையும் பாக்கியம் நம் அனைவருக்கும் கிடைத்திருப்பது ஈசுவரனின் பூரண அனுக்ரகம்.

ஆகையால் துர்லபமான இந்த மனிதப் பிறவியை அடைந்த நாம் ஸகல துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு சாந்தமாய், ஆனந்தமாய் இருப்பதற்கு, ஸ்ரீ பரமேஸ்வரனின் அவதாரமான ஸ்ரீ பகவத் பாதஸ்வரூபமான நம் ஆசார்யாளுடைய அனுக்ரகம் நம் அனைவருக்கும் ஏற்பட்டு நாம் சகல ச்ரேயஸ்களையும் அடைவோமாக.

கோவிலில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ள லிங்கம் சிரிக்கிறதா அல்லது ஒன்றும் செய்யாமலிருக்கிறதா என்று கூற முடியாது. ஆனால் தக்ஷிணமூர்த்தியின் பிம்பத்தை எடுத்துக் கொண்டால் பால்யமாகவே இருக்கும். நல்ல களையோடு சிரித்துக் கொண்டு இருக்கும். சிரிப்பு சொட்டும். ஆனந்தமாகக் காணும். துக்கமே இராது. இளம் வயது. ஆனால் ஜடை மட்டும் பெரிதாக இருக்கும். உடலில் பால்யம், மந்தகாசத்துடன் தோற்றமளிக்கும். அவர் முன்னால் நான்கு சிஷ்யர்கள் கை கூப்பி நிற்பார்கள், அவர்கள் தங்கள் கஷ்டத்தைச் சொல்ல வந்திருப்பது போல் இருக்கும்.

தக்ஷிண மூர்த்தியின் சொரூபத்தையே நாம் நிலைக்கச் செய்து கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் நாமும் ஆனந்தமாக இருப்போம். சிறுவர்களாக இருக்கத்தான் எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள். அதற்கு தக்ஷிணமூர்த்தியை உபாஸனை செய்ய வேண்டும். நாமும் எப்போதும் நிலையான மந்தகாசத்தோடு இருப்போம். பால்யமாக இருக்க நிச்சிந்தையாக இருக்க வேண்டும். நாம் தூங்கும் சமயத்தில் தான் ஒன்றும் செய்யாமலிருக்கிறோம். அதனால் தான் எழுந்திருக்கும்போது தெம்பு வளர்ந்து எழுந்திருக்கிறோம். நிச்சிந்தையாக இருந்தால் தான் பால்யமாகக் களைப்பில்லாமல் இருக்கலாம்.

தக்ஷிண மூர்த்தியை வணங்குவது போல விநாயகரை வணங்குவதும் மிக அவசியம். பல கவிகள் விநாயகரை மட்டுமே வணங்கியிருக்கிறார்கள். அம்பாள், மாதா, அம்பிகையை மட்டுமே பூஜை செய்து முக்தி அடைந்தவர்கள் பலர். எல்லாவற்றிற்கும் குரு வேண்டும். குருவுக்கு விசேஷம் எப்போதும் உண்டு. பகவானைத் தியானம் செய்து குரு பக்தியை வளர்த்தால் சிறுவயதிலே பக்தி வளரும். ஈசனை உபாசிக்க குருவின் அருள் அவசியம்!

நம் வாழ்வை நோக்கிப் பீடு நடை போட வேண்டுமாயின், நமது சமுதாயத்தை நாம் நன்கு உணர வேண்டும். அதற்கு ஆசிரியர்களின் சேவை அவசியம் தேவை. ஆசிரியர்கள் சமயக் கருத்துக்களையும் உண்மைத் தத்துவங்களையும் நன்கு தெரிந்து கொண்டால் போதும். அவர்கள் தங்களிடம் கல்வி கற்க வரும் நூற்றுக்கணக்கான சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு நூலறிவுடன் மெய்யறிவையும் ஊட்டிட முடியும். இதற்காகவே சமய போதனை வகுப்புகள் ஆங்காங்கு நடத்தப்படுகின்றன.

நாட்டின் எதிர்காலம், இளைஞர்களின் கையில் இருக்கிறது. இளைஞர்கள் ஒழுக்கமும், சீலமும் நற்பண்பும், நன்னடத்தையும் உடையவர்களாக விளங்கினால் சமுதாயம் சிறப்படையும். அதற்கு அவர்கள் பெற்ற கல்வி முழுமை பெற்றதாக இருக்க வேண்டும். கல்வி எப்பொழுது முழுமை பெறும்? சமயம் தழுவிய கல்வியை அவர்கள் பெற்றால் தான். பொதுவாகக் கல்வி முழுமை பெற்றால் தான் கட்டுப்பாட்டுணர்வையும், ஒழுக்க உணர்வையும் பெற முடியும்.

இந்நிலையில் இளைஞர்களையும், சிறுவர் சிறுமிகளையும் நல்வழிப் படுத்தும் பொறுப்பு ஆசிரியர்களிடமும் பெற்றோர்களிடமும் உள்ளது. இதில் மகத்தான பொறுப்பு ஆசிரியர்களுடையதே யாகும்.

அன்போடும், பரிவோடும் நல்ல சிந்தனைகளை மாணவர் களுக்கு ஊட்டினால் எதிர்காலம் ஒளி பொருந்தியதாகி விடும்.

ஆலய வழிபாடு அனைவருக்கும் இன்றியமையாத ஒன்று. ஆலயத்தில் மூல உருவத்தை நெஞ்சில் இறுத்தி வழிபட வேண்டும்.

தெய்வம் இகழேல் என்று ஔவைப் பிராட்டி கூறியுள்ளது போல் தெய்வத்தைப் போற்றிப் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும்.

கோயிலில் வழிபடும் போது வழங்கப்படும் விபூதி, குங்குமப் பிரசாதங்களை ஒவ்வொருவரும் அணிந்து கொள்ள வேண்டும். சிலர் அணிந்து கொண்டு மீதமுள்ளதைக் கோயிலில் எங்காவது வைத்து விட்டுப் போகிறார்கள். இது கூடாது. மீதமுள்ள பிரசாதங்களை வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்றால் வீடும் சுபீக்ஷம் பெறும்.

ஒருவன் கட்டாயம் செய்தாக வேண்டிய தர்மங்களைப் போல் மற்றொருவன் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் இருக்க மாட்டா. ஒன்றுக்கு ஒன்று சம்பந்தமில்லை. ஸ்வதர்மத்தைச் செய்ய வேண்டியதுதான் ஒருவனுக்கு முக்கியமே தவிர மற்றொருவன் செய்ய வேண்டிய தர்மத்தைப் பொறுத்ததாக இருக்கக் கூடாது.

அது போல ஒருவன் மற்றொருவனுடைய கடமைகளைச் செய்வதாகச் சொல்லிக் கொண்டு தான் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைப் பற்றிக் கருதாமல் விட்டுவிடக்கூடாது. பிறர் செய்யவேண்டிய கடமைகளைக் கருதாமல் தன் கடமையை ஒவ்வொருவனும் செய்து கொண்டு போக வேண்டும்.

கணவன் தன் மனைவி விஷயத்தில் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்யாமல் விட்டிருக்கலாம். அதற்காக மனைவி தன் கணவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளில் தவறக்கூடாது. இப்பொழுதெல்லாம் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்யாமல் பெறவேண்டிய உரிமைகளைப் பற்றி மட்டும் அதிகம் பேசப்படுகிறது. இப்படிப் பேசாமல் அவரவர் கடமைகளைச் செய்து கொண்டுபோனால் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டு வருகிற பூசல்கள் தாமாகவே மறைந்து போகும்.

பொதுவாகச் சொல்லப் போனால் இப்பொழுது நாம் நல்வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற பழக்கத்தை இழந்து விட்டோம். கட்டுப்பாடு என்பது போய்விட்டது. அதற்குப் பதிலாக எதற்கும் இணங்கிக் கொடுத்துக் கொண்டு போகிற சபாவம் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது,

நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் ஆடம்பரம் புகுந்து கொண்டு எளிமையை அப்புறப்படுத்தி விட்டது. அழிவில்லாத ஆத்மா நமக்கு இருக்கிறது. அதன் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட வேண்டும் என்ற எண்ணம் நம்மிடமிருந்து அகன்று விட்டது. அதற்குப் பதில் அழிந்து போகக்கூடிய உடம்பைத் திருப்தி செய்வதைப் பற்றி எப்பொழுதும் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மனத்தையும் சன்மார்க்க வாழ்க்கையையும் ஒழுங்கு படுத்துவதே தபஸ். ஆனால் அந்த தபஸ் என்பது இப்பொழுது பொருளில்லாத சொல்லாகி விட்டது. ஆத்ம சக்திக்கு வேர் போன்றவை ஒழுங்குக்கு உட்பட்ட மனமும் சன்மார்க்க வாழ்க்கையும். அந்த வேர்கள் இப்பொழுது உலர்ந்து வருகின்றன.

நமக்கு ஆத்ம சக்தி எப்படி ஏற்படும்?

ॐ

சமயக் குரவர்கள் எவ்வகுப்பாராயினும், எவ்வாழ்க் கையினராயினும், ஆண்டவனின் அன்பராக (பக்திமிக்கவராக) வாழ்வரேல் அவர்களே நாம் வணங்கும் இறைவனாகும்.

மனிதர்களிடையே பணத்தினாலோ மற்ற எந்த வகையினாலோ ஏற்றவர் தாழ்ந்தவர் எவரும் இல்லை. இறைவனிடம் பக்தி செலுத்துபவர் ஏற்ற மிக்கவர். மற்றவர்கள் எல்லாம் தாழ்ந்தவர்களே. ஒளவையாரும் இதேபோன்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறார். பொருள் இருந்து ஏழை எனியோர்க்கு நல்ல காரியத்துக்குக் கொடுப்பவர் உயர்ந்தவர், அப்படிக் கொடுக்காதவர் தாழ்ந்தவர் என்று கூறியுள்ளார்.

வேற்றுமைகள் எல்லாம் சண்டை போடுவதற்கும் ஏற்றத்தாழ்வு பார்ப்பதற்கும் ஏற்பட்டதல்ல. ஒற்றுமையைக், காணத்தான், அன்பைக் காணத்தான், சகோதர சமத்துவத்தைக் காணத்தான் வேற்றுமைகள் இருக்கின்றன. ஒரு குடும்பத்தில் பல சகோதர சகோதரிகள் இருந்தால் அவர்கள் தினமும் சண்டை போடுவதற்காக அல்ல. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பரஸ்பரம் சகாயம் செய்து கொண்டு சகோதர பாசத்துடன் வாழ்வதற்குத்தான். உடம்பில் உள்ள கண், காது, போன்ற ஒவ்வொரு உறுப்பும் ஒவ்

வொரு காரியத்தைச் செய்கின்றது. அவை ஒவ்வொன்றும் நான்தான் உயர்ந்தவன், நான்தான் உயர்ந்தவன் என்று சண்டைபோட்டுக் கொண்டு பணிகளைச் செய்யாமலில்லை. அத்தனை உறுப்புக்களும் சரியாக வேலைசெய்தால்தான் சரீர ஆரோக்யம் நமக்குக் கிட்டுகிறது. நம்முடைய உறுப்புக்களிலே எந்த ஓர் உறுப்பில் கஷ்டம் வந்தாலும், சிகிச்சை செய்து சரியான முறையில் வைத்துக்கொள்கிறோம். அதுபோல இந்து மதத்தில் எத்தனை வேற்றுமை, உட்பிரிவுகள் இருந்தாலும், அவை எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இந்து சமயத்தை வளர்ப்பதற்கே தவிர அழிப்பதற்கல்ல. இந்து சமயத்தைச் சேர்ந்த எந்தப் பிரிவினருக்குக் கஷ்டம் இருந்தாலும், அந்தக் கஷ்டங்களைக் கண்டு விசாரித்து அதனைப் போக்கடிக்க முயல வேண்டும்.

உலகில் அநேக விதமான பிராணிகள் இருக்கின்றன. இவற்றுள் மனிதராகப் பிறப்பது மிகுந்த புண்யத்தின் பயனாக ஏற்படக்கூடியது. இந்த மனிதப் பிறவியில்தான் பிறவாத தன்மை பெறக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. மற்ற எல்லாப் பிராணிகளும் பிறந்து பிறந்து செத்துப்போகும். மனிதப் பிறவியில் பிறந்த நாம் சாகாமல் அமரர்களாக ஆக முடியும். அதற்கு வழியைச் சொல்கின்றவைதான் நம் முடைய மத நூல்கள். அந்த மத நூல்களில் அமரத்துவத்தை அடைய 'பாரதி'ரூபமான ஜோதியை, அதாவது ஒளியை அடைய வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பாரதி என்றால் ஜோதி வடிவமானது, ஞானவடிவமான அழிவில்லாத அமரத்துவத்தை அடைவிக்கக் கூடியது என்று பொருள். அமர என்று அடை மொழி அதற்கு இன்னும் மெருகேற்றி, நித்யமாக இருக்கக்கூடிய, வாழக் கூடிய நிலையை உறுதிப்படுத்துகிறது. இவ்வகையில் அமர பாரதி என்னும் பெயர் பொருள் பொதிந்துச் சிறக்கிறது.

“ஞானதீபேன பாஸ்வதா”

என்றும்,

‘பஹுஞம் ஜன்மஞம் அந்தே ஞானவான் மாம்
ப்ரபத்யதே’ என்றும் பகவத்கீதை கூறுகிறது.

இந்த நல்ல நிலையைப் பெறுவதற்கு இறைவன் அருள் தேவை. நதியைத் தாண்டிச் செல்லவேண்டுமானால் படகு தேவை. அதுபோல் பிறவிக்கடலைத் தாண்டிச் செல்வதற்கு குருவின் அருள் தேவை. தாமரையில் கிடக்கும் தண்ணீர் தாமரையில் ஓட்டாததுபோல் குரு நம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தாலும், எவ்விதமான இன்பதுன்பத்திலும் ஓட்டாமல் அருள் பாலிப்பவர். அறியாமையிலிருந்து விடுபட்டவர் குரு. ஆகவேதான் நம்முடைய அறியாமையையும் துன்பத்தையும் குருவால் அகற்ற முடிகிறது.

குருவிற்கு உவமை உலகத்திலேயே கிடையாது. 'சந்திரன் போல் முகம்' என்று சொல்லலாம். 'தாமரை போல் மலர்ந்த முகம்' என்றும் சொல்லலாம்.

இதுபோல எதையும் சுட்டிக்காட்டி குரு என்று உவமை கூறமுடியாது.

“த்ருஷ்டாந்தோ நைவத்ருஷ்ட: த்ரிபுவனஜடரே ஸத்குரோ; ஞானதாது:”

என்று ஆதிசங்கரரே கூறுகிறார்.

குரு ஜாஜ்வல்யமான தேஜஸை உடையவர். ஆனால் சந்திரன் போல் குளிர்ந்தவர். இயற்கையாகவே பலனையும் எதிர்பார்க்காமல் அன்பாயிருப்பவர். ஆயிரம் ஆண்டு தவம் செய்த பலனை ஒரு நிமிஷத்தில் தம்முடைய தவ வலிமையினால் அருள் பாலிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்.

பகலில் சூரிய கிரணத்தினால் தகிக்கப்பட்ட பூமியை இரவில் சந்திரன் எப்படி இயற்கையாகவே குளிரச்செய்கிறானோ அதுபோல் ஸம்ஸார தாபத்தை இயல்பாகவே

அகற்றுபவர், கருணையின் இருப்பிடமானவர், தம்மை
வணங்குபவர்க்கெல்லாம் பந்துவாக விளங்குபவர்.

இவ்விதம் அநேக மகிமை பொருந்திய குருவை நாம்
வாழ்க்கையில் அடைந்து ஞான ஒளியைப் பெற வேண்டும்.
அப்படிப்பட்ட குருவாக இன்று நம்மிடையே பிரகாசித்துக்
கொண்டிருப்பவர் ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர
ஸ்ரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் அவர்களே.

57இந்து மதமும் இறையணர்வும்

நமது நாடு புனிதமான நாடு. காசி முதல் ராமேசுவரம் வரையில் உள்ள எந்த ஊரை எடுத்துக் கொண்டாலும், ஒவ்வொரு ஊரும் இறைவனின் தொடர்போடும், புனிதமான நதிகளின் தொடர்போடும், பவித்ரமான மலைகளின் தொடர்போடும் திவ்வியமான க்ஷேத்ரங்களின் தொடர்போடும் விளங்குகின்றன. இப்படியாகப் புனிதத்துக்குப் புனிதம் சேர்க்கின்றன.

கோவிலை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் பழைய காலத்தில் கிராமங்களும், நகரங்களும் விளங்கின. தற்காலத்தில்தான் மக்கள் வசிப்பதற்கு ஏற்ப ஆலயங்களை அமைப்பது என்ற பிற மதத்தினர் காட்டிய வழியில் நாம் சென்று கொண்டிருக்கிறோம்.

இந்து மதத்தைப் பொறுத்தவரை இறைவன் தொடர்பில்லாமல் எந்தக் காரியமும் இல்லை. அரச மரத்தைச் சுற்றி வந்தால் அங்கு ஒரு பிள்ளையாரை வைத்து அரசமரத்தில் இறைவனைக் காண்கிறோம். சமுத்திரத்தைக் கண்டால் அதை நீரோட்டமாகக் கருதாமல் புனிதத் தன்மையுள்ளதாகக் கருதுகிறோம். அதன் நீரைத் தலையில் தெளித்துக் கொள்கிறோம். நீராடுகிறோம்.

எந்தப் பொருளையும் பவித்ரமான எண்ணத்துடன் அணுகுவதுதான் இந்து மதத்தின் தனிச் சிறப்பு.

நாம் நமது இந்து சமயத்தைப்பற்றி நன்றாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும். சமய நூல்கள் தற்காலத்தில் ஏராளமாக வெளிவருகின்றன. அவற்றைப் படித்து சமய உணர்வு பெறவேண்டும்.

நம் வீட்டுக் குழந்தையை நாம் பாராட்டிச் சீராட்டி வளர்ப்பதென்றால் பிற குழந்தைகளுக்குத் தீங்கு நினைக்கிறோம் என்று பொருள் அல்ல. நமது குழந்தையை நல்ல முறையில் வளர்ப்பது நமது ஆனந்தத்திற்கும் திருப்திக்கும் தான். அதுபோல் நாம் நமது சமயத்தை வளர்த்தால் நம் வாழ்க்கை உயரும், இறைவன் அருளும் பெருகும்.

நாம் எந்த நிலைமையில் வாழ்ந்தாலும், எந்த அரசியல் கட்சியில் இருந்தாலும் நமக்கு என்று ஒரு மதம், கலாசாரம், பண்பாடு உண்டு என்பதை உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும்.

மற்ற மதத்தினரும் அரசியலில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் மதத்தை இழிவு செய்து கொண்டு அரசியலில் இல்லை. இதை நாம் மறக்கக் கூடாது.

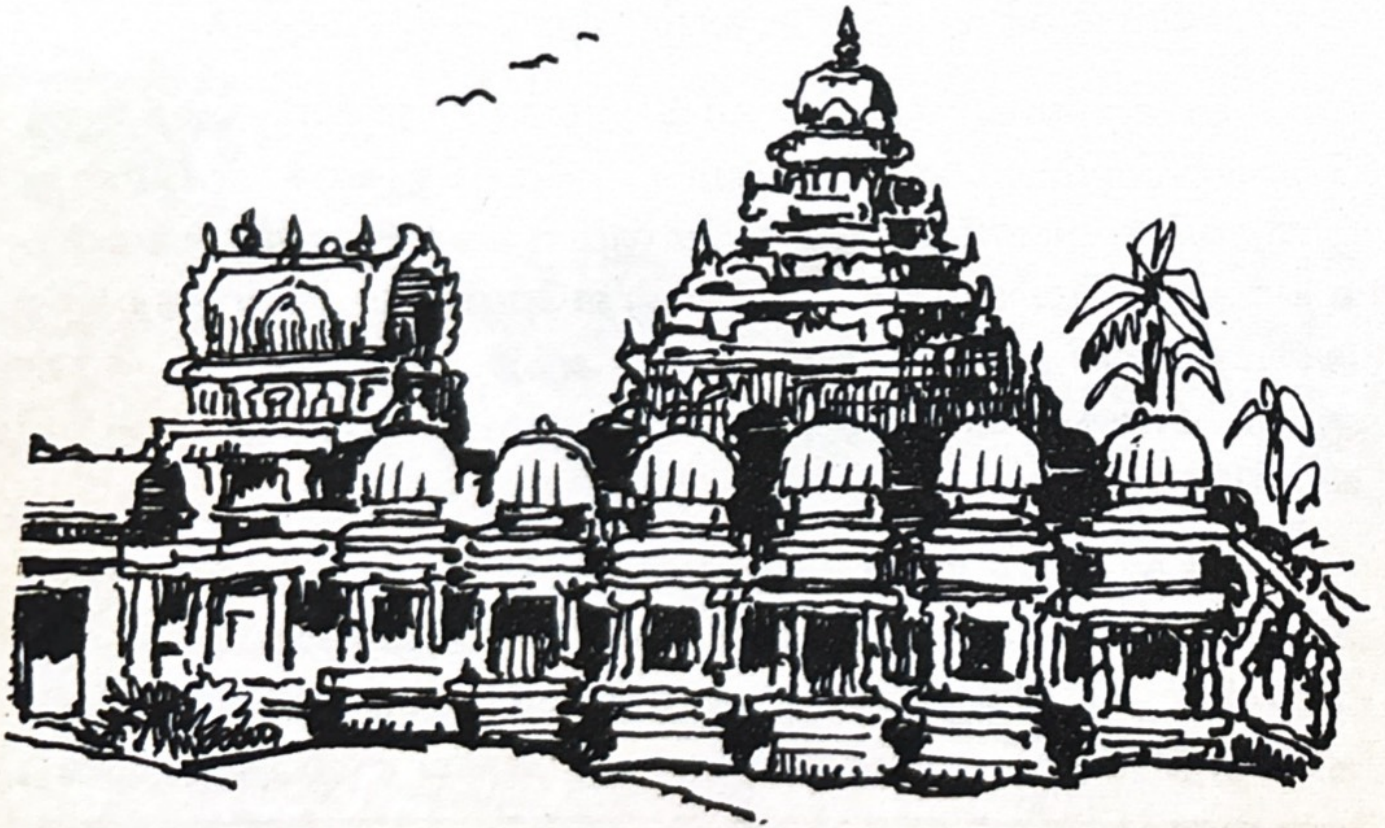
மத உணர்வு குன்றுவதால் நம்மை நாமே அழித்துக் கொள்கிறோம். எல்லோரும் கோவிலுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கி மேன்மேலும் தங்கள் வாழ்க்கையை உயர்த்தி மேம்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக அமைந்தவைதான் கோயில்கள். அந்த நோக்கத்தில் தான் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக நம் கோயில்கள் விளங்கி வருகின்றன.

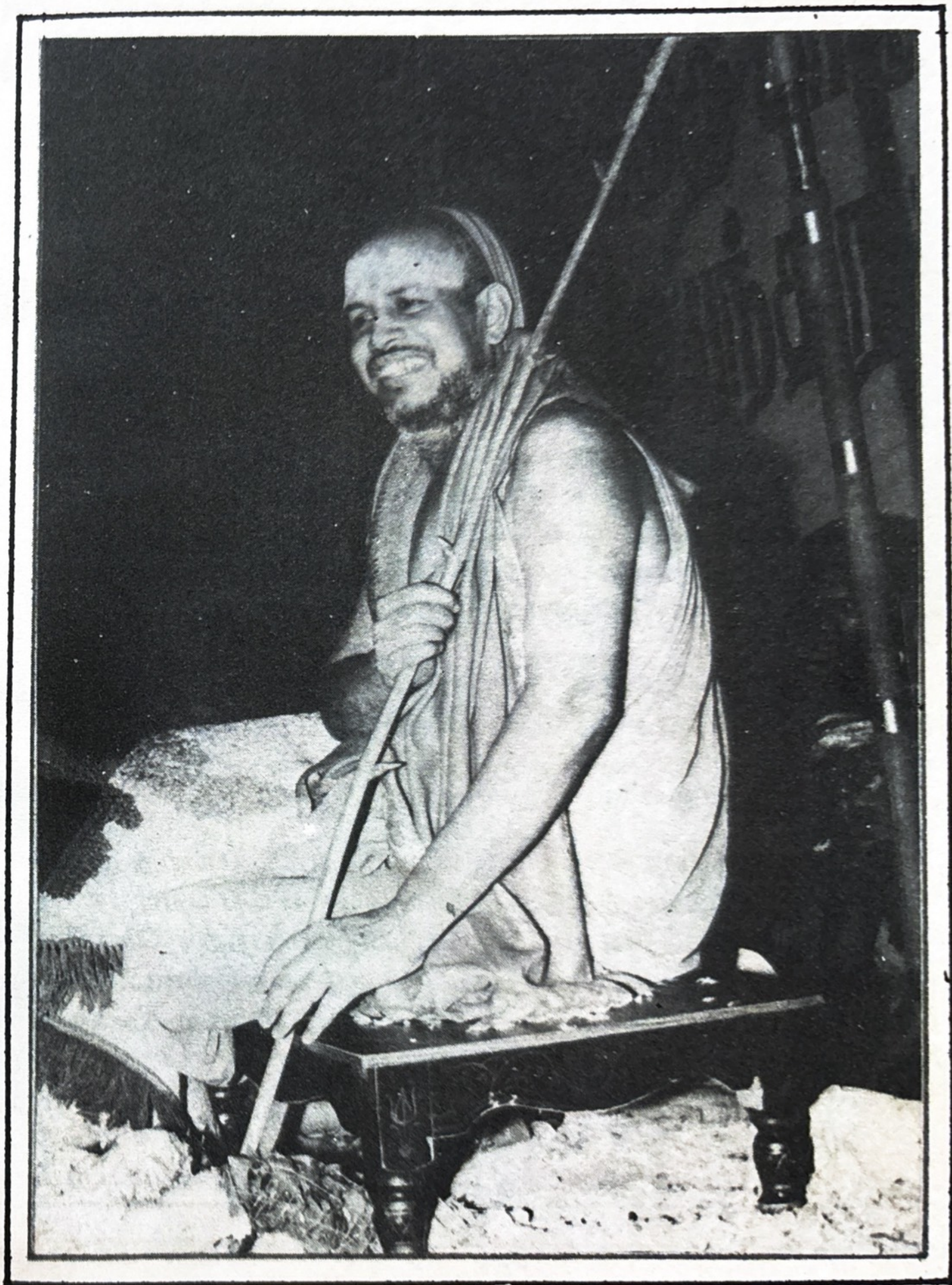
எந்த மதத்தினர் எவ்வளவு பேர்கள் ஊரில் இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில்தான் கோயில் கட்டுகிறார்கள். ஆனால் நம் மதத்தினர் அந்தக் காலத்திலேயே எவ்வளவோ பெரிய கோவில்களைக்

கட்டிவைத்திருக்கிறார்கள். கோயில்கள் எப்போதும், எந்த நேரத்திலும் திருவிழாக்கோலம் பூண்டிருக்கவேண்டும் என்றால், என்ன செய்ய வேண்டும்? எல்லோரும் கோயிலுக்கு வரவேண்டும்.

மற்ற சில மதங்களில் வாரம் ஒரு முறையாவது, தவறாமல் கோயிலுக்குச் சென்று வருவதை வழக்கமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் நாம் வாரம் ஒரு தடவை தட்டாமல் சினிமாவுக்குப் போகாமலிருப்பதில்லை.

சினிமாவுக்குப் போவது ஒரு புறமிருந்தாலும் வாரம் ஒரு முறையாவது கோயிலுக்குச் சென்று வருவதை வழக்கப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். வாரம் ஒரு முறையாவது நாம் ஒன்று கூடி, இறைவனை வழிபட்டு திருவிளக்குப் பூஜை, சமய வகுப்பு போன்றவற்றை நடத்தி, கோயில்களை ஒளிமயமாகச் செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நமது வாழ்க்கையும் ஒளிமயமாகத் திகழும்.

மனிதன் மனிதனாக மட்டுமன்றி தூய்மையாகவும் வாழ மதக்கருத்துக்களே அடிப்படையாக உள்ளன. ஆகவே, மதப் பற்றும் சமயப்பற்றும் மக்களிடையே ஏற்பட வேண்டும்.

பொதுவாகப் பற்றுக் கூடாது என்று நம்முடைய மதம் சொல்லுகிறது. ஆனால் கடவுளின் பற்றைப் பற்றிக் கொண்டால் மற்றப் பற்றுகளை விட்டு விடலாம். பிற பற்றுகளை விடுவதற்காக இறைவனைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்ன மதமும் நம்முடைய மதமே. இதையே,

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு”

என்கிறார் வள்ளுவர்.

இந்தக் காலத்தில் சிலர் இறைப்பற்று, மதப்பற்று முதலியவற்றை மட்டுமன்றி குடும்பத்தினருடன் கூடப் பற்றில்லாது வாழ்கிறார்கள். வேறு எந்தப் பற்றையும் பற்றிக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும் குறைந்த பட்சம் குடும்பத்தினருடனாவது பற்றோடு இருக்க வேண்டும். இதன் மூலம் அன்பும் அருளும் ஏற்படும்.

மதத் துறையில் தூய்மைக்கும் பக்திக்கும் தான் முதலிடம். ஒரு காலத்தில் ஹிந்து மதம் உலகம் முழுவதும் பரவி

யிருந்தது. நம்முடைய கலாச்சாரமும், தத்துவங்களும் ஸமஸ்கிருத மொழியும், பண்பாடும் உலகு எங்கும் பரவியிருந்தன. அப்படியிருந்த நம்முடைய மதம் இப்பொழுது ஒரு மாநாடு போட்டுச் சொல்ல வேண்டிய நிலைக்கு வந்து விட்டதே என்று வருந்த வேண்டியிருக்கிறது.

பொதுவாக, மக்களுக்கு ஆஸ்திகப் பற்றும் தெய்வப் பற்றும் இருக்கின்றன. புண்ணிய நதிகளில் நீராடுவதற்கும், கோயில் திருவிழாக்களில் பங்கு கொள்வதற்கும் மக்கள் எவ்வித நிர்ப்பந்தமுமின்றித் தாங்களாகவே லட்சக்கணக்கில் செல்கிறார்கள்.

யாருடைய நிர்ப்பந்தத்தாலும் செல்லவில்லை. இயற்கை யாகவே மக்கள் அவற்றை நாடிச் செல்கிறார்கள். நிர்ப்பந்தத்தின் மூலம் எந்தக் காரியமும் செய்ய வேண்டும் என்ற நிலை நம்முடைய மதத்தில் இல்லை.

நமக்கு மதச் சுதந்திரம் இருக்கின்றது. யாருடைய நிர்ப்பந்தமுமின்றி மத உணர்ச்சியோடு மதச் சம்பிரதாயங்களைச் செய்வது என்பது பழங்காலம்தொட்டு இருந்து வருவது நம்முடைய மதத்தின் விசேஷம். நம்மதம் பழமையானது வெளி நாடுகளில் வாழும் ஹிந்துக்கள், அமைதி அளிக்கும் மார்க்கம் இந்தியாவில் தான் இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சிவா—...

வெளிச்சம் இருக்கிற இடத்தில் இருட்டு இருக்காது. வெளிச்சம் வந்ததும் அங்குள்ள பொருள்கள் நன்றாகத் தெரியும். வெளிச்சத்திலும் குருடனால் எல்லாப் பொருள்களையும் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. புத்தி சக்தி இல்லாதவனாலும் பொருள்களை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

புத்தி சக்தி உள்ளவர்களாலும் எல்லாப் பொருள்களும் அறிந்து கொள்ளப் படுவதில்லை. இன்னும் பலர் பல விஷயங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முயன்று கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லாப் பொருள்களையும் அறியும் வாய்ப்பு எப்பொழுது ஏற்படுகிறதென்றால், எங்கும் எல்லாம் உதயமாகிப் பிரகாசம் ஏற்படுகிறதனால் தான். இன்னும் நமக்கு ஸர்வ உதயம் ஏற்படவில்லை. அந்த உதயம் ஏற்பட வேண்டுமென்றால், உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் காரணமாக உள்ள கடவுளை அறிந்து விட்டால், அந்தக் கடவுளினால் உண்டு பண்ணப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களின் அறிவும் நமக்கு ஏற்பட்டு விடும். அப்பொழுது தான் ஸர்வ உதயம் ஏற்பட்டு விடும்.

கடவுளை அறிவது தான் ஸர்வோதயம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. கடவுளை நாம் எதற்காக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்? அதனால் நமக்கு என்ன பிரயோஜனம்? கடவுள்

நம்மைப் போல் பேசுவது இல்லை. கோவில்களில் பார்த்தால்
ஆடாமல் அசையாமல் புன்சிரிப்புடன் ஆனந்தமாய் விளங்கு
கிறார்.

கடவுளுக்குத் தூக்கமோ கவலையோ, சண்டையோ மன
வருத்தமோ ஒன்றுமே கிடையாது. அவருடைய ஸ்வரூபத்தை
நாம் பரிபூரணமாக அறிந்து கொள்வதனால் நாமும் அவரா
கவே ஆகி விட நினைத்துப் பிறகு அவராகவே ஆகி விடு
வோம். அப்படி ஆகி விட்டால் நமக்கும் கஷ்டம் கவலை
முதலியவை இருக்காது.

வேத வியாசர் இந்து மதத்தின் குரு. எல்லாப் புராணங்களையும், மகாபாரதத்தையும் அருளியவர். மீனவர்கள் வம்சத்தில் உதித்தவர். வேதங்களையும் புராணங்களையும் இறைவனையும் நம்புகிற நாம் எல்லோரும் ஹிந்து சகோதரர்ளே. ஆகவே எல்லோரும் சம்பாவத் துடனும் ஒற்றுமையுடனும் இறைவனுடைய குழந்தைகளாக நாம் அன்புடன் வாழ வேண்டும். வேத வியாசருக்கு இந்துமதத்தில் உள்ள எல்லாப் பிரிவினரும் (சங்கரர், ராமானுஜர், மத்வர்) பூஜை செய்து ஆசீர்வாதம் பெறுகிறார்கள். ஆகவே மீனவ வம்சத்திற்கு மூலபுருஷரான வேத வியாசர் இந்துமதத்தில் உள்ள எல்லாப் பிரிவினருக்கும் குருவாக விளங்குகிறார். நமக்கெல்லாம் குரு ஸ்ரீ ஆதிசங்கரருக்கும் குருவாக விளங்குகிறவர் வேத வியாசர். ஆகவே இந்து மதத்தில் உள்ள எல்லாப் பிரிவு மக்களும் வேற்றுமையில் பேதமே கண்டு சண்டையும் சச்சரவும் செய்யாமல் ஒற்றுமையுடன் காணக்கூடிய சமத்துவம், சகோதரத்துவம் இவற்றை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு மரத்தின் அடிவோர் பாகம், நன்றாகப் பூமியில் ஆழ்ந்து பதிந்திருந்து ஈரப்பசையுடன் காக்கப்பட்டு வந்தால்

தான் அந்த மரங்கள், அதன் பழங்கள் எல்லாம் செழிக்கும். அதுபோல் இந்து சமயத்தின் அடிவேர் ஸ்தானமாக இருக்கக் கூடிய மக்கள் வாழ்வில் ஹிந்து, சமயப் பற்று டனும், ஆழமான, அழுத்தமான திட கடவுள் பக்தி யுடனும் இருந்து வந்தால்தான் இந்து சமுதாயமே மறு மலர்ச்சியில் திகழும்.

வேதவியாசர், பிறருக்கு உபகாரமாயிருப்பது, புண்ய மான நல்ல செயல், பிறருக்குக் கெடுதல் செய்ய நினைப் பதும், செய்வதும் தீயசெயல், பாவம் என அருளியிருக் கிறார். ஆகவே எல்லா ஜனங்களும், நம் குருவாகிய வேத வியாசருடைய கட்டளைப்படி சகோதர மனப்பான்மையுடன், அன்புப் பாதையில் செல்ல வேண்டும். அப்போதுதான் இறைவனுடைய அருள் நமக்குப் பூர்ணமாக இருக்கும்.

ஸத் ஸங்கம் என்றால் ஸாதுக்களின் கூட்டம் என்பது பொருள். 'ஸத்' என்றால் ஈஸ்வரன் என்ற அர்த்தமும் உண்டு. ஆண்டவனுடன் சேருதல் என்னும் ஒரு பொருள் கொள்ளலாம். தான் வேறு ஈசுவரன் வேறு என்ற எண்ணம் நீங்கி பரம்பொருளை அறிந்து அத்துடன் ஒன்றுதல் வேண்டும்.

தவறு செய்தவர்களை 'ஏ அஸத்து, ஏன் இதைச் செய்தாய்?' எனக் கோபிக்கிறோம். அஸ என்றால் ஸத் இல்லாதது கெட்டது என்ற அர்த்தம். ஸத் ஒன்றுதான் உண்மையானது. நிலையானது. இத்துடன் சேருவது தான் ஆனந்தம்.

இப்படிப்பட்ட ஆனந்தமடையச் செய்ய ஸத் ஸங்கம், இந்து மத மறுமலர்ச்சி சங்கம், போன்றவை தொண்டு செய்து வருகின்றன.

இந்து மதம் என்ற பெயர் யாரால் கொடுக்கப்பட்டது? வெள்ளைக்காரர் ஆட்சியில் நமது மதத்திற்கு இப்பெயர் அளிக்கப்பட்டது. பள்ளிக்கூட சரித்திரப் புத்தகங்களைப் பார்த்தால் இந்துக்கள் ஆசியாவின் மத்தியிலிருந்து வந்தவர்கள் என எழுதியிருக்கிறது. ஆனால் சுமத்ரா, ஜாவா, கம் போடியா போன்ற நாடுகளில் நமது இந்து கலாசாரம்,

பரவி இருப்பதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்துக்கள் மத்திய ஆசியாவிலிருந்து இங்கு வந்தார்களா? இங்கிருந்து வெளி நாடுகளுக்குச் சென்றனரா? இரண்டையும் வெள்ளைக்காரர் காலத்தில் எழுதி வைத்தார்கள். இதிலிருந்து உலகில் நமது மதம்தான் வெகு நாட்களுக்கு முன்பு இருந்தது எனத் தெரிகிறதல்லவா? இந்து மதம் எல்லா இடத்திலும் பரவி இருந்தது. நமது மதம் அனாதியானது. இதற்கு ஆரம்ப மில்லை. உலகம் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது.

இந்து மதம் அழிந்து விடவில்லை. இதை விளக்க நான் ஓர் உதாரணம் சொல்வதுண்டு. காவேரிக்குச் செல்ல கப்பி ரோடு உள்ளது. சீக்கிரம் வரவேண்டுமானால் குறுக்குப் பாதை வேண்டும். பல புதர்கள் நிறைந்த வழியாக வரவேண்டியிருப்பதாக கொள்வோம். மனிதன் நடக்க நடக்க அருமையான ஒற்றையடிப்பாதை உண்டாகும். காவேரியில் ஜலம் வற்றிவிட்டால் இந்தப்பாதை மறையலாம். காரணம்? இதன் வழியாக ஜனங்கள் வருவது குறைந்து விட்டதேயாகும். மீண்டும் ஜலம் வந்து மனிதர்கள் நடக்க ஆரம்பித்ததும் அந்தப் பாதை உருவாகி விடும்.

பாதை அழிந்து விட்டதா? இல்லை. இதுபோல இந்து மதத்திற்குச் சற்று குறை ஏற்பட்டாலும் அழியாது. மறு மலர்ச்சி ஏற்பட்டு விடும்.

Dr. G. K.